

Cel mai bogat om din peșteră

DOUG BATCHELOR

CEL MAI BOGAT OM DIN PEȘTERĂ
de
DOUG BATCHELOR

© 2013 – Editura Viață și Sănătate
București, România
Toate drepturile rezervate.

Titlul în original: *The Richest Caveman*

Traducere: Dumitru Popa

Redactare: Florin Bică

Corectură: Lavinia Goran

Tehnoredactare ebook: Christian Sălcianu

Copertă: Dragoș Gârea

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi achiziționate
prin rețeaua sa națională de librării

www.viatasisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:

Editura Viață și Sănătate

Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34

E-mail: comenzi@viatasisanatate.ro

Site: www.viatasisanatate.ro

Cartea este disponibilă și în format PDF sau EPUB
pe www.viatasisanatate.ro

ISBN format pdf – 978-973-101-734-1

ISBN format mobi – 978-973-101-735-8

ISBN format epub – 978-973-101-736-5

Despre autor:

Doug Batchelor este evanghelist, președinte al trustului media **Amazing Facts** și pastorul unei biserici din California. A scris mai multe cărți cu tematică spiritual-creștină (*La picioarele lui Isus*, *Iată-mă! Trimite-mă!*, *Lanțuri sfărâmate*). Ca speaker, Doug călătorește în țări din întreaga lume și le vorbește oamenilor despre Isus. Simțul umorului, spontaneitatea și ancorarea subiectelor prezentate în realitatea cotidiană fac din el un vorbitor apreciat.

CUPRINS

BANG... și gata!
Școala militară
Evadarea
În sfârșit, liber!
Peștera secretă
După faptă, și răsplată!
Cu vasul în larg
Pe drum
Vin arabii!
New Mexico
Descoperind adevărul
Vedetă pentru o zi
Prin diferite biserici
Dacă la început nu reușești...
Doamne, n-am să pot fi niciodată predicator!
Spre casă
Stânca ce nu se va clătina!

BANG... ȘI GATA!

Stăteam cu fața între palme, pe marginea patului meu, din apartamentul din New York al mamei mele. Lacrimile îmi curgeau pe obraji și mi se prelingeau printre degete. Eu plâng rar și, de data aceea, ceva rupsese într-adevăr zăgazurile. O ținusem numai în bătai încă din ziua în care începusem școala și acum aveam din nou o cădere. Mă întrebam dacă o voi scoate vreodată la capăt. Simțeam că nu mă pot controla.

Dacă mama ar fi fost acasă, poate că am fi putut să discutăm despre lucrurile acelea, dar, în noaptea aceea, era plecată. De când divorțase, lucra cu normă întreagă și avea mai puțin timp decât i-ar fi plăcut să ne ofere mie și fratelui meu. Seara, ieșea în oraș cu prietenii ei sau organiza o petrecere în apartamentul nostru. Rareori aveam o seară în care să fim numai noi acasă. Dar acum, fratele meu, Falcon, cel mai bun prieten, dar și cel mai înverșunat dușman al meu, se dusesse să stea la tata, în Florida. Suferind de fibroză chistică, Falcon avea nevoie de o climă mai blândă. Așa că eram singur în apartament și aveam nevoie disperată de cineva care să mă iubească și căruia să-i pese de ceea ce se întâmpla cu mine.

M-am gândit la frumoasa mea mamă. Avea o mulțime de prieteni, majoritatea dintre ei actori, scriitori și cântăreți. Talentul și înfățișarea ei plăcută făcuseră din ea regina oricărei petreceri. A fost atrasă de showbiz ca molia de o flacăra. Cariera ei a prins într-adevăr aripi după ce a compus melodii pentru Elvis Presley, implicându-se – de când mă știu eu – în lumea industriei de divertisment, într-o poziție sau alta. A scris piese muzicale pentru televiziune și teatru, s-a implicat în producerea câtorva filme, fiind și critic de film.

Obișnuia să ne ia pe mine și pe Falcon la serviciu împreună cu ea, în timpul vacanței de vară, și ne bucuram de toată atenția din partea vedetelor. Veneau și vorbeau cu noi între înregistrări și ne spuneau bancuri. Unele dintre cele mai cunoscute vedete pe care mi le mai amintesc sunt: Red

Buttons, Frankie Avalon, Nancy Sinatra, Rowan și Martin, Maureen O'Hara și Lloyd Bridges, dar favoriții noștri erau cei trei Stooges. Cât ne mai făceau să râdem!

Și totuși, ceva din viața acestor oameni extraordinari din lumea divertismentului mă neliniștea. Când am crescut destul de mare ca să înțeleg cum stau lucrurile, am reținut faptul că un procent destul de mare dintre ei erau homosexuali, mulți se drogau sau erau alcoolici (sau și una, și alta) și nu erau fericiți. *Atunci, de ce muncesc atât de mult pentru a ajunge faimoși, dacă asta îi face atât de nefericiți?* mă întrebam eu.

Mama a observat această nepotrivire în viața lor, dar n-a comentat niciodată lucrul acesta. Pentru ea, cu cât agitația și emoția erau mai mari, cu atât mai bine. Obişnuia să dea petreceri în apartamentul nostru, dar tot ce doreau oaspeții să facă era să stea în jurul mesei, să vorbească și să fumeze marijuana. Făceau tot felul de gesturi aiurea. De exemplu, se loveau pe neașteptate pe la spate și apoi râdeau prostește. Unii dintre ei erau cu totul în afara realității. Arătau ca niște stafii ce pluteau când înăuntrul, când în afara lumii lor. Păreau fantomatici și singuri.

Singur. Cât urăsc cuvântul ăsta! Stând singur pe marginea patului, evenimentele zilei îmi reveneau grămadindu-se în minte și, în timp ce conștientizam, o dată în plus, lupta în care mă aflam – dojana dureroasă a directorului și privirea încruntată și dezaprobată a profesorului meu –, m-am simțit mai prejos decât o moluscă. Cine eram eu? De unde veneam? De ce mă aflam acolo? Acestea nu erau întrebări noi. Adesea mă holbam în oglindă, întrebându-mă aceleași lucruri. Mi se spusese că, de fapt, eu nu sunt decât un pas mai departe în procesul evoluției, o maimuță foarte dezvoltată. *Dacă la asta se rezumă toată viața, atunci de ce nu terminăm odată cu ea?*

Nu-mi era frică să mor. Când mori, de fapt putrezești și te transformi într-un îngrășământ, un fertilizant – cel puțin așa mi-au spus profesorii. M-am hotărât să înghit un flacon de somnifere, să mă întind pe pat și să nu mă mai scol niciodată. Simplu, nu?

Hotărât, m-am ridicat, mi-am șters lacrimile și, cu mâinile în buzunare, m-am îndreptat spre baie. Am deschis ușa dulăpiorului cu medicamente și m-am uitat la diferitele flacoane aliniate frumos pe etajere.

Care dintre ele conține oare somnifere? Știam că mama lua una sau două pastile când mergea la culcare, dar nu dădusem prea mare atenție acestui lucru, astfel încât să rețin de unde le lua. Am început prin a lua flacoanele de pe etajere, unul câte unul, și a citi etichetele, dar pe niciunul nu scria „somnifere”. În cele din urmă, am găsit unul pe care scria: „Valium – Luați una la culcare”. Aveam treisprezece ani, dar niciodată nu auzisem de cuvântul acesta. Am pus flaconul înapoi și am continuat să caut, dar nimic nu suna potrivit, așa că m-am întors la Valium. Am desfăcut capacul, am golit tot conținutul în mână și m-am întins după un pahar cu apă. Mâna mi s-a oprit în aer. *Dar dacă pastilele astea nu sunt somnifere? Dacă sunt pastile pentru... femei? Vai de mine! Dacă nu vor face altceva decât să mă îmbolnăvească?* Nu voiam să fiu bolnav. Aveam parte și așa de destulă durere și nefericire. Eu voiam doar să mor.

M-am aplecat și am recitit eticheta de pe flacon, dar n-am găsit indicii noi, așa că am rămas acolo un timp destul de îndelungat, încercând să mă hotărâsc ce anume să fac. Încet, am luat flaconul și am pus pastilele înapoi în el. *Voi găsi într-o altă zi o metodă mai bună de a mă sinucide.*

Privind înapoi, mă întreb cum de am putut fi atât de orb față de dovezile care-mi spuneau că mama are grijă de mine. Ea încerca să-și exprime iubirea în felul ei. A scris un musical pentru clasa noastră și m-a pus pe mine în rolul principal. A lucrat foarte mult. Regia, costumele și chiar repetițiile au fost făcute de ea. Toate acestea au ținut-o departe de serviciul ei, ceea ce a însemnat mai puțini bani.

Înainte ca Falcon să plece, ne-am bucurat de o anume apropiere care s-a produs între noi. Uneori, stăteam împreună în sufragerie, privind la televizor. Mama și cu mine fumam marijuana, dar Falcon, din cauza bolii lui, nu putea fuma cu noi, așa că mama îi făcea prăjituri în care punea cu generozitate marijuana sau hașiș. Hașișul se găsea greu, pentru că venea din Turcia, iar mama făcea rost de el numai atunci când unii dintre prietenii ei îi aduceau, la întoarcerea din călătoriile lor. Totuși mama folosea o parte la prăjiturile lui Falcon. Mi-am zis: *Asta înseamnă că ține la noi.*

Numele de domnișoară al mamei, Tarshis, îi trădează originea evreiască. Bunicii mei obișnuiau să spună că erau rude cu Saul din Tars, dar cred că glumeau. Când ne-am mutat la New York, mama a aflat că mai mult

de jumătate dintre cei care aveau afaceri în domeniul divertismentului erau evrei. Era mândră de originea ei evreiască, deși nu avea niciun interes pentru religie.

Când, la câteva săptămâni după ultima încăierare de la școală, mi-a sosit acasă carnetul cu note, l-am deschis tremurând și cu teamă. Ochii mei au parcurs rapid paginile. Desigur, notele erau un dezastru. L-am închis repede și l-am băgat în buzunar. Cum aș fi putut oare să i-l arăt mamei?

Acasă, în seara aceea, aveam inima cât un purice de frică. Știam că va țipa și va fi indispusă și că, probabil, până la urmă, va plânge. Din nou, gândurile mele s-au întors spre sinucidere. *Poate că voi putea sări de pe acoperișul clădirii în care se află apartamentul nostru.* Mă întrebam dacă ușa ce ducea spre acoperiș rămăsese neîncuiată. Am luat liftul spre ultimul etaj și am traversat holul spre scările care duceau pe acoperiș. Am încercat clanța ușii, care s-a mișcat cu ușurință. Am deschis ușa, am urcat scările și am pășit pe acoperiș. M-am urcat pe bordura care înconjura marginile clădirii și m-am uitat în jos. Șaisprezece etaje. Zgomotul străzii ajungea până la urechile mele; mașinile claxonau, motoarele zumzăiau, iar sirenele se auzeau tânguitor în depărtare. Pe stradă, oamenii erau atât de departe, încât păreau niște furnici mergând grăbite într-o parte sau alta.

Oare de ce aleargă încoace și-ncolo? m-am întrebat. *Unde se duc?* Știam că mulți se grăbeau, încercând să câștige bani.

M-am gândit la tatăl meu. El era bogat, multimilionar, dar nu se născuse în puf. Tatăl lui a murit când el avea șapte ani. A fost cel mai mare dintre cei patru frați și a făcut tot ce a putut pentru a-și susține familia. A vândut ziare la colțul străzii și a lucrat în diferite locuri, oricât de neînsemnate, pentru a ajuta la hrănirea micuțelor guri flămânde de acasă. Când frații lui mai mici au mai crescut și au început să lucreze și ei, contribuind la veniturile familiei, tatăl meu a plecat de acasă (la vârsta de șaisprezece ani) cu numai câțiva cenți în buzunar. Cel de-al Doilea Război Mondial l-a găsit înrolat în forțele aeriene, zburând și asimilând cât mai multe informații cu putință despre avioane.

După eliberare, la sfârșitul războiului, și-a făcut singur un rost. A avut o minte sclipitoare și un ascuțit simț al afacerilor și, într-un timp scurt, și-a construit propriul imperiu. În cele din urmă, a ajuns să aibă două linii

aeriene și numeroase alte fabrici de avioane. Îi plăcea foarte mult să zboare cu avionul, îi plăceau avioanele, astfel că atunci când s-a născut fratele meu, i-a pus numele Falcon, după avionul cu reacție, cu același nume. De asemenea, mie mi-a pus numele Douglas, după avionul Douglas.

Zborul și pilotarea propriului avion, alături de cursele de mașini, au devenit modul favorit de recreere al tatălui meu. Făcea lucrul acesta ori de câte ori avea timp liber, ceea ce nu se întâmpla prea des. Când s-a mutat în Florida, după ce el și mama s-au despărțit, tata a trăit pe o insulă atât de greu accesibilă, încât era necesară o autorizație specială pentru a pătrunde pe ea. Când i-am făcut o vizită, am fost bucuros că avea menajeră și majordom. Adesea, ei erau singurii mei tovarăși. Tata venea să ia masa cu mine în fiecare dimineată, dar, de regulă, ținea un ziar între noi. Dacă vorbeam, lăsa uneori ziarul mai jos și îmi răspundea, dar alteori nu făcea decât să mormăie ceva. Eram prea mic să-mi dau seama că programul lui prea încărcat nu-i lăsa timp liber, iar puținele minute pe care le putea prinde în fiecare dimineată citind ziarul erau singurele clipe de liniște din întreaga zi. Da, avea un Lear-jet, un Rolls-Royce, gărzi personale și un iaht, dar nu părea fericit. Era un om activ, căci era hotărât să nu mai fie niciodată sărac. Viața lui era atât de aglomerată, încât adeseori lucra câte șaisprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână.

Fusese crescut ca baptist. Religia îi fusese vârată pe gât de familie și de prieteni bine intenționați, dar el n-a vrut să aibă vreo legătură cu ea. Când prima lui soție și copilul lor au murit într-un accident de avion, cred că tata a pierdut și bruma de credință pe care o mai avea, iar acum se considera un agnostic.

O rafală de vânt mi-a readus gândurile la situația prezentă. Lovind cu vârful pantofilor marginea bordurii, m-am aplecat peste parapet, sperând că o nouă rafală de vânt mă va arunca în gol, căci nu aveam curajul să sar. În timp ce stăteam acolo ezitând, mi-am adus aminte că citisem într-un ziar, cu câteva zile înainte, despre un om care căzuse de la etajul opt al unei clădiri. Și-a pierdut un braț și și-a frânt șira spinării, dar n-a murit. *Ce se va întâmpla dacă nu voi muri? Care ar fi situația mea dacă aș sfârși ajungând un handicapat, având o durere continuă?* M-am cutremurat.

A mai fost ceva care m-a reținut. Sufeream de o curiozitate cronică. *Dacă mor astăzi, ce anume aș rata mâine? Așa că mai bine mi-aș vedea de treabă.*

Cel mai plăcut lucru în cazul sinuciderii este acela că întotdeauna o poți amâna. Câțiva ani mai târziu, i-am spus mamei lucrul acesta, atunci când m-a chemat și mi-a spus că se va sinucide. Asta i-a salvat viața.

M-am întors pe acoperiș, în spatele bordurii, și m-am așezat să mă gândesc. Cuvintele unei reclame la bere mi-au revenit în minte: „Prin viață nu treci decât o singură dată. Ia de la ea tot ce poți.” Ideea aceasta m-a câștigat. *Voi lua toate plăcerile pe care le poate oferi viața asta. Când le voi fi avut pe toate, voi ieși din scenă în stil mare. Așa că, de ce să dispar cu un suspin sau cu un țipăt, luând somnifere sau sărind de pe clădire? De ce n-aș termina viața cu un... BANG?*

ȘCOALA MILITARĂ

Ori de câte ori intram în prea multe buclucuri la școală, mama încerca să mă scoată din încurcătură căutând pentru mine o altă școală. Așa se face că, în nouă ani, am învățat în paisprezece școli. Dacă părinții mei ar fi recunoscut în acest comportament rău al meu strigătul după iubire și atenție, cât de diferită ar fi putut fi viața mea! Dar fiecare dintre ei, determinat de țințele proprii, avea alte lucruri la care să se gândească sau de care să se ocupe. Mi se părea că sunt predestinat să intru mereu în belele și mi-am dat seama că viața mea scăpase de sub control. Cu cât schimbam mai multe școli, cu atât învățam mai puțin. Mi-am dat seama că aveam nevoie de disciplină și de organizare.

Într-o zi, Millie, una dintre prietenele mamei, ne-a făcut o vizită.

– Măine merg la New York să-mi vizitez fiii la Școala Militară, a spus ea. De ce nu vii cu mine împreună cu copiii? Mi-ar plăcea să am companie și cred că băieților tăi le va face plăcere să vadă școala, nu-i așa, băieți?

Ea a adresat întrebarea atât lui Falcon, cât și mie.

– Sigur, am răspuns noi, fără tragere de inimă.

Îmi aminteam încă perioada când fusesem elev la Școala Militară „Black Fox” din California. Aveam pe atunci numai cinci ani și eram cel mai tânăr cadet. Cu toate acestea, ce-mi aminteam era destul de plăcut, așa că m-am hotărât s-o văd și pe aceasta.

– Este cea mai bună școală militară din țară, a spus Millie cu mândrie, în timp ce mergeam cu mașina. Oamenii din toată lumea își trimit copiii aici. Este numită Școala Militară din New York și, în prezent, este considerată la fel de bună ca Școala Militară „West Point”.

Nici în visurile mele cele mai îndrăznețe nu îmi imaginasem vreodată o asemenea școală. Mari spații verzi se întindeau până la straturile cu flori viu colorate de pe lângă clădirile de piatră, acoperite cu iederă. Era un uriaș

teren de fotbal, ce se continua cu peluze la un capăt, iar școala avea și unul dintre cele mai mari bazine de înot acoperite pe care le-am văzut vreodată. Dar mai fascinantă decât toate acestea era uriașa sală de sport. Într-o parte a sălii, băieții se luptau pe saltele; două echipe jucau într-o altă parte a sălii un animat joc de baschet. M-am uitat prin ușile care erau deschise în sala principală și am văzut băieți ridicând greutăți, lovind sacii de box, jucând tenis de masă și tot felul de sporturi minunate, de care eu doar auzisem. Toate acestea se deosebeau extrem de mult de clădirile de cărămidă sau de piatră din spatele gardurilor de la școala din Manhattan, unde învățam eu. Aleile noastre erau acoperite cu asfalt sau cu ciment, fără niciun fir de iarbă. Am fost impresionat când i-am văzut pe cadeți în uniformele lor frumoase și puse la punct, făcând exerciții într-o formație perfectă pe platou.

E drept că pierdusem controlul asupra propriei persoane, dar încă nu ajunsesem un caz disperat. Știam că ceea ce vedeam era rezultatul disciplinei, al ascultării și al organizării. Ceva dinăuntru meu striga după o astfel de ordine în viața mea.

– Mamă, m-aș duce la școala aia, mi-a scăpat vorba de pe buze, după ce ne-am întors acasă. Am întotdeauna necazuri și nu învăț nimic. De așa ceva am nevoie.

– Nu știi, Doug, a spus mama. E foarte scump și nu sunt sigură că te poți încadra într-un program atât de strict. Toată ziua vei primi ordine. Este o școală militară.

N-o învinovățesc pentru că era atât de sceptică. Nu făcusem nimic bun până atunci. De ce ar fi fost altfel de data aceasta?

În timp ce eu și mama stăteam la televizor în seara aceea, mâncând înghețată și fumând marijuana, toate cele văzute la Școala Militară se derulau în mintea mea și am adus din nou vorba despre școală.

– Te rog, mamă, am spus eu rugător, întreabă-l pe tata! Vezi ce spune și el! Poate că asta este ultima mea șansă de a face ceva bun.

– Întreabă-l și pentru mine, a spus Falcon în timpul unei pauze publicitare. Vezi dacă am putea merge amândoi!

Deodată, fața mamei s-a luminat, iar eu am știut că îi venise o idee.

– Știu, să întrebăm masa Ouija!

Deși nu avea o credință religioasă anume, mama înclina totuși spre ocultism. Mulți dintre prietenii ei din lumea showbizului erau interesați de astrologie, de cititul în palmă și de spiritism. Mama s-a dus imediat în debara și a adus, târând după ea, masa Ouija – masă de spiritism –, iar noi am încurajat-o, punând câteva întrebări mai puțin serioase. Apoi, toți trei am pus ușor degetele pe indicator și mama a întrebat: „Să meargă Doug la școala militară?”. Noi așteptam cu răsuflarea întretăiată. Încet-încet, indicatorul s-a mișcat spre „Da!”. Mie nu mi s-a părut ceva supranatural, pentru că eu îl împinsesem.

„Să meargă Falcon la școala militară?” a întrebat mai departe mama. Indicatorul s-a mișcat puțin în cerc, s-a îndreptat încet spre „Nu!”, apoi s-a întâmplat un lucru surprinzător. Indicatorul s-a mișcat spre alfabetul care era în partea de sus a mesei și a indicat, pe litere, cuvântul „arme”. Am privit unul la altul.

„Fără arme!” am spus fiecare dintre noi. Știam că, de data aceasta, nimeni nu mai ajutase indicatorul mesei și nu ne venea să credem ce văzusem cu toții. Cu toate acestea, mama n-a fost deloc tulburată. Chiar în seara aceea, a vorbit la telefon cu tata. În final, el a fost de acord să-mi trimită bani pentru finanțarea noii mele aventuri.

Imediat după Anul Nou, m-am mutat la căminul școlii. Cu multă grijă, mi-am pus lucrurile în sertare și mi-am agățat cămășile și hainele în dulap. *Vor fi, desigur, impresionați când vor vedea cât de ordonat sunt*, mi-am spus.

Habar n-aveam cât de mult mă înșelam. La școală, fiecare lucru își avea locul lui. Erau reguli cu privire la locul unde trebuiau agățate hainele și în ce ordine. Erau reguli cu privire la locul unde trebuiau păstrate cărțile. Erau reguli cu privire chiar și la cât de lung, de lat sau de gros trebuia împachetată lenjeria de corp și în ce sertar trebuia să fie păstrată.

Cei nou-veniți în școală erau supuși la tot felul de tratamente ridicole. În mod frecvent, eram opriți în hol de gradați. Ni se cerea să stăm în poziție de drepti, să ținem bărbia cât mai sus cu putință și să repetăm fraza următoare: „Un nou-venit este lepădătura pământului, să trăiți!”. Punând „să trăiți” după fiecare cuvânt, fraza suna cam așa: „Un, să trăiți, nou, să trăiți, venit, să trăiți, este, să trăiți, lepădătura, să trăiți, pământului, să trăiți,

să trăiți!”. Și toate acestea trebuiau să fie spuse privind fix, cu fața drept înainte. Dacă nu spuneai totul perfect, trebuia să repeți. Lucrul acesta se întâmpla în mod frecvent.

Ziua începea devreme. Deșteptarea se dădea prin sistemul de difuzoare, la ora 6 dimineața, și nu ne puteam moșmondi. Apelul avea loc pe platou, la ora 6:30, și trebuia să facem și duș până atunci. Pe timp de iarnă, dacă nu-ți uscai bine părul înainte de a te grăbi spre platou, putea să-ți înghețe pe cap. Dacă ajungeai o secundă mai târziu, erai considerat întârziat și tratat în consecință.

După aceea, ne grăbeam să facem curățenie în camere. Dacă, uneori, camera cuiva nu ieșea bine la inspecție, cearșafurile erau smulse de pe pat, camera era răvășită și cel în cauză trebuia să o ia de la capăt. Cearșafurile trebuiau să fie atât de bine întinse încât să poată sări o monedă. Cu toate acestea, faptul că trebuia să-ți faci ordine în cameră nu era o scuză pentru a întârzia. La masă mergeam încolonați, de obicei în pas alergător.

Niciodată nu ezitau să folosească pedeapsa corporală. Nu era aplicată însă de către caporali. De regulă, era administrată de un ofițer, un militar dur. Îmi amintesc de momentul în care, pentru prima dată, un profesor mi-a ordonat să mă aplec peste bancă. Și-a scos cureaua cazonă, cu capse metalice, și m-a lovit cu toată puterea în partea posterioară. Am zburat cu bancă cu tot, căzând peste alte două bănci. Am scos un țipăt și clasa întreagă a izbucnit în râs. Nu aveam decât unsprezece ani, dar profesorul nu înceta să-mi spună:

– Acum ești bărbat! Ești bărbat!

Am învățat curând că nu trebuie să plângi, nu trebuie să dai telefon sau să povestești acasă și să te lamentezi. În caz contrar, ajungeai de râsul școlii.

Ofițerii nu ne băteau întotdeauna cu o curea. Uneori, ne trăgeau de păr sau ne loveau strașnic în cap. Chiar dacă toți băieții erau din familii bogate, ofițerii nu răsăteau pe nimeni. Prietenul meu, Rafael Trujillo, fiul dictatorului Republicii Dominicane, era unul dintre bobocii școlii. Rafael și cu mine eram prieteni buni și eram împreună atunci când a primit vestea că tatăl său a fost ucis într-un accident în Spania.

Obligația de a merge duminica la biserică mi-a adus o serie de neplăceri.

– Trebuie să-ți alegi o biserică și să iei parte în fiecare duminică la serviciile religioase, mi s-a spus.

Desigur, lucrul acesta ni se cerea pentru a se păstra evidența participării la serviciile religioase.

– Nu pot, le-am spus eu. Dacă aș lua parte numai la serviciile religioase mozaice, s-ar supăra tata. Dacă aș participa la serviciile divine protestante, s-ar supăra mama.

Nu le-a plăcut răspunsul meu. Dar nici nu prea au avut ce să facă. Așa că, în mod alternativ, mergeam când la slujbele iudaice, când la cele protestante. Într-o duminică, am luat parte la slujba din Biserica Catolică, dar m-a deranjat faptul că preotul fuma în timp ce oficia slujba, așa că niciodată n-am mai mers acolo.

Imaginea pe care o aveam despre Dumnezeu nu era foarte plăcută. În cadrul serviciilor religioase catolice și protestante ni se spunea, în esență, că dacă ești bun vei merge în cer, dar dacă ești rău, atenție! Dumnezeu are o cameră de tortură, numită iad, unde te vei răsuși și vei arde toată veșnicia în sulf și smoală topită. Nu mi se părea corect ca Dumnezeu să-i pedepsească pe oameni de-a lungul veșniciei numai pentru păcatele săvârșite într-o viață atât de scurtă. De asemenea, mi se părea fără sens ca Dumnezeu să arunce pe cineva în iad înainte de ziua judecății. Credeam că Dumnezeu este crud și nu vedeam cum ar putea să-L iubească cineva. Mai târziu în viață, am fost fericit să descopăr că acest concept al iadului nu era biblic.

În vara care a urmat, Falcon și cu mine am mers într-o tabără, pe o insulă din Marea Caraibilor, unde am făcut scufundări, schi nautic și tot ceea ce fac tinerii în taberele de vară. Am fost mușcat de un păianjen otrăvitor și era aproape să-mi pierd piciorul din cauza infecției. Am încercat să furăm o ambarcațiune și să fugim cu ea pe o insulă nelocuită. În rest, a fost o vară normală. Deși m-am bucurat de libertate, am fost gata să încep un an nou la Școala Militară.

Anul al doilea n-a semănat deloc cu primul. M-am pomenit numit secretar al companiei, cu gradul de sergent. Fiecare companie avea numai

un secretar și m-am umflat în pene de mândrie când m-am uitat la noile trese de pe uniforma mea. Acum, desigur, eu eram cel care le dădea ordine celorlalți cadeți, în loc de a le primi. Scriam rapoarte, eliberam certificate, primeam și eliberam medicamente și îndeplineam și alte misiuni care trebuiau rezolvate. Era o activitate potrivită pentru spiritul meu liber, activitate care să mă facă ordonat. Acum, aveam o scuză oficială atunci când întârziem și mergeam oriunde doream și când doream. Mai presus de toate însă, mă simțeam bine și-mi făceam datoria cum trebuie.

Provenind din părinți care se ocupau cu afaceri, eram, în mod natural, foarte competitiv. Camera noastră era mereu inspectată și am câștigat medalii în practicarea multor sporturi, inclusiv lupte, fotbal, înot și scufundări. Notele mele au crescut și, pentru prima dată în viața mea, din punct de vedere școlar, mă descurcam bine. Eram mai mult decât mulțumit atunci când eram rugat să-i învăț pe alții ce și cum să facă pentru ca bocancii și cataramele de la curea să strălucească. Anul acela va rămâne pentru totdeauna în amintirea mea ca fiind cel mai fericit și cel mai rodnic an din zilele mele de școală. Sunt convins că aș fi fost toată viața un neisprăvit, dacă n-aș fi primit educația pe care am primit-o acolo.

Dar, întrucât eram într-o școală de băieți, vorbeam foarte mult despre fete. De fapt, chiar și cei care aveau opt-nouă ani vorbeau despre ele. Sunt convins că, în realitate, nu erau chiar atât de interesați pe cât încercau să pară, dar era cel mai „tare” lucru pe care îl aveau de făcut. În cele din urmă, am hotărât că fetele sunt pentru mine lucrul cel mai important, însă nu era nicio fată în tot campusul.

Dacă e-așa, nu mai am ce să caut la școala asta. Anul viitor mă duc acolo unde sunt și fete.

EVADAREA

După o vară plăcută, în care am făcut scufundări, am practicat schi nautic și m-am învățat în jurul fetelor, m-am întors la New York. Mama a găsit o școală particulară, numită Bentley, care era frecventată în principal de copii evrei. Fetele le atribuiau celor ce veneau de la o școală militară o aureolă romantică și iată-mă, un prim specimen de acest soi, în formă (din punct de vedere fizic), bronzat și sigur pe mine. Băieții mă respectau, pentru că eram bun la bătaie, dar această acceptare s-a dovedit a fi spre ruina mea. Eram atât de disperat după iubire și acceptare, încât imediat am început să adopt tot felul de obiceiuri rele. Inițial, furam zilnic din tabachera mamei câte o țigară, așa că puteam să umblu fără rost și să fumez împreună cu alții prin fața școlii. Dar nu m-am oprit aici. Am început să iau câte două țigări pe zi, așa încât să am una de fumat și în drum spre casă, și n-a trecut mult până când am început să fur bani ca să-mi pot cumpăra țigări.

Eram dispus să fac tot ceea ce prietenii îmi cereau să fac. Odată, la Miami, am sărit de pe pod în golf. Cu cât mă comportam mai nebunește, cu atât mă bucuram de o mai mare atenție, iar băieții începuseră să mă numească „Nebunul”. Notele mele au început să devină din ce în ce mai mici, până când m-am trezit că nu mă mai puteam stăpâni și că eram foarte nefericit.

Într-o zi, după cursuri, câțiva dintre noi ne plimbam în jurul stației de autobuz, discutând și fumând. Două fete erau într-adevăr adorabile, iar eu am vrut să le impresionez, așa că, dintr-un impuls de moment, am spus:

– Școala asta este plictisitoare. Nu se întâmplă nimic deosebit aici. Mă gândesc s-o abandonez. Să fug.

O blondă mică și drăguță, pe nume Lou, a spus cu respirația întretăiată:

– O, nu, Doug! Nu poți face asta! Unde ai să te duci? a adăugat ea, cu ochii mari și îngrijorați.

– Ce ai să faci ca să poți avea bani? a întrebat apoi o brunetă drăguță, cu o înfățișare deosebită.

– N-o să plece. Vrea doar să se dea mare – m-a provocat Rod.

Ca unul care obișnuia să se dea mare, lui Rod nu-i plăcea toată această atenție de care mă bucuram. Dar, înainte de a-mi da seama, mă băgasem singur la colț și singura cale de a ieși de acolo era să merg până la capăt. De nu, mă făceam de râs. Iar lucrul acesta, desigur, era inadmisibil.

În noaptea aceea, n-am putut dormi, plănuiind ceea ce aveam de făcut. Știam unde își ascundea mama banii, așa că i-am luat 300 de dolari și am urcat într-un autobuz care mergea spre nord, spre vechiul și favoritul meu loc. Am urcat pe dealurile de lângă Școala Militară și am rămas acolo câteva zile. Din locul în care mă aflam, puteam vedea clădirile și tânjeam să mă întorc acolo. Cu fiecare zi petrecută în pădure, mă simțeam tot mai singur, până când, în cele din urmă, am renunțat la fuga mea și m-am întors acasă. Cel puțin nimeni nu putea să râdă de mine. Privind înapoi, mă întreb cum de am putut să-mi întristez astfel părinții, dar, la data aceea, nu m-am gândit că îi păsa cuiva de mine, așa că nici mie nu-mi păsa de nimeni.

Experiența primei mele „evadări” a dat naștere ideii unei adevărate aventuri și, curând, am început să pun la punct un nou plan. Împreună cu câțiva prieteni, urma să merg în Mexic, unde puteam face tot ce ne plăcea și unde ne-am fi descurcat pe cont propriu, cultivând marijuana. Aveam un prieten pe care îl simpatizam foarte mult, David McLean, un tip din India, cu o înfățișare cuceritoare. Arăta bine și avea un zâmbet strălucitor, care atrăgea fetele ca mierea albinele. Când eram cu el, mă simțeam și eu popular. Lui îi plăcea îndrăzneala mea, așa că ne-am potrivit foarte bine. Dar aveam nevoie de o a treia persoană care să ne ajute. Cine să fie?

– Să-l întrebăm pe Victor, a sugerat David. L-am auzit vorbind despre planul lui de a fugi de-acasă.

– Nu știu, am spus. E cam înfumurat, după părerea mea.

Dar, analizând alte câteva posibilități, în cele din urmă am hotărât să vorbim cu Victor și să vedem dacă era interesat. La auzul propunerii, acesta a sărit în sus bucuros.

– Aduceți pașapoartele, le-am spus. Nu vreau să avem necazuri cu autoritățile mexicane.

– Unde vom găsi semințe ca să cultivăm marijuana? a vrut să știe Victor.

– Nu vă faceți probleme, i-am asigurat. Cunoscut un prieten care ne va vinde destule semințe, cât pentru a cultiva o fermă întreagă. Problema va fi cum s-o introducem în țară fără să fim prinși.

Am analizat diferite idei și, în cele din urmă, ne-am oprit la una despre care aveam simțământul că era soluția cea mai bună. Am făcut o gaură în paginile unei Biblii și am îngrămădit semințele de marijuana acolo. La început, mi s-a părut un sacrilegiu, dar, deoarece ei n-au ridicat nicio obiecție, mi-am înăbușit conștiința.

Am făcut planurile cu multă grijă și, în cele din urmă, a venit și ziua plecării.

– Ne vom întâlni la gară, le-am spus eu. Luați haine bune și îmbrăcați-vă curat! Ne vor depista dacă ne îmbrăcăm ca niște fugari.

Victor însă n-a vrut să asculte. Când ne-am întâlnit la gară, avea pe el o haină militară veche, o șapcă murdară de mecanic și o pereche de blugi zdrențuiți. Toate lucrurile le avea într-un rucsac pe care-l ducea în spate. Îi mai lipsea doar un semn mare pe care să scrie: „Sunt fugit de-acasă.”

Ne-am cumpărat bilete și am așteptat sosirea trenului. În timp ce așteptam, trei polițiști au venit în zona în care ne aflam. Mi-am ținut respirația, dar ei au trecut pe lângă David și pe lângă mine și l-au înconjurat pe Victor. Au început să-i pună întrebări. David și cu mine ne comportam ca și când nu l-am fi cunoscut, așa că ne-am urcat în tren împreună cu alți pasageri. Am găsit locuri și ne-am așezat.

– O! A fost extraordinar! Ai știut bine cum să te îmbraci! Nici nu s-au uitat la noi! a spus David exaltat și cu răsuflarea întretăiată.

Timp de câteva ore am călătorit vorbind în șoaptă, dar libertatea noastră a avut o viață scurtă. Într-un orașel din Pennsylvania, mai mulți detectivi din poliție s-au urcat în tren și s-au îndreptat încet spre locul unde ne aflam noi.

– Pe noi ne caută, i-am șoptit lui David. Să mergem în spate.

Dar acolo erau alți ofițeri de poliție care ne așteptau. N-a fost nicio problemă să ne prindă. Victor „ciripise” despre noi, le spusese polițiștilor numele noastre, ce planuri aveam și cum arătam. În curând, ne-am văzut închiși într-o celulă împreună cu un băiat de zece ani, care omorâse cu o bătă de baseball o bătrână, pentru a-i lua banii. Numai privindu-l mi se făcea pielea ca de găină.

Responsabilul de la Secția delincvență juvenilă s-a purtat cu noi cu multă bunătate, dar mi-e teamă că n-am apreciat eforturile lui. Fiind creștin, el a încercat să ne vorbească despre Dumnezeu și iubirea Sa, dar eram atât de plin de prejudecăți în legătură cu lucrurile pe care prietenii mei evrei mi le spusese împotriva creștinilor, încât nici nu am dorit să aud ce avea el de spus.

Eram de două zile în Secția delincvență juvenilă, când am auzit cheia răsucindu-se în broască. Ușa s-a deschis larg și în prag au apărut doi detectivi bine îmbrăcați.

– Băieți, luați-vă lucrurile! Veți zbura spre casă. Mamele voastre și câțiva ofițeri de poliție vă vor aștepta la aeroport, la New York, așa că să nu încercați să faceți vreo năzdrăvănie.

Nodul din stomac mi-a dispărut și am simțit o mare ușurare. Nu-mi făcea plăcere să dau ochii cu mama și cu polițiștii, dar poate că avea să se ivească vreo posibilitate de a scăpa.

Când ne-am urcat în avion, ne-au dat banii și lucrurile personale. Hm! Ce mișcare nesăbuită! De fapt, era tot ce ne trebuia. La aeroportul din New York, personalul de serviciu a pus scările de coborâre din avion, însoțitoarele de zbor au deschis ușa avionului și am putut vedea oamenii care așteptau în aeroport. Dave și cu mine am ieșit din avion odată cu ceilalți pasageri, dar, în loc să mergem la terminal, am sărit peste bare și am fugit.

Ne așteptam să auzim vreun polițist fluierând sau ceva agitație, dar se pare că nimeni n-a observat fuga noastră. Am oprit un taxi și am mers câțiva kilometri spre nord. Priveam aparatul de taxat, care înregistra, și am schimbat între noi priviri îngrijorate.

– Lăsați-ne la gară, i-am spus șoferului, că doar n-o să cheltuim toți banii mergând cu taxiul, i-am spus apoi în șoaptă lui David. Trenul nu costă atât de mult.

– Bine, a spus el, dar unde mergem?

– Ei vor crede că am pornit din nou spre sud, i-am explicat eu, așa că o să mergem spre nord. Ce spui despre Haverstraw? Am auzit că este un orașel drăguț. Acolo ne putem cumpăra cele necesare pentru camping și putem urca pe munți.

– De acord! a spus David.

Ne-am cumpărat bilete și ne-am urcat în tren.

În Haverstraw am pus toți banii la un loc și am cumpărat un cort și câte un sac de dormit. S-a înnoptat devreme și, în timp ce urcam printr-un cimitir, îmi auzeam zvâcnirile inimii în urechi. Ceva mă furnica pe ceafă, în timp ce părul mi se ridicase măciucă.

Există multe contradicții stranii în ceea ce am fost învățat în copilărie. Pe de o parte, mi s-a spus că nu există Dumnezeu, că, de fapt, totul nu este decât un mare moft biologic, fără niciun fel de viață după moarte. Pe de altă parte, aceiași oameni mi-au spus că există și o latură mistică a vieții, o întreagă lume spirituală. Uneori, în familia noastră aveam ședințe de comunicare cu cei morți. Acestea, plus toate filmele de groază pe care le văzusem de copil, nu m-au ajutat deloc în situația în care mă găseam. Eram sigur că nu vom supraviețui mergând noaptea printr-un cimitir, în mod deosebit într-o noapte cu lună plină. Mă așteptam ca niște vârcolaci sau vampiri să iasă și să ne tragă și pe noi în adâncul pământului.

Nu citisem în Biblie textul din Eclesiastul 9:5, unde se spune: „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic”, sau versetul 10, care spune că în Locuința morților nu mai există niciun fel de cunoaștere („nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune”). De asemenea, n-am știut că Isus Hristos a spus că morții vor dormi până la învierea care va avea loc la sfârșitul lumii. Am avut un simțământ de ușurare atunci când între noi și pietrele acelea de mormânt s-a interpus o distanță suficient de mare.

În timp ce luna se ridica tot mai sus pe bolta cerului, am găsit un traseu care ne-a dus în munți. Cu cât urcam mai sus, cu atât era mai multă zăpadă, dar, fiind băieți de oraș, nu ne-am dat seama că zăpada va fi și mai mare și că frigul va fi și mai pătrunzător pe vârful muntelui. În cele din urmă, am ajuns la un mic luminiș, iar eu am aruncat cortul jos.

– Cred că este bine aici, am spus gâfâind.

– Mda! a fost de acord David. Nimeni nu ne va găsi aici. Sunt epuizat și mi-e frig.

Ne-am apucat să ridicăm cortul. Luna strălucea pe albul zăpezii, oferindu-ne puțină lumină și, curând, l-am terminat de montat. Având un acoperiș deasupra capului, gândurile ni s-au îndreptat spre stomacurile noastre goale. Deși degetele ne erau înghețate, am reușit, încet, să deschidem o cutie de fasole și s-o încălzim deasupra unei lumânări.

– Am să las lumânarea asta să ardă, a spus David, după ce am terminat de mâncat. Poate va încălzi puțin cortul.

Amândoi ne-am chinuit să intrăm îmbrăcați în sacii de dormit. Încet-încet, ne-am încălzit și, deși nu ne simțeam deloc bine, în cele din urmă, epuizați, am căzut într-un somn adânc.

Ne-am culcat devreme, dar ne-am trezit câteva ore mai târziu într-o băltoacă de apă rece ca gheața. Căldura de la flacăra lumânării, combinată cu căldura corpurilor noastre, topise zăpada de sub cort, iar acum eram uzi până la piele. Am ieșit târându-ne și țepeni din sacii de dormit și ne-am uitat unul la altul. Dinții ne clănțăneau în gură și hainele noastre ude erau lipite de corp.

– Nu știu care-i părerea ta, i-am spus lui David, dar eu vreau să plec de aici.

– Sunt de aceeași părere, a spus el, dar ce facem cu cortul și cu sacii de dormit?

– Îi lăsăm aici, am spus eu. Sacul de dormit este ud și greu și sunt prea înghețat ca să mai strâng cortul. Să mergem!

Am plecat poticnindu-ne de-a lungul drumului de munte, care era acoperit cu un strat de câțiva centimetri de zăpadă proaspătă. Nu-mi

amintesc să-mi fi fost vreodată mai frig și să mă fi simțit mai jalnic ca atunci. În cele din urmă, am ajuns în oraș și singurul loc încă deschis era un mic bar-restaurant. Ne-am uitat cu jind la focul călduros dinăuntru.

– Să intrăm și să ne încălzim! am spus eu.

Am intrat și ne-am oprit, privind în jur. Am văzut în spatele sălii o masă de biliard și câțiva clienți stând pe scaunele de la bar, mâncând hamburgeri și cartofi prăjiți. Aceștia s-au oprit și au privit în direcția noastră. Sunt sigur că arătam ca niște șoareci târâți înăuntru de o pisică, dar ne era prea frig și eram prea flămânzi ca să ne pese.

Ne-am așezat pe scaunele de la bar și am comandat. Aveam mai puțin de zece dolari în buzunar, dar erau suficienți pentru o masă și ne mai și rămânea ceva. Am comandat câte un hamburger și o porție dublă de cartofi prăjiți. Am înfulecat hamburgerul aproape fără să-l mestec. Când am început să mănânc din cartofii prăjiți, am încetat să mai tremur. Și m-am simțit chiar mai bine după ce am aprins câteva țigări. Am început să vorbim amândoi în șoaptă.

– Aici e plăcut și cald, i-am spus lui David. Să rămânem aici! Nu vreau să mai ies din nou afară, în frigul ăla.

– Bine, dar cum? a întrebat el. În curând vor închide și atunci va trebui să plecăm.

– Hai să jucăm biliard! am sugerat eu. Ți-au mai rămas ceva bani?

– Puțini, a spus el.

– Bine! Să jucăm biliard de câți bani avem! Între timp, ne vom gândi la ceva.

Am jucat biliard și am fumat până la închidere. Până atunci, hainele de pe noi s-au uscat și viața părea mai frumoasă. Patronul s-a apropiat de noi.

– Este timpul să închidem, băieți. Trebuie să plecați, a spus el, aproape cerându-ne iertare.

Am privit unul la altul, neajutorați.

– Nu putem, îi scăpă de pe buze lui David. Adică nu avem unde să ne ducem.

– Știți, căutam un loc de muncă, am mințit eu. Am lucrat la New York, dar am fost concediați și nu avem bani de hotel.

Patronul nu știa ce să spună. După o pauză lungă, a spus:

– Așteptați o clipă.

A plecat la bucătărie, unde soția sa era ocupată cu strângerea lucrurilor pentru închidere. Nu peste mult timp, s-a întors.

– Vreți să rămâneți la noi câteva zile? Putem să vă ajutăm și să vă dăm ceva de făcut. Poate că, între timp, găsiți și de lucru.

Am acceptat cu recunoștință oferta lui, bucuroși la gândul unui pat uscat și cald și al mâncării.

De noul nostru cămin ne-am bucurat doar câteva zile. Gazda noastră a intuit adevărul și ne-a denunțat autorităților ca fiind fugiți de-acasă. Poliția ne-a luat și ne-a dus la gară. N-avea niciun rost să-i mințim. Aveau zilnic de-a face cu fugari. Au aflat imediat cine suntem și au luat legătura cu părinții noștri. Mama lui David l-a luat a doua zi, dar pe mine m-a escortat un polițist până la aeroportul din New York, unde mă aștepta mama.

– Mulțumesc, domnule ofițer! a spus ea.

Am văzut că, într-adevăr, era rănită sufletește și supărată.

– Cum mi-ai putut face una ca asta, Doug? a strigat ea. Am făcut tot ce am știut și tot ce am putut pentru tine. Lucrurile nu mai pot continua așa. Vei merge să stai cu tatăl tău. Ți-am cumpărat deja biletul. Avionul tău va pleca peste o oră.

O tăcere încordată s-a instalat între noi, în timp ce așteptam avionul. Mi-a părut rău de ea. Purta ochelari de soare, dar am putut vedea că ochii îi erau roșii și umflați. Ne-am spus cu răceală „La revedere!” și m-am urcat în avion. Prăbușindu-mă pe locul meu, am privit în gol pe geam, fierbând de mânie pe mine și pe întreaga lume. Singurul lucru pe care nu doream să-l fac era acela de a sta cu tatăl meu. Era prea exigent.

Am ajuns bosumflat și deprimat și, la scurt timp, mă simțeam ca un străin în casa tatălui meu. Nu puteam să nu fiu gelos pe mama mea vitregă, Betty, și pe fiul ei. Ea, într-adevăr, a încercat să fie drăguță cu mine, dar nu i-am dat nicio șansă. Mă simțeam atât de neiubit și de nedorit, încât le-am

făcut tuturor viața un iad. În cele din urmă, Betty i-a dat un ultimatum tatălui meu: „Ori pleacă el, ori eu.” Nimeni nu părea surprins de lucrul acesta.

Tata m-a mutat la un hotel de-al său și, în fiecare zi, trimitea o mașină să mă ia. Conform noului meu program, lucram o jumătate de zi pentru tata la hangarele de la aeroport și o jumătate de zi mergeam la școală. Mă simțeam ca un sclav care n-avea niciun cuvânt de spus în dreptul vieții lui și uram lucrul acesta.

Tata a început să primească o dată pe săptămână telefon de la director, care-i spunea că lipseam de la ore, că nu-mi făceam lecțiile sau că eram un element perturbator. Apoi, tata mă lua și mergeam să mâncăm în oraș și stăteam de vorbă. Îmi făcea plăcere atunci când stătea de vorbă cu mine. Simțeam că, într-adevăr, îi păsa de mine, dar avea dificultăți în a-și exprima sentimentele.

Totuși el a fost categoric și explicit cu privire la un lucru. Mi-a spus că, dacă nu mă dau pe brazdă, următoarea mea oprire va fi la o școală de corecție și știam că vorbea serios. Am încercat pentru un timp să fiu cooperant, dar, în cele din urmă, n-am mai putut sta nici măcar o zi. Am plănuit să fug din nou.

Dar am intrat iarăși în bucluc. Împreună cu prietenul meu Joe, am hotărât să mergem să înotăm în ocean. Niciunul dintre noi nu avea însă slip de baie. Fiind întuneric, am mers și am făcut baie în pielea goală. Am înotat și ne-am jucat cu valurile cam o jumătate de oră. Apoi, am zis:

– Mi-e foame, hai să ieșim, să ne luăm hainele și să mergem în casa aceea veche și părăsită de pe plajă. Putem sta acolo până ne zvântăm bine.

Am ieșit din apă, ne-am luat hainele și ne-am dus în casa aceea veche. Ușa a scârțâit când am împins-o. Am închis-o în urma noastră și am început să umblăm prin casă.

– Bate vântul, a spus Joe. Ia ascultă cum se lovesc obloanele astea vechi!

– Am observat, am spus eu. Să căutăm în jur să vedem dacă nu cumva găsim ceva pe care să-l folosim în loc de prosop. Trebuie să ne îmbrăcăm înainte să vină cineva și să ne vadă. Din asta poate ieși un mare scandal.

Am început să căutăm prin camere, ca să vedem ce am fi putut găsi, când ușa din față s-a deschis și au intrat doi polițiști.

Nu mă mândresc deloc cu faptul că am fost arestat pentru comportament indecent. Am crezut că mor de rușine, dar am înfruntat situația cu îndrăzneală. Ne-au dus la poliție și ne-au interogat, încercând să afle cine suntem, dar mi-am ascuns cu grijă adevărata identitate. Știam că mă vor da pe mâna tatălui meu, de îndată ce vor afla cine este, și acesta era ultimul lucru pe care îl doream. Așa că le-am spus că numele meu este Adam Fisher și că eram din New York. M-au ținut în închisoare cam o săptămână.

Am început să mă întreb dacă nu cumva făcusem o greșală. În închisoarea aceea, băieții albi erau în minoritate. Cei negri și cubanezii se purtau foarte dur cu noi, dar am rezistat. În fiecare zi, ofițerii de poliție mă interogau, până într-o zi când, neintenționat, le-am dat numele real al școlii pe care o urmasem. În câteva ore, au reușit să afle cine eram și l-au sunat pe tatăl meu.

Am oftat când am urcat în noul său Lincoln. N-a spus niciun cuvânt în timp ce am mers cu mașina, dar știam că ajunsese la capătul răbdării.

Mama, întotdeauna gata să încerce ceva nou, a discutat situația mea cu tata.

– Are nevoie de o școală în care să se poată exprima, a spus ea. Am găsit o școală numită Pinehinge. Este o școală experimentală, în Maine. Filosofia lor este aceea că tinerii vor învăța lucrurile care sunt importante pentru ei. Doug nu va învăța niciodată lucruri de care nu este interesat. Școala asta e menită să-l aducă pe calea cea bună.

Deși opta pentru o școală cu o disciplină severă, tata s-a lăsat convins. În definitiv, ideile lui nu dăduseră niciun rezultat.

ÎN SFÂRȘIT, LIBER!

Mama era încântată de Pinehinge.

– O să-ți placă, Doug. Poți alege clasa pe care o dorești, plus că acolo nu sunt materii obligatorii. Poți învăța când vrei și ce vrei. Mai este numită și școală liberă!

Suna extraordinar pentru mine. De fapt, era chiar mai liberă decât își imagina oricare dintre noi. Profesorii erau foști hipioți și existau numai trei reguli în școală, pe care, desigur, toți le ignorau: „Fără droguri, fără sex, fără bătaii”.

Dormitoarele și camerele, pentru cei care doreau, erau mixte. Erau aproape patruzeci de elevi, începând de la vârsta de opt ani și până la vârsta de optsprezece ani.

Nu trebuia să te scoli dimineața, dacă nu voiai, și nu erai obligat să mergi la cursuri, dacă nu doreai; nu trebuia nici să mergi la masă, dacă nu voiai să mergi. Această ultimă porție de libertate avea să ducă, în cele din urmă, la închiderea școlii.

Ni s-a spus că putem învăța tot ce dorim să învățăm și așa am făcut. Am învățat cum să pipăm tutun, cum să fabricăm bere și LSD. În clasă, dacă doream, fumam fie tutun, fie marijuana. Aici am întâlnit un băiat din Brooklyn, pe nume Jay, care m-a inițiat în câteva dintre tainele esențiale ale unui jaf.

Jay și cu mine aveam unele lucruri în comun. Mama lui era evreică, la fel ca a mea. Tatăl lui avusese legături cu mafia, dar fusese ucis. Deși Jay avea cincisprezece ani și o minte ascuțită, singurul cuvânt pe care îl putea citi era STOP, de pe semnele de circulație. Mai mult de-atât nu știa să citească. Avea un îngrozitor accent de Brooklyn, încât până și unora din New York le era greu să-l înțeleagă și cred că era mult mai sălbatic, mai nebun și mai nimicitor decât mine. În nopțile de iarnă, mă lua cu el în

cabanele de vară din Maine care erau nelocuite și-mi arăta cum să pătrunzi în ele și unde să ascunzi obiectele furate.

Deoarece nu trebuia să mergem la ore, dacă nu voiam, am luat parte la puține cursuri. Îmi pierdeam timpul cu prietenii și cu fetele. Luam parte la ora de educație fizică, în mod deosebit când schiam. Majoritatea dintre noi am petrecut destul timp în munții Abram, școala ducându-ne de trei ori pe săptămână la schi. Am ajuns să fiu un schior bun, în acel an. Împreună cu prietenul meu Jay, obișnuiam să fumăm marijuana în timp ce urcam cu telescaunul și apoi, la coborâre, făceam tot felul de lucruri trăsnite și nesăbuite. Nu ne temeam că ne-am putea răni sau că am putea chiar muri. Dacă îi ceream să sară de pe un loc înalt, o făcea. Apoi, căuta un loc și mai înalt și mă provoca să sar eu de acolo. Adesea nu ne mai controlam și cădeam, dar nu ne-am rupt niciodată oasele și nici nu ne-am rănit grav.

Într-o zi, am văzut un anunț la avizierul școlii:

SILVA MIND CONTROL

Învăță cum poți
să câștigi la loterie,
să vindeci oameni,
să faci ca lucrurile să meargă și
să-ți controlezi viața.

Părea un curs pe care merita să-l faci. M-am hotărât să mă duc. Cursul a durat cam două săptămâni. Profesorul prezenta câte un concept nou, iar noi discutam și puneam întrebări. Apoi, formam grupe mici și puneam în practică cele discutate. „Subconștientul este mai puternic decât conștientul”, ne explica profesorul. Printr-un fel de autohipnoză, eram provocați să pătrundem în nivelurile mai profunde ale minții. Exercițiul acesta era prezentat ca fiind o colaborare cu Dumnezeu sau ca un lucru pe care Dumnezeu îl aprobă, când, de fapt, era exact contrariul. „Isus”, ne explica profesorul nostru, „a descoperit cum putem folosi puterea minții și așa i-a

vindecat El pe oameni. Dumnezeu este în tine. Tu ești Dumnezeu.” Necunoscând Biblia, nu ne-am dat seama că, de fapt, lucram cu Satana. N-auziserăm niciodată că vrăjitoria este interzisă în Sfânta Scriptură și că Satana se prefăce într-un înger de lumină. N-auzisem niciodată de Efeseni 6:12, așa că eu credeam ce ne spunea profesorul. O putere supranaturală însoțea experimentele noastre, iar noi o simțeam.

Unii cursanți se lăudau cu noua lor putere pe care o căpătaseră. Câțiva dintre noi stăteam într-o zi în hol, discutând aprins despre experimentele pe care le făcuserăm.

– Nu cred așa ceva, a spus Laura batjocoritor. Voi credeți că se întâmplă ceva, dar, în realitate, totul este numai în mintea voastră.

Laura nu participa la cursurile respective.

– Dar ceva se întâmplă, am declarat cu convingere. Există putere în acest lucru și pot s-o dovedesc.

– Ei, nu mai spune! Și cum ai să faci asta? a întrebat Laura.

– Am să vindec pe cineva, am spus eu. Nu, voi pune diagnosticul și apoi voi vindeca. Spune-mi numai pe cine vrei să vindec și voi face lucrul acesta, am spus eu, provocând-o.

– Foarte bine, a spus ea, privindu-mă drept în ochi. Spune-mi când și unde și voi fi acolo.

Am hotărât să ne întâlnim în hol la ora 19. Am aranjat câteva scaune într-un colț liniștit și am așteptat.

– Ia loc, am invitat-o eu când a venit și ne-am așezat față în față. Spune-mi ce vrei să fac!

– Doresc să consulți o persoană care este bolnavă și să-mi spui ce boală are.

– Trebuie să-mi dai numele și adresa persoanei, am spus și ea mi le-a dat.

Mi-au trebuit numai câteva minute pentru a intra în acea stare de autohipnoză, numită nivelul Alpha al creierului. Imaginea unei femei mi-a apărut pe ecranul minții și am început s-o descriu.

– Văd o femeie cam de patruzeci și cinci de ani. Este brunetă și poartă ochelari. Este de statură medie.

Laura și-a lovit fruntea cu palma.

– O, nu! Nu pot crede. Este mama mea!

Apoi, am început să cercetez corpul mamei ei de la cap în jos, ca să pot localiza problema. Când am ajuns la organul ei de reproducere, am putut vedea că nu era în regulă ceva.

– Mama ta este sterilă, am anunțat-o eu pe Laura. Nu poate avea copii.

Laura a rămas cu gura căscată.

– De unde știi? Cum ai putut afla? Eu n-am spus nimănui că am fost adoptată, pentru că mama mea n-a putut avea copii. O poți ajuta?

– Voi încerca, i-am spus și am intrat mai profund în subconștientul meu.

Am fost avertizați să nu mergem prea adânc în subconștient, ca să nu pierdem controlul. Nu-mi mai amintesc exact, dar știu că am făcut un fel de chirurgie psihică. N-am aflat nicio dată rezultatul. Dacă știam atunci ceea ce știu acum, aș fi fost îngrozit.

M-am împrietenit cu Evan Owens, o persoană foarte neobișnuită, ca și mine, dar într-un alt sens. El avea numai treisprezece ani, dar avea coeficientul de inteligență 165. Părinții îl trimiseseră la Pinehinge în speranța că vor găsi ceva care să-i provoace geniul, dar pe el nu-l interesa nimic. El găsea plăcere în a bea și a fuma marijuana împreună cu noi, ceilalți. Unii copii deștepți pe care i-am cunoscut erau plictisitori, dar nu și Evan. El avea simțul umorului, făcându-ne să râdem. Chiar avea un aspect comic. Părul, lung de aproximativ treizeci de centimetri, și-l făcea în stil afro, fapt ce contribuia la înfățișarea lui caraghioasă. Capul îi arăta ca o minge gigantică de puf de păpădie. Când se scula dimineața, arăta ciudat, pentru că părul îi era turtit pe partea pe care dormise.

– Hai să mergem în oraș și să luăm câteva baxuri de bere, a propus Evan într-o zi. Este prea liniște pe-aici!

– Sună bine, am spus eu.

Aveam un permis de conducere din statul Florida, pe care am schimbat data nașterii mele, din 1957 în 1952, ceea ce mă făcea, în mod „legal”, destul de „în vârstă” ca să pot cumpăra băuturi alcoolice.

Liniștitul orașel Waterford, Maine, cu locuitorii lui respectabili și bisericoși, îi privea cu dezgust pe elevii de la Pinehinge, și pe bună dreptate. Elevii nu numai că arătau ca ceva dintr-un vis urât, cu hainele lor vechi și lungi și cu părul slinos, dar îi mai și insultau pe localnici cu obscenități și cuvinte răutăcioase, fiind, de asemenea, acuzați de propagandă comunistă și că le vindeau droguri copiilor din zonă.

În timp ce ne făceam cumpărăturile într-un magazin, am văzut un om care se uita la noi. Era îmbrăcat într-un costum de camuflaj și avea pe cap o pălărie de vânător. Am încercat să scap de tremurul care pusese stăpânire pe mine, pentru că recunoscusem acea privire bolnavă, violentă, de pe timpul când umblam pe străzile New Yorkului. Când am văzut că ne urmărește și după ce am ieșit din magazin și că se urcă în camioneta lui, am știut că lucrurile nu stăteau deloc bine. Mi-am îndreptat privirea spre camioneta lui și am văzut un rastel în geamul din spate și, atârnat de el, o pușcă simplă și una de vânătoare. Evan a zărit și el armele. Când am ajuns la trei sute de metri depărtare, omul a pornit motorul și a început să ne urmărească mergând încet.

Nu era greu de ghicit ce avea în minte. Plănuise să ne urmărească până la marginea orașului și, când urma să fim destul de departe în pădure, avea să ne facă felul. Nimeni nu ar fi știut ce s-a întâmplat și, chiar dacă am fi fost găsiți, nimănui nu avea să-i pese.

Evan și cu mine ne-am întors privirile încercând să ne comportăm normal. Deodată, Evan a spus aproape sufocându-se:

- Doug, a oprit mașina și își ia pușca.
- S-o ștergem! am spus eu.

Am părăsit drumul și ne-am afundat în pădure, fără a mai ține cont de mărăcinii care ne zgâriau sau de crengile care ne loveau fața. Cu toată energia pe care ne-o dădea adrenalina pompată în corpul nostru, picioarele ne zburau de minune. Curând, ne-am distanțat de el și, atunci când am simțit că eram destul de departe, ne-am ascuns într-un boschet. Ne auzeam

bătăile inimii în urechi și durerea ne străpungea pieptul, în timp ce ne forțam să respirăm liniștit.

L-am auzit tropăind nu prea departe. Apoi, s-a oprit și am știut că aștepta să ieșim din ascunzătoare. A început să tragă în boschet pentru a ne sili să fugim. Zgomotul împușcăturilor era atât de tare, încât, îmi aduc aminte, frunzele cădeau din copaci chiar și numai din cauza sunetului. Un glonț a trecut șuierând pe deasupra capetelor noastre și s-a oprit într-un copac din spate, făcând ca mai multe frunze să cadă ca o ploaie asupra noastră. După câteva minute, i-am auzit ecoul pașilor pierzându-se în depărtare.

Mi s-a părut că am rămas culcați la pământ o veșnicie. Am auzit fâșâitul unei pungi de hârtie și m-am uitat la Evan, tresărind. Tocmai scotea un bax de bere din pungă, cât putea de încet.

– Ce faci? l-am întrebat nedumerit.

Credeam că el, cu geniul lui creator, plănuia o diversiune. În schimb, a scos o cutie de bere din ambalajul de plastic și a desfăcut-o. Berea a țâșnit în sus, fiindcă, în timpul cât am fugit, fusese bine agitată. Evan a pus cutia la gură și a sorbit prelung.

– Dacă tot am să mor, măcar vreau să mor beat, a șoptit el.

În timp ce dădea pe gât a doua cutie de bere, inhibiția l-a părăsit. S-a ridicat în picioare și a început să privească printre crengile tufișului.

– A plecat, a spus el cu voce tare.

M-am ridicat și eu în picioare, cât mai încet cu putință, și am început să mergem tiptil, uitându-ne în toate părțile, căutând un loc unde să fugim dacă l-am vedea din nou pe atacatorul nostru. Cam la o sută de metri mai jos, l-am văzut iarăși.

– El este, stă în camionetă, am șoptit eu panicat.

Cu siguranță, se hotărâse să aștepte să ieșim la lumină. Probabil considerase că, în cele din urmă, va trebui să ne întoarcem la șosea.

– Aud o mașină venind, i-am spus lui Evan pe nerăsuflăte.

Am așteptat până când am văzut-o venind. Inimile noastre au început să bată puternic când am văzut-o la volan pe Dottie, una dintre profesoarele

de la Pinehinge, ducând câțiva elevi înapoi la școală. Am ieșit fuga din pădure și ne-am oprit în mijlocul drumului făcând semne și strigând: „Stop! Stop!”. N-a avut de ales și a trebuit să oprească mașina, altfel trecea peste noi. Dottie a coborât geamul.

– Nu vă pot lua să vă duc la școală. Mașina este plină, a spus ea.

– Trebuie să ne iei, am strigat eu. Îl vezi pe tipul din camioneta aceea din drum? A tras în noi. Tocmai și-a pornit din nou mașina.

Dintr-o privire, ea și-a dat seama de situație.

– Suiți-vă repede, a spus ea poruncitor.

Ne-am urcat peste alți copii și am trântit ușa după noi. Ea a pornit în trombă, conducând furioasă spre școală. Puțin mai târziu, uitându-ne în oglinda retrovizoare, am văzut că omul dispăruse și am început să respirăm din nou ușurați.

Deoarece unii dintre noi rareori ajungeam la masă, a trebuit să găsim o alternativă. La început, făceam un raid pe la bucătărie și ne serveam singuri. Dar, într-o zi, am găsit lacătul pus la ușa. Nicio problemă. Am făcut un tunel până la subsol, unde era depozitată hrana, și ne-am servit singuri. Au început să schimbe continuu lacătele de la ușa, dar n-au aflat niciodată de tunel. Am furat atât de multă mâncare, încât școala a ajuns la faliment și s-a închis.

M-a făcut oare mai fericit toată libertatea aceasta? Cu greu pot spune că da. Sunt sigur că a fost unul dintre cei mai nefericiți ani din viața mea. N-am avut niciun țel. Am fost mai fericit în școala militară, cu toate regulile ei, decât la această școală libertină, fără nicio lege sau rânduială.

PEȘTERA SECRETĂ

Zvonuri destul de „colorate” au ajuns la urechile noastre despre comunitățile de hipioți și despre clima plăcută din sudul Californiei. Acolo niciodată nu este frig, nici chiar iarna. Poți să-ți întinzi cortul afară și să mănânci din roadele pământului.

– Așa vreau să trăiesc, i-am spus eu lui Jay. Vreau să trăiesc afară, în natură, și să nu dau socoteală nimănui.

– O, da, a spus el entuziast. Avem cincisprezece ani. Putem să ne purtăm singuri de grijă. Să mergem să vedem despre ce e vorba.

În timpul vacanței de primăvară, am plecat de la Pinehinge și am făcut autostopul până în sudul Californiei. Ne-am ridicat tabăra la periferia orașului Palm Springs. Într-o zi, niște hipioți ne-au plimbat prin oraș cu duba lor veche.

– Unde este un loc bun în care am putea să ne distrăm și noi? am întrebat eu. Știți vreun loc unde am putea să petrecem?

– Tahquitz Canyon este obiectivul călătoriei noastre, ne-a spus un tip înalt și cu barbă. Este destul de departe de oraș, așa încât „sticleții” să nu ne deranjeze. Acolo ne putem fuma țigările de marijuana, putem să bem bere și să facem gălăgie cât de mult dorim. În după-amiaza asta, mergem acolo. Vreți să veniți cu noi?

M-am uitat la Jay.

– Cât mai departe, am spus noi la unison.

Deși Tahquitz Canyon are o lungime de douăzeci și cinci de kilometri, majoritatea oamenilor nu merg prea departe pentru o petrecere sau ca să se plimbe. Frumusețea locului m-a luat prin surprindere. Această vale îndepărtată a deșertului ascundea copaci și iarbă, iar cascada m-a captivat de-a dreptul. Părea o ființă vie, prăvălindu-se peste marile și netede

lespezi de stâncă. Se cufunda adânc sub stâncă, apoi ieșea la suprafață într-un nor de argint și, în lumina soarelui, aceste picături fine de apă formau un curcubeu extraordinar. Nu-i de mirare că unii dintre regizori o foloseau ca fundal pentru filmele lor.

În timp ce noi toți ne stropeam aruncând apă cu picioarele și fumam marijuana, un bărbat și o femeie tânără au coborât din canion. Părul lui lung devenise alb în lumina soarelui, iar pielea bronzată și barba fără o formă anume îmi aminteau de o capră de munte. De asemenea, picioarele lui goale mă intrigau. *Cum poate să meargă cu picioarele goale, când sunt atât de mulți cactuși în jur?* mă întrebam în sinea mea.

Îl urma o fată frumoasă, cam de optsprezece ani, cu ochii mari și cafenii, cu părul negru fluturând și pielea netedă și măslinie. Părea o combinație de hawaiană și italiancă. Într-un portbebe, în spate, ea ducea cel mai neobișnuit copil. Pielea lui puternic bronzată de soare contrasta cu părul aproape alb, ale cărui vârfuri stăteau drept în sus, ca și când și-ar fi băgat degetul într-o priză. Mi s-a spus că se născuse acolo, în Tahquitz Canyon, și că îi puseseră numele Tewey Tahquitz.

– De unde veniți? l-am întrebat eu pe bărbatul acela.

El s-a oprit un moment și s-a uitat spre mine.

– De acasă, a răspuns el.

– Vrei să spui că trăiești acolo... sus? am spus, făcând semn spre canion. Și stați acolo?

– O, da, într-o peșteră, a spus el degajat.

Acum, eu, băiatul trăit la oraș, cu greu mi-am putut stăpâni nedumerirea.

– Fără nicio îndoială, vreau să văd locul unde stați. Ai ceva împotriva dacă o să vin cu voi când vă veți întoarce acasă? am întrebat eu cu nerăbdare.

– Ești invitatul meu, a răspuns el. Noi mergem până în oraș să cumpărăm ceva alimente și, de asemenea, încercăm să scăpăm de acești pui de coiot.

Apoi, a ridicat și mi-a arătat doi dintre cei mai drăguți pui de coiot pe care i-am văzut vreodată.

– Mama lor este o corcitură dintre câine și coiot, a explicat el. Tatăl este sută la sută coiot. Ne vom întoarce, probabil, în câteva ore. Poți să ne însoțești atunci.

Am așteptat cu nerăbdare întoarcerea lor. Jay era întins pe jos, cu ochii pe jumătate deschiși, prea somnoros ca să înțeleagă despre ce este vorba. Când, în cele din urmă, s-au întors, m-am luat după ei și am început să urcăm în șir indian spre canion.

– Numele meu este Jim, a spus el, în timp ce urcam pe drumul șerpuitor, iar ea este Sunny, soția mea.

Am pus o mulțime de întrebări în timp ce mergeam. Nu peste mult timp, drumul ce urca lin i-a cedat locul unei cărări abrupte și pietroase. Răsuflam din ce în ce mai greu, așa că a trebuit să nu mai vorbesc, deși, din când în când, întrebam:

– Mai e mult?

Jim răspundea:

– O, nu mai este mult. Imediat după deal.

Am văzut un delușor înaintea mea și am fost sigur că pot merge până acolo. Dar în curând a trebuit să înțeleg că, de fapt, el vorbea despre muntele care era înaintea noastră. N-a trebuit să treacă mult până să descopăr cât de lipsit de vigoare devenisem. După ce plecasem de la școala militară, am început să fumez, și nu fumam numai țigări. De fapt, fumasem marijuana chiar în ziua aceea, lucru care a făcut ca urcușul să fie și mai greu, dar ei mergeau ca și când ar fi fost o nimica toată. El ducea în spate un pachet cu alimente, de aproximativ douăzeci și trei de kilograme. Sunny ducea și ea hrană, pe lângă copil. Eu nu mă duceam decât pe mine și de-abia mă mai puteam ține pe picioare.

Soarele coborâse spre apus și se întuneca din ce în ce mai mult. Mă întrebam și mă miram cum puteau ei să vadă pe unde să meargă. Eu nu vedeam decât partea de sus a ciorapilor albi ai lui Sunny, de deasupra ghetelor, ce păreau că sar în sus și în jos în timp ce ea mergea. Mă

împleticeam, mergând de-a lungul cărării după ea, uneori de-a bușilea, străduindu-mă să nu cad. În cele din urmă, l-am întrebat:

– N-ai vrea să ne oprim și să facem o pauză?

– Nu, ăsta nu este un loc unde să ne odihnim, a spus el.

Din fericire, am dat de câteva ori peste niște cactuși și, fiindcă mă înțepasem rău, în cele din urmă au trebuit să se oprească și să mă aștepte să-mi scot țepii, fapt ce mi-a dat ocazia de a-mi trage puțin sufletul.

– Cât mai este? am întrebat eu.

– O, puțin.

În New York, „puțin mai departe” însemna la o stradă sau două distanță. Pentru el era mai mult de un kilometru sau doi, de urcuș. În cele din urmă, am ajuns pe creastă, cam la o mie trei sute de metri deasupra orașului Palm Springs. Ce priveliște incredibilă! Am putut să privim în jos la deșertul întunecat și să vedem luminile din Palm Springs, Desert Hot Springs, Cathedral City, Palm Desert și Indio, care se întindeau dedesubtul nostru. Ei au fumat puțină marijuana în timp ce ne odihneam. Abia apucasem să-mi trag sufletul, când și-au luat pachetele și au pornit din nou la drum.

– Cât de departe este? am întrebat eu.

– Nu mai e mult, m-a asigurat el. Începând de aici, vom coborî o mare parte din drum.

Era, într-adevăr, coborâre, dar era atât de abruptă, încât la fiecare pas picioarele mi se clătinau și a trebuit să mă proptesc bine în călcâie ca să nu alunec. Deodată, am auzit clipocitul unei ape și, nu peste mult timp, am început să trecem în zigzag peste un pârau. Ei știau unde se află pietrele, dar eu am continuat să alunec și să mă ud, fără să mai pun la socoteală trei ramuri care m-au lovit peste față. Deșertul întins îi făcuse loc unei jungle, care se întindea până aici, unde se găsea și apă.

Tocmai când credeam că nu voi mai putea face niciun pas mai departe, am ajuns la peșteră. Jim a aprins o lumânare, dar eram prea obosit ca să mai privesc în jur. Am văzut numai cum Sunny a desfășurat un sac de dormit umed.

– Poți dormi aici, a spus ea. Noi mergem la peștera noastră de vară.

– Peșteră de vară? am întrebat eu nedumerit.

Dar ei au dispărut în întuneric și m-au lăsat singur în locul acela sinistru. Târându-mă, m-am strecurat în sacul de dormit jilav și m-am ghemuit, făcându-mă asemenea unei mingi. Am auzit niște zgomote ca un fâșâit, despre care am aflat mai târziu că erau scoase de șoareci, dar atunci, în mintea mea, ele păreau ale unor șerpi cu clopoței sau ale unei pume gata să se arunce asupra mea. Eram prea obosit ca să văd despre ce este vorba. În cele din urmă, m-am încălzit suficient de mult încât să cad într-un somn adânc, auzind în depărtare urletul unui coiot, un țipăt jalnic de bufniță și zgomotele înfricoșătoare din peșteră.

Când m-am trezit a doua zi dimineața, dacă n-aș fi avut dureri în tot corpul, aș fi crezut că am murit și am ajuns în rai. Soarele strălucea în toată splendoarea lui. Un lac liniștit, cu o apă clară asemenea cristalului, alimentat de un mic și clipocitor șuvoi de apă, se afla chiar în fața peșterii și câteva păsări ciripeau vesele nu prea departe. Jim și Sunny se întorseseră și făceau plajă pe o stâncă, aproape de mine, purtând „costumele” de la naștere. Copilul se juca lângă apă, iar alături, cățeaua-coiot, întinsă pe jos, își hrănea puii care îi mai rămăseseră. Mirosul de mâncare gătită la un foc în aer liber mi-a amintit că nu mai mâncasem de mult timp și aroma a făcut să-mi lase gura apă.

N-am știut cum să mă comport în prezența a două persoane care erau în pielea goală. Până la data aceea, nu mă confruntasem cu așa ceva, dar, după un timp, mi s-a părut cu totul natural, așa că m-am făcut că nu bag în seamă lucrul acesta. Am găsit modul lor de viață foarte asemănător cu ceea ce-mi plăcea și mie. Ei trăiau, în cea mai mare parte, rupți de restul lumii.

Erau acolo struguri sălbatici și fructe cu miezul zemos. Sunny a făcut o mâncare gustoasă dintr-o anume parte a unui soi de papură, ei având și o grădină de zarzavat. Cultivau chiar și marijuana. Capre sălbatice, cu coarne mari, rățăceau prin munți. Și, cu toate că erau protejate prin lege, când doreau să mănânce carne, Jim nu trebuia decât să-și ia pușca și să aducă acasă o capră sau un cerb.

Știam că nu puteam rămâne acolo. Îl lăsasem pe Jay jos în camping și el mă aștepta, dar în mintea mea m-am hotărât ca, într-o zi, să devin un om

al peșterilor.

A doua zi, Jay și cu mine am pornit din nou la drum. Ne-am oprit la Santa Monica, aproape frânți de oboseală. Soarele era acum la orizont, în timp ce șoferul a oprit la un colț.

– O să vă las aici, a spus el. Eu mă îndrept spre est.

– Mulțumim, am spus noi, în timp ce ne luam bagajele și închideam portiera mașinii.

– Ei bine, unde vom petrece noaptea? a întrebat Jay. Nu vreau să dorm în stradă, aici, unde nu cunosc pe nimeni.

– Să întrebăm pe cineva unde am putea găsi o cameră ieftină, am sugerat eu.

– Măi omule, mie nu mi-au mai rămas mulți bani! a obiectat Jay.

– Nici mie, dar poate vom găsi ceva într-adevăr ieftin.

Mai jos, la un colț, câțiva oameni stăteau fumând și vorbind. M-am apropiat de ei:

– Se găsește pe undeva un loc unde un om sărac poate mânca și rămâne peste noapte?

Unul dintre ei a arătat în josul străzii.

– Este un azil de noapte, câteva străzi mai încolo, în direcția asta. Puteți sta acolo pentru trei dolari pe noapte.

– O, da, a spus altul, există și o misiune creștină, câteva străzi mai departe, unde puteți primi mâncare pe gratis. Tot ce aveți de făcut este să ascultați predica lor și ei vă vor da de mâncare. Să fiți acolo dimineața la ora 8. Atunci închid ușile. Dacă nu sunteți acolo la timp, veți rămâne pe dinafară.

– Mulțumim! am spus noi și am plecat în direcția azilului de noapte.

Clădirea din lemn arăta murdar și bucăți de tapet atârnav pe pereții vechiului hotel. Am plătit cei trei dolari și ni s-au dat cearșafuri aproape curate și câte un prosop.

– Aveți camera 218, a spus funcționarul de la recepție, înmânându-ne cheile. Baia este la capătul holului, pe dreapta.

Incinta avea un miros de vechi, o combinație de miros închis de țigară, de vin ieftin și de urină. Cel puțin cearșafurile presupuneam că sunt curate.

N-a fost ușor să ne sculăm a doua zi dimineața devreme, dar, împreună cu alți douăzeci sau douăzeci și cinci de oameni, ne-am adunat în fața misiunii. Ușile s-au deschis la ora 8 fix și toți am năvălit înăuntru. Jay și cu mine ne-am așezat undeva în spate.

Cei de la misiune ne-au prezentat un program plăcut și ne-au tratat cu cea mai mare bunătate și răbdare, fără să țină seama de felul în care ne comportam, care era îngrozitor. Un om chel, dar cu fața zâmbitoare, s-a ridicat și ne-a prezentat povestea vieții lui, în timp ce oamenii din jurul meu vorbeau și făceau glume. Unul a râgâit tare și toți ceilalți au început să râdă. Dar, în ciuda tuturor acestora, omul cu chelie și-a continuat mărturia, radiind de adevărată fericire. Un om din rândul din față a vomat pe podea și cineva din personalul misiunii a dat fuga și a curățat, în timp ce altcineva l-a luat pe sârmanul om și l-a dus la baie. După ce și-a prezentat mărturia, omul cu chelie ne-a cântat un imn. În tot acest timp, unii dintre cei prezenți cădeau sau leșinau, o parte din cauză că erau beți morți, alții din cauza slăbiciunii sau a foamei. Îngerii lui Dumnezeu trebuie să fi privit la noi cu milă.

Unul dintre tinerii care ajutau la desfășurarea programului avea un corp solid, musculos, ca Mr. Proper. El ar fi putut foarte ușor să ia doi sau trei dintre oamenii turbulenți și gălăgioși și să-i dea cap în cap. În schimb, el s-a ridicat și a dat o mărturie impresionantă despre ceea ce a făcut Domnul Isus Hristos pentru el. La încheiere, ne-a invitat să ne predăm inimile lui Dumnezeu. Am remarcat tristețea sa atunci când a văzut că nimeni n-a răspuns invitației făcute.

Când programul s-a terminat, am fost conduși într-o cameră din spate, unde mesele erau acoperite cu fețe de masă albe și totul părea curat. Mă așteptam numai la pâine cu apă, dar îmi amintesc cât am fost de surprins atunci când am fost serviți cu o hrană atât de bună. Am stat la rând ca să ne primim porția – un castron mare de fiertură de cereale; ni s-a servit pâine la discreție și o cană de cafea. Ne-au dat chiar și desert – plăcintă cu cireșe.

N-am putut înțelege deloc lucrul acesta. Noi eram murdari, grosolani și prost-crescuți și, cu toate acestea, ei ne-au tratat cu demnitate și respect, ca

și când am fi fost niște ființe umane respectabile. Într-un fel, nu se potrivea deloc cu ceea ce mi se spusese mie despre creștinism.

Am auzit și despre un alt loc unde se servea hrană gratis – Templul Hare Krishna. Într-o zi, am hotărât să încercăm și aici. Trebuia, de asemenea, să participăm la slujba lor, care ținea două ore. Unii spuneau că aceasta se deosebea foarte mult de orice alt serviciu religios creștin la care luaseră parte vreodată. Bărbații își rădeau capul, lăsându-și numai o coadă mică la spate. Robele lor portocalii erau largi și cădeau în falduri. Femeile, de asemenea, purtau robe largi, de culoare roz, albastru sau mov, care cădeau în falduri. În timp ce o chitară-bas și niște tobe țineau ritmul monoton, oamenii pășeau și săreau ritmic, mișcându-și tamburinele și brațele. În timp ce făceau lucrul acesta, fiecare psalmodia: *Hare Krishna, Hare Krishna, Krishna, Krishna, Hare, Hare, Hare Ramah, Hare Ramah, Ramah, Ramah, Hare, Hare.*

Mi-am dat seama imediat că, de fapt, oamenii erau hipnotizați. Am stat destul de mult timp printre cei din industria de divertisment pentru a recunoaște simptomele. Hipnoza se folosește de unele proprietăți ale nervilor optici și auditivi. Ritmul acesta al loviturilor înfundate induce o stare hipnotică. Atunci când o frază fără sens este repetată mereu și mereu, mintea formează un tipar în subconștient. După un timp, mintea se umple cu aceste gânduri goale, astfel încât ele alungă adevăratele îngrijorări și frustrări ale vieții, dând un fals sentiment de pace – un fel de euforie. Această pace lăuntrică se presupune a fi de la Dumnezeu. Sub această vrajă, oamenii donează cu bucurie proprietăți și bani.

Când am văzut ce se întâmplă, m-am dus la baie și am rămas acolo tot timpul slujbei, în mod deosebit în timpul cântatului sau al psalmodierii. Când am ieșit, am observat că lui Jay părea să-i placă și am început să mă îngrijorez pentru el. După o masă cu iaurt, pe care mi-e teamă că n-am apreciat-o prea mult, l-am luat pe Jay și am plecat de acolo.

Vacanța de primăvară se terminase deja de câteva zile și noi eram în partea cealaltă a țării, departe de școală.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem la școală, am spus eu.

– Nu te grăbi, a protestat Jay. Este vacanța de primăvară, ai uitat?

– Nu, n-am uitat, mai ales că vacanța s-a terminat de două săptămâni și ne mai trebuie încă o săptămână ca să ajungem la școală. Hai să mergem!

DUPĂ FAPTĂ, ȘI RĂSPLATĂ!

După cursurile de la Pinehinge, m-am întors în Florida, la tatăl meu, dar... n-a mers. Pinehinge mi-a hrănit setea neîngrădită de libertate și, astfel, tatăl meu a ajuns să mă considere irecuperabil.

– Doug, mi-a zis tata într-o zi, am ajuns la capătul răbdării. Nu știu ce să mai fac cu tine. Dacă nu ești cooperant și nu vrei să trăiești ca o ființă omenească decentă, va trebui să pleci.

Și, cu inima frântă, m-a urmărit cum plecam în lume. Împlinisem șaisprezece ani în luna martie.

Rănit, derutat și furios, am plecat fără să știu încotro mă îndrept. M-am îndreptat spre nord, spre Autostrada Interstate 95. M-am alăturat unui tip înalt, pe nume Scott. El avea o construcție athletică și purta ochelari, ceea ce-i dădea o înfățișare de om educat, cu toate că făcuse liceul cu chiu, cu vai.

Împreună, am făcut autostopul de la Miami la Boston, unde Scott locuise înainte de a fi mers în Vietnam. La scurt timp, am găsit de lucru și o duceam destul de bine, dar, nu după mult timp, mi-am dat seama că Scott își suplinea venitul prin furturi. Treptat, înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, m-am trezit mergând împreună cu el și am alunecat cu totul în viața de răufăcător.

În următoarele câteva luni, am ajuns într-o stare care m-a făcut să mă disprețuiesc pe mine însumi și întreaga omenire. Scott și cu mine trăiam într-un azil de noapte și furam mașini, televizoare și tot ce puteam să transformăm în bani.

A încerca să trăiești de unul singur într-un oraș mare ca Boston nu e deloc floare la ureche pentru cineva care nu are decât șaisprezece ani. Dar, nu după mult timp, am făcut rost de un permis de conducere din statul Massachusetts, în care scria că am optsprezece ani. Cu actul meu fals de identitate, am găsit un serviciu cu jumătate de normă, ca agent de pază la o

companie numită Business Intelligence. Astfel m-am ales cu insignă, uniformă și un baston de cauciuc. Asta m-a făcut să-mi dau importanță atunci când am pus insigna în portofel și o arătam când cumpăram alcool. Din noua poziție, aveam acces la informații utile pentru îndeletnicirea mea de spărgător.

În timp ce lucram ca agent de pază, am întâlnit un tânăr, pe nume Brad, care era și el agent de pază. Era un tip liniștit, adept al unei religii orientale numite Shakti. Brad știa că eu fur.

– Doug, mi-a spus el, ai să ajungi să plătești într-o zi pentru ceea ce faci. De fapt, nu poți fugi de nimic.

– Ce vrei să spui? am întrebat eu.

– Karma ta o să te prindă din urmă. Ceea ce se întâmplă în jur revine. Lucrurile pe care le faci altora îți vor fi făcute și ție.

– Asta-i o prostie, omule, am strigat eu. Am furat un televizor. Am scăpat de el. Nu m-au prins și nici nu voi fi prins.

– Ai să vezi! a spus el simplu.

Câteva zile mai târziu, cineva a pătruns în camera mea și mi-a furat televizorul și un radio. Am zis că înnebunesc. Apoi, am început să observ că, ori de câte ori furam ceva, se fura și de la mine ceva. Când furam bani, îmi dispăreau bani. Mai târziu, am aflat că Scott era cel care fura de la mine. Am furat o mașină și, imediat, două dintre cauciucurile mele s-au dezumflat. Ceea ce m-a convins într-adevăr a fost însă un fleac, dar coincidența a fost atât de mare, încât m-a înspăimântat. În timp ce eram în casa cuiva, am furat o cutie nedeschisă de clătite din făină integrală, care avea imprimat pe ea prețul de 1,19 \$. (Beam, fumam, mă drogam, dar mă încăpățânam să mănânc grâu integral sau cereale, pentru că erau sănătoase!) Când am ajuns acasă, am constatat că unul dintre prietenii mei venise și se servise din sticla nedesfăcută de Tang și o băuse pe toată. De sticla goală era agățată o bucată de carton pe care era pus prețul: 1,19 \$.

E ceva supranatural! mi-am zis. *Cineva mă vede și știe ce fac!* Pentru prima dată în viața mea, am crezut că există un Dumnezeu.

Când Brad m-a invitat la una dintre întâlnirile lui, câteva zile mai târziu, am fost imediat de acord să merg. De fapt, am fost de mai multe ori

în săptămânile care au urmat. N-am înțeles mai nimic din ceea ce am auzit, dar, de regulă, veneam acasă cu mai multe cărți și mai puțini bani.

Într-o seară, în timp ce citeam ziarul, un țipăt pătrunzător și zgomotul unor pași pe hol m-au făcut să sar în picioare. Am crăpat puțin ușa și l-am putut vedea pe Sugarman – un proxenet negru care locuia pe același palier – bătând-o pe una dintre fetele lui. Ea s-a smuls din strânsoarea lui și a fugit. El a aruncat cu o mătură după ea, iar eu... am închis ușa. *Sper să n-o fi omorât*, mi-am spus în gând și m-am afundat din nou în scaunul meu. Era ceva obișnuit în pensiunea aceea îngrozitoare ca oamenii să se bată și să se înjunghie, dar nu mă puteam lipsi de ea. Mi-am scuturat scrumul din țigară. *Ce caut eu aici, trăind în azilul ăsta de noapte, împărțind aceeași baie cu târăturile astea? Noaptea nu pot nici măcar să dorm, cu toate petrecerile și răfuielile care au loc aici. Mi-e silă de camera asta și mi-e silă de felul ăsta de viață.*

A sunat telefonul și am ridicat receptorul.

– Hei, Doug. Aici este tata! a spus o voce de la capătul celălalt al firului. Am fost la New York cu unele probleme de afaceri și m-am oprit aici ca să te salut.

Părea vesel și m-am bucurat să-i aud glasul.

– Ai vrea să ne întâlnim pentru o oră sau două?

– Sigur, tată. Te pot invita să luăm masa împreună? l-am întrebat eu.

Doream să mă asigur că știe că aveam și eu banii mei.

– Ei bine, plănuisem să te invit eu să luăm masa împreună, dar de ce nu? Spune-mi numai unde trebuie să ne întâlnim.

Știam unele restaurante de lux în Boston și doream să-l impresionez, așa că i-am spus numele celui mai scump restaurant la care m-am putut gândi și i-am dat adresa.

Am sosit înaintea lui și am stat afară să-l aștept. Nu peste mult timp, un taxi s-a oprit și tata a coborât din el. M-a cuprins un simțământ de bucurie și aș fi dorit să fug la el, să-l cuprind în brațe și să-l sărut, dar așa ceva nu se obișnuia în familia noastră. Doar am zâmbit unul la celălalt și ne-am strâns mâinile.

În restaurant, chelnerul ne-a invitat să luăm loc și, pentru un timp, am discutat. După ce am comandat, el și-a făcut cunoscut scopul pentru care îmi făcea această vizită.

– Doug, simt că am greșit față de tine și-mi pare rău. Vrei să-mi mai acorzi o șansă?

Lacrimile aproape că mi-au umplut ochii în fața acestei mărturisiri neașteptate. Am ezitat.

– Tată, ce anume dorești? l-am întrebat eu prevăzător.

– Ei bine, este vorba despre educația ta, a spus el. Tu trebuie să mergi la școală. Știi, ai numai șaisprezece ani...

– Dar, tată, pot să-mi port singur de grijă.

Începusem deja să fierb. Demonstrativ, am scos un teanc mare de bancnote din buzunar și l-am fluturat prin față ca să le vadă. Dar asta nu l-a impresionat.

– Oricum, tu știi ce simt și ce cred despre școală, am adăugat eu.

Mi-a făcut semn să nu mă agit.

– Ai răbdare, Doug! Ascultă-mă! Am vorbit cu un prieten de-al meu, care mi-a povestit despre o școală la bordul unui vas. Este un vas de croazieră, care navighează în toată lumea. Echipajul este format din elevi. Cursurile le aveți la bordul navei, care se oprește în tot felul de locuri exotice. Poți face scufundări, schi nautic și sunt și destule fete. Anul școlar tocmai a început și nava se află acum undeva în Mediterană.

Pentru mine, suna prea bine ca să fie adevărat.

– Care este numele școlii? am întrebat eu, destul de precaut, ca să nu trădez faptul că sunt interesat.

– Se numește The Flint School Abroad, a spus el.

– Nu știu ce să spun, am ezitat eu.

Am rămas tăcuți pentru multă vreme. Nu eram sigur că voi fi vreodată capabil să mă implic din nou într-un program organizat, în cadrul căruia să

primesc ordine. Și totuși, suna interesant și, sincer vorbind, obosisem să mai am grijă de mine însumi. În cele din urmă, am spus:

– Poate că am să încerc.

O undă de ușurare a trecut peste fața tatălui meu și în ochii lui am putut vedea lacrimi. M-am bucurat înăuntrul meu. Dacă aș fi știut însă ce mă aștepta...

CU VASUL ÎN LARG

Tata și-a anulat toate întâlnirile de afaceri ca să poată zbura împreună cu mine la Genova, Italia, unde vasul-școală era ancorat. Într-adevăr, ne-am bucurat să fim împreună în timpul acelui zbor și știu că el îmi purta de grijă. Chiar m-a bătut pe spate când ne-am urcat la bord. După ce m-a ajutat să mă înscriu și să-mi duc bagajele în cabină, mi-a strâns mâna, ne-am luat la revedere și mi-a zis:

– Noroc, fiule! Să lucrezi cu spor. Ne vedem de Crăciun.

– OK, tată! am spus eu.

După ce a plecat, mi-am lăsat bagajele și m-am dus să explorez vasul de unul singur.

Nu mi-a trebuit mult ca să-i citesc pe tinerii care formau această școală. Mulți erau fii de senatori și politicieni care, asemenea mie, erau niște sălbatici și acasă erau o amenințare pentru reputația părinților lor. Dacă erau plecați din țară, nimeni nu mai avea să audă de ei. Alții erau delincvenți, fii ai unor părinți bogați, care nu se deranjau să se ocupe de problemele tinerilor, ci pur și simplu transferaseră asupra școlii toată responsabilitatea lor de părinți. Mai mulți băieți m-au acostat în primele zile:

– N-ai adus cumva droguri?

Ceea ce îmi spusese tata despre școala aceasta s-a dovedit a fi numai parțial adevărat. În realitate, într-un anume sens, eram prizonieri. Nu puteam să „fraternizăm” cu fetele și, evident, nu ni se îngăduia să bem, să fumăm sau să folosim droguri. Atunci când acostam, ne luau pașapoartele. Într-o țară ca Italia, te încuie și aruncă cheile dacă te prind fără pașaport, așa că n-am îndrăznit să facem nimic provocator. Cât am stat acolo, n-am făcut nicio scufundare, nici schi nautic și nici vreun alt sport.

Programul academic al școlii se concentra în jurul teoriei evoluționiste, astfel că cei care credeau în creație erau batjocoriți și considerați idioți. Filmele prezentate la clasă îl ridicau pe Darwin la rang de erou.

– Nu există Dumnezeu, ne-a spus profesorul. Voi trebuie să fiți dumnezeul vostru. Dacă trebuie să treceți peste cineva ca să vă atingeți scopul, nu ezitați! Dacă nu o faceți, altcineva o va face.

Această filosofie rece m-a făcut să mă simt mult mai singur și mai izolat decât m-am simțit vreodată.

Încă Îl mai căutam pe Dumnezeu în religiile orientale, ca de exemplu Shakti, și nu doream ca cineva să-mi spună ce să cred, așa că petreceam din ce în ce mai mult timp în camera mea, meditănd și cântând la un flaut de lemn. Din cauza aceasta, băieții își băteau joc de mine, dar nu-mi păsa de ei.

Toți elevii proveneau din familii bogate, dar nu ți-ai fi dat seama niciodată de lucrul acesta după mâncarea cu care ne hrăneau. Desertul era atât de rar, încât batoanele Snickers erau privite ca o raritate și deveniseră un mijloc de schimb pentru a procura ceea ce doream unul de la altul. Trebuia să plătim 2.500 de lire italiene pentru un baton, adică era de două ori mai scump decât acasă.

Într-o zi, un băiat pe nume Eric a venit în cabina mea.

– Doug, e destul de rău că nu avem ceva LSD, a spus el. Aș da oricât pentru cât de puțin.

– Îmi pare rău, dar nu am deloc, i-am spus eu.

După ce a plecat, mintea mea, ca un complice, a început să lucreze. LSD-ul vine pe piață în pătrate mici, fiecare latură având o jumătate de centimetru. Am luat din portofelul meu o bucată din plasticul în care se puteau ține fotografiile și am făcut două pătrate mici. Produsul finit arăta exact ca două doze de LSD.

Data următoare când l-am văzut pe Eric, i-am spus:

– N-o să-ți vină să crezi, dar tocmai s-a întâmplat să găsesc două doze. Ochii i s-au luminat.

– Grozav! a spus el cu entuziasm. Vrei să-mi vinzi o doză? Cât costă?

– Ei bine, vreau două batoane Snickers pentru o doză.

– S-a făcut! a spus el. Le am chiar aici, în dulap.

– Stai, stai puțin, Eric. Nu știu dacă această substanță mai este bună. Este de foarte mult timp în portofelul meu.

– Nu-ți face griji, este OK, a spus el, ignorând remarca mea.

Să profit de ocazie, mi-am zis și am făcut schimbul, după care m-am întors să plec.

– Apropo, trebuie s-o înghiți, l-am avertizat eu. Soiul ăsta nu se topește în gură.

Râzând, m-am dus în camera mea, m-am așezat pe marginea patului, am rupt ambalajul primului baton și am mușcat o bucată bună. Am mestecat încet și am savurat ciocolata crocantă. *Ha! Când va descoperi el că a mâncat portofelul meu, batonul ăsta se va fi dus de mult*, am chicotit eu.

Chiar dacă am fost mai șmecher decât el și l-am păcălit, un simțământ de vină nu-mi dădea pace. *Oricum*, am raționat eu, *și el mi-ar fi făcut același lucru, dacă s-ar fi gândit la asta*.

M-am speriat a doua zi dimineată când el a apărut din nou la ușa mea. *Acum am s-o încasez*.

Eric a închis ușa în urma lui, dar nu părea supărat. De fapt, zâmbea.

– Ei bine, a spus cu entuziasm, la început nu s-a întâmplat nimic și am adormit, dar m-am sculat în timpul nopții și ce mai călătorie am făcut...! Toată noaptea m-am legănat și am avut halucinații!

Și-a rotit ochii în cap și s-a sprijinit cu spatele de ușă. Probabil că eu rămăsesem cu gura căscată.

– Ca să vezi! am spus eu.

Mai târziu, când am descoperit pasajul biblic care spune că Dumnezeu i-a dat fiecăruia o măsură de credință (Romani 12:3), m-am gândit la Eric. În mod sigur, el a avut credință în bucata aceea de plastic.

Auzisem că nu sunt ateii în tranșee, dar am văzut cu ochii mei că nu este niciun ateu în timpul unei furtuni pe mare. Într-o seară, pluteam cu o viteză destul de bună pe lângă coasta Sardiniei, când, în numai câteva ore, briza s-a transformat într-o vijelie și valurile agitate s-au transformat în munți de apă, de opt, zece metri. Prora se ridica sus de tot ca să înfrunte valurile acelea mari, pentru ca, dintr-odată, să cadă în hăul care urma, generând o mișcare

violentă în sus și în jos, ceea ce a făcut ca, nu peste mult timp, tinerii marinari să se prindă de balustrada vasului și să cedeze masa lor de seară... mării. Mulți însă n-au făcut lucrul acesta la balustrada vasului și, ca urmare, puntea era presărată cu o mizerie alunecoasă, pe măsură ce bieților băieți li se făcea rău și vomitau.

– Îndepărtați-vă de balustrada aia! a urlat căpitanul. Dacă cineva cade peste bord, nu ne vom întoarce după el. Veți muri din cauza șocului și de frig înainte de a putea fi găsiți într-o noapte ca asta. Nu vom putea decât să marcăm pe hartă locul, ca să le arătăm părinților voștri unde ați murit.

Poate că spunea asta numai ca să ne sperie, dar nu puteam fi siguri.

Cum furia furtunii creștea, valurile se spărgeau acoperind prora vasului, aruncând tone de apă peste punte și, în vreme ce vasul se ridica pentru a înfrunta valul următor, apa se rostogolea spre pupă, sfărâmând totul în calea ei. În curând, colaci de salvare, cutii și alte resturi care pluteau și se agitau pe suprafața apei au fost trase peste bord, în mare, odată cu apa ce se prăvălea de la proră la pupa. Plutele de salvare umflate, legate nesigur cu o frânghie, se smuceau și se izbeau primejdios, amenințând să se alăture nebuniei vântului care sufla în rafale.

– Repede, băieți, a strigat căpitanul la Ralph și la mine, singurii care nu eram pe jos, din cauza răului de mare. Legați plutele de salvare înainte ca un alt val să le lovească.

Ralph, al cărui tată milionar locuia în Virginia, era un tip mare și blond, din regiunile muntoase din sud, un individualist înrăit. Un alt val a lovit chiar în momentul în care noi am ajuns la plutele de salvare, trimițându-ne în zbor, cu capul înainte, în ele. Greutatea noastră a rupt frânghia și ne-a proiectat jos, pe puntea vasului, într-o baltă de apă.

– Oooo, stai! a strigat cowboyul nostru din sud, în timp ce înaintam.

Dar mi-am dat seama că ne îndreptam direct către balustradă și inima aproape că a încetat să-mi mai bată. *Ce se întâmplă dacă nu ține?* Dar ne-am oprit atât de brusc în balustradă, încât aproape că am zburat peste ea. Ne-am prins bine și ne-am ținut cu disperare de margine. Cumva, am asigurat plutele de salvare și am supraviețuit acestei crize. Dar, înainte de a ne felicita, un val și mai mare a lovit vasul, iar vela principală s-a rupt,

lăsându-ne primejdios de neajutorați. Pierzând vela care ne împingea înainte, puteam fi duși în derivă într-o parte și în alta și să fim loviți lateral de valuri.

Toți au venit în fugă, bolnavi sau nu, când au auzit că s-a rupt vela principală. Pânza a început să se lovească violent de catarg, din cauza furtunii asurzitoare. Era nevoie de multe brațe ca să o tragem în jos, să o desfacem și apoi să înălțăm vela de rezervă. Am luptat cu frânghiile, în timp ce vasul se balansa, iar apa ne lovea picioarele, aproape doborându-ne pe punte, dar, în cele din urmă, am dat vela jos și am scos-o din cârlige. Am putut vedea cum buzele unora dintre prietenii mei atei se mișcau și am știut că unii dintre ei se... rugau. În cele din urmă, am reușit să punem vela de rezervă, aceasta fiind gata să fie ridicată sus, în vârful catargului principal. Trebuia ca cineva să se cațere și să pună inelul în vârful catargului și să-l fixeze acolo. Astfel, când vasul se balansa, inelul se înfîșea în catarg și împiedica vela să alunece.

– E nevoie de cineva care să încalece șaua, a strigat căpitanul, acoperind cu vocea lui urletul vântului. Se oferă vreun voluntar? s-a uitat el în jur, cu ochi rugători.

Nu-mi era frică de înălțime și știam că pot face lucrul acesta, dacă trebuia să-l facă cineva. Eram încă destul de puternic din zilele petrecute la școala militară.

– Mă urc eu, m-am oferit, neputând rezista tentației de a mă da în spectacol.

M-am urcat în șa, iar băieții au început să acționeze vinciul. Încet-încet, am fost dus sus. Când eram cam la o treime din distanța pe care trebuia s-o parcurg, vasul s-a balansat, mișcându-se cam zece metri înainte, iar inelul s-a înfipt în catarg, făcând imposibilă mișcarea lui mai departe. Am tras cu toată puterea, dar n-am putut scoate inelul. Am auzit funiile întinzându-se și scârțâind, în timp ce toți cei de jos continuau să tragă de ele, și m-am temut că funiile vor ceda.

– Stop! Stop! S-a înțepenit! am strigat eu.

Am urlat continuu, dar vela flutura violent sub puterea vântului, făcând un zgomot asemenea unui tunet. Chiar dacă erau numai opt sau zece metri până jos, sub mine, ei nu puteau auzi strigătele mele.

În tot acest timp, cum vasul se balansa periculos dintr-o parte în alta, catargul se înclina asemenea unui arc imens, aproape atingând valurile mari dintr-o parte, apoi, ridicându-mă asemenea unei catapulte prin aer și proiectându-mă în valurile din partea cealaltă. Eram conștient de faptul că, dacă mă va balansa în continuare, voi cădea de la înălțimea la care mă găseam și mă voi îneca. Singura mea speranță era aceea de a sări din șaua în care mă aflam în plasa care se întindea dintr-o parte a vasului și până la platforma coroanei. Dacă aș fi fost în vârf, atunci aș fi putut să sar direct de pe catarg în plasă, dar, deoarece eram la numai două treimi din distanța respectivă, plasa era la mulți pași depărtare de catarg. Brațele îmi tremurau după efortul făcut, încercând să scot inelul, și știam că nu mi-a mai rămas putere în ele. Știam, de asemenea, că, dacă aș sări, așa cum eram balansați peste apă, puteam foarte ușor să nu nimeresc plasa și să plonjez în apa rece a mării, iar acesta avea să fie sfârșitul meu.

– O, Dumnezeu! Te rog, salvează-mă! am strigat eu. Nu mă lăsa să mor!

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că executarea săriturii a fost făcută la timp, așa că a reușit. M-am prins cu mâinile de plasă, mi-am fixat picioarele de ea și m-am ținut tare – era în joc viața mea. După ce m-am odihnit câteva minute, am coborât.

– Mai vrei să încerci o dată? a întrebat căpitanul.

– Nu, am spus eu. Mă duc în cabină.

Călcând cu atenție peste obiectele rupte ce umpleau coridorul, mi-am croit drum înapoi spre cabina mea. Auzeam vaietele și gemetele celorlalți băieți în cabinele lor. Mirosul persistent de motorină și de vomă m-a adus la tăcere când am ajuns la ușa cabinei mele. Nici n-am realizat dezordinea pe care furtuna o provocase în camera mea. M-am prăbușit pe pat, ținându-mă de marginea lui. *Sunt norocos că sunt în viață!* am gândit în sinea mea. Mă întrebam câte rugăciuni și promisiuni s-au înălțat către Dumnezeu în noaptea aceea. Mă întrebam, de asemenea, câți dintre cei care s-au rugat își vor schimba, într-adevăr, viața, dacă vor scăpa teferi din furtuna aceea.

Oricum, am scăpat cu toții. Când am navigat din nou în ape liniștite, viața a mers mai departe, ca de obicei. Fiecare se comporta ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Toate rugăciunile și promisiunile au fost uitate. Am

aflat în ziua aceea de ce Dumnezeu nu ne disciplinează folosind teama. Când trece primejdia, de regulă oamenii se întorc la vechile lor obiceiuri.

Pentru că am venit mai târziu la școală, în programul celor ce trebuiau să facă de cart nu figura și numele meu. Dar erau alte îndatoriri, ca spălatul punții, spălatul vaselor și alte asemenea munci, pe care le uram. În cele din urmă, m-am răzvrătit și am refuzat să mai iau parte la program, să merg la cursuri sau să aduc la îndeplinire vreo sarcină ce mi se cerea s-o fac. Stăteam în cabina mea și meditam. Nu peste mult timp, a venit căpitanul și a bătut la ușa mea.

– E deschis, am spus.

A dat năvală înăuntru și a început să tune și să fulgere.

– Ce înseamnă această comportare, Batchelor? Nu iei parte la cursuri. Nu-ți îndeplinești sarcinile care-ți sunt rânduite. Nu faci nimic din ceea ce ar trebui să faci. Nu crezi că și tu trebuie să respecti rânduielile la fel ca toți ceilalți?

– De ce? am întrebat eu pus pe harță. Urăsc locul ăsta. N-am cerut să vin aici și nu voi fi sclavul nimănui!

Nu m-am simțit intimidat de cuvintele lui. Aveam o medalie de aur la lupte și eram obișnuit să lupt. N-am pierdut niciun meci.

Când a văzut că nu mă sperie, și-a schimbat tactica.

– OK, Batchelor, dacă nu vrei să muncești, atunci nici n-ai să mănânci! a tunat căpitanul.

S-a întors pe călcâie și a ieșit mânios. Mă întrebam ce-am să fac, dar am vorbit cu colegii ca aceștia să-mi aducă pe ascuns mâncare, iar eu am continuat cu nesupunerea mea fățișă.

Autoritatea și disciplina au început să piardă teren, răzvrătirea molipsindu-i și pe alții:

– De ce trebuie să fac de cart și Batchelor nu face? De ce trebuie să spăl puntea și Batchelor nu?

Căpitanul nu avea niciun răspuns. În cele din urmă, a venit din nou să mă vadă.

– Batchelor, ce trebuie să fac ca să te determin să te comporti cum trebuie? Tu distrugi disciplina din școala asta. Nesupunerea se întinde ca o plagă.

Ochii lui mă priveau rugător.

– Nu știu, am ridicat eu din umeri. Propuneți-mi ceva!

– Am să-ți spun ce anume îți ofer. Dacă vei lua parte la cursuri și dacă vei fi cooperant pentru următoarele câteva săptămâni, am să-i spun tatălui tău că te-ai purtat bine și am să te las să te duci de Crăciun acasă.

Am respirat adânc și m-am gândit preț de un minut.

– S-a făcut, am consimțit eu.

El știa că, dacă aveam să plec de pe vas, nu aveam să mă mai întorc vreodată. Amândoi știam lucrul acesta, dar nu am spus nimic. Desigur, primul lucru pe care l-am făcut în avionul cu care am zburat acasă de Crăciun a fost să comand o bere și un pachet de țigări. În timp ce colegii priveau îngroziți la mine, le-am spus:

– N-o să mă mai vedeți.

Și nu m-au mai văzut.

Tata a fost încântat de raportul fals al bunei mele comportări, iar eu nu-i puteam strica această bună-dispoziție, spunându-i adevărul. În schimb, am luat parte la festivitățile de Crăciun și am încercat să nu mă mai gândesc la școală. Dar, când a venit timpul să mă întorc, am luat din nou calea drumurilor.

PE DRUM

O, *frate, nu încă unul!* am oftat în timp ce-mi strângeam jacheta pe corp. Un camion uriaș trecu zgomotos pe lângă mine. Am numărat „unu, doi, trei”, apoi, cu o mișcare rapidă, m-am întors cu spatele împotriva vântului rece ca gheața. O rafală rece de vânt a șuierat, alunecând pe gâtul meu, făcându-mă să tremur însutit mai mult. M-am uitat la ceas și am început să mă plimb din nou. Așa mă încălzeam mai bine decât dacă stăteam pe loc, cu degetul mare în sus, făcând autostopul.

– Sunt de aproape opt ore în locul ăsta mizerabil și se pare că va începe să ningă din nou, am bombănit eu, în timp ce picioarele mele înghețate mă târau pe marginea Autostrăzii Interstate 40, de lângă un orașel din Oklahoma.

Stomacul îmi chiorăia, dar l-am ignorat la vederea unui Cadillac bleu care se apropia și am făcut semn cu degetul mare. Șoferul nici nu și-a întors privirea spre mine. Mi-am băgat din nou mâinile în buzunare și am început să mă plimb.

Gânduri negre au început să se îngrămădească în capul meu tulburat și nu-mi venea să cred că doar cu o zi în urmă fusesem într-un renumit și cald tripou din Virginia, bând, jucând biliard cu unii dintre prietenii mei și făcând pariuri nebunești. Cu cât beam mai mult, cu atât jucam mai prost și, curând, mi-am pierdut toți banii. Eram bun de bătut. *De ce nu mi-am oprit ceva bani ca să am de mâncare? Ce nebun am fost! Să mai îndrăznesc să-I mai vorbesc lui Dumnezeu? N-aveam prea multă experiență în ceea ce privește rugăciunea, dar știam că Dumnezeu putea citi gândurile, așa că m-am rugat în inima mea:*

Doamne, știu că am fost un stricat. Iartă-mă, Te rog, pentru toți aceia pe care i-am rănit și, Te rog, trimite-mi o mașină care să mă ia, ceva de mâncare și câțiva bani. Și Te rog să-mi trimiți pe cineva cu care să ajung până în California, dar pe cineva care să fie normal.

Când am făcut pentru prima dată autostopul, aveam cinci ani. De atunci, avusesem unele experiențe destul de neplăcute făcând autostopul. Odată, un om care fuma marijuana a intrat pe contrasens în plin trafic. Altă dată, am fost luat de un cuplu: erau beți și au înjurat tot drumul. În cele din urmă, le-am spus: „Aici trebuie să cobor”, deși nu acolo era destinația mea, dar... doream să supraviețuiesc. Altă dată, m-au luat un bărbat și prietena sa, care băuseră bine. El a crezut că ne va impresiona stingând farurile în timp ce conducea, arătându-ne că poate să conducă și pe întuneric. Odată, m-au luat niște homosexuali și au încercat să trateze cu mine. Cu o altă ocazie, m-am trezit mergând cu un criminal, deși atunci nu mi-am dat seama. Dar poliția ne-a tras pe dreapta, i-a pus tipului cătușele la mâini și a plecat cu el, lăsându-mă acolo cu o mașină goală și fără chei. Așa că, în timp ce solicitam favoarea lui Dumnezeu, m-am gândit că era mai bine să-I cer lui Dumnezeu să mă ia cu mașina un om normal. Abia am terminat mica mea rugăciune, că o dubiță albă a pus frână și s-a oprit.

– Unde mergi? a întrebat vesel șoferul.

– California, i-am spus eu.

– Domnul să fie lăudat! Acolo merg și eu. Urcă în mașină! m-a invitat el.

O, nu, un fanatic ciudat al lui Isus, am zis în sinea mea, dar am urcat recunoscător lângă el și ne-am văzut de drum. Eram atât de bucuros că găsisem pe cineva care să mă ia cu mașina, încât am uitat cu totul de rugăciunea pe care o înălțasem nu cu mult timp înainte.

După o serie de comentarii despre vremea rece de afară, binefăcătorul meu a privit spre mine.

– Pariez că ai vizitat pe cineva de Crăciun și acum te întorci acasă, a spus el.

– Nu, am locuit în Florida, dar acum merg să locuiesc în California, am răspuns eu evaziv. Dar dumneavoastră?

Nu eram dispus să discut planurile mele cu un străin.

– Ei bine, merg să caut un prieten în California de Sud. Dar spune-mi – și îți întoarse ochii de la drum direct spre mine – ești creștin?

Întrebarea lui m-a făcut să tresar. Mă consideram, probabil, foarte religios. Puteam vorbi despre Dumnezeu, meditație, reîncarnare, spiritism și mișcarea New Age. Puteam purta o discuție pe subiectul transmigrării spiritului în afara trupului și a mersului pe pereți. Studiasem multe religii orientale. Dar, când m-a întrebat dacă sunt creștin, n-am știut ce să-i spun. Întrebare oare dacă eu cred în Biblie sau în iubirea pe care trebuie s-o manifest față de alții? Aproape toate religiile învață că trebuie să ne iubim unii pe alții.

Văzându-mă în încurcătură, m-a întrebat direct:

– Crezi în Isus Hristos?

Din nou, n-am știut ce să-i răspund. Nu știam dacă istoria lui Isus era un mit, o înșelătorie, o poveste sau dacă El nu era cumva numai un Învățător simpatic. Așa că am început să discutăm despre Isus, despre Biblie și despre religie. Părea că îmi va predica tot drumul până în California. În Colorado, drumurile erau înghețate. De o parte și de alta erau mașini ieșite de pe carosabil, din cauza alunecărilor. Vă pot spune însă că el nu era atât de înspăimântat pe cât eram eu. Doar se ruga cu glas tare, în timp ce-și vedea de drum. Am derapat de câteva ori, dar n-am ieșit niciodată de pe șosea. Eram impresionat.

A plătit toate mesele pe care le-am luat împreună și a achitat costul camerelor la motel. Mai târziu, a mai luat pe cineva care făcea autostopul. Acest tânăr s-a dovedit a fi tot un creștin. M-am simțit puțin în plus, ascultându-i vorbind. Când a coborât, tânărul i-a dat trei sute de dolari.

În timp ce ne apropiam de California, m-a întrebat:

– Unde anume mergi în California?

Chiar dacă nu apreciasem predica lui, am simțit o reală căldură față de acest om, care fusese un prieten atât de bun, și cred că l-am surprins atunci când am spus:

– Merg într-o regiune muntoasă de lângă Palm Springs. Mă duc să trăiesc într-o peșteră din munții San Jacinto.

Deși priveam direct înainte, am simțit cum sprâncenele i se ridică.

– Cu cine vei locui acolo?

– O să stau singur, am răspuns eu aproape sfidător.

– Ce vorbești? Nu poți să ai mai mult de șaptesprezece ani.

Suna mai mult a curiozitate decât a judecată.

– Am șaisprezece, i-am răspuns eu. Oricum, îmi port singur de grijă de mai mulți ani. Totul va fi bine.

Bărbatul m-a dus până la gura canionului și mi-a dat patruzeci de dolari. În timp ce pleca în trombă, am rămas uluit. Dumnezeu îmi dăduse toate cele patru lucruri pentru care mă rugasem în acea zi în Oklahoma: să ajung în California, hrană, bani și un om normal. Da, toate cele patru! Mă rog, nu eram chiar atât de sigur că tipul acela era normal!

VIN ARABII!

Înainte de a urca la peșteră, m-am oprit la un magazin ca să fac ceva cumpărături cu o parte din cei patruzeci de dolari pe care îi promisem de la binevoitorul meu prieten. Dar nu știam prea bine cum să mă organizez pentru viața în peșteră. Am cumpărat mai multe cutii cu mâncare și puțină carne – lucruri grele pentru cărat în rucsac. După ce am aranjat cu grijă cumpărăturile în rucsac, l-am luat și m-am luptat cu el ca să-l ridic pe umeri. Nu peste mult timp, am găsit cărarea și am lăsat orașul în urmă.

Amintindu-mi din anul precedent că poteca era abruptă, am mers încet. Chiar dacă era la începutul lunii ianuarie, soarele deșertului dogorea și, nu peste mult timp, m-am oprit, am dat rucsacul jos, mi-am scos jacheta și am înfundat-o în rucsac. După un scurt popas, mi-am luat din nou povara pe umeri și am reluat urcușul. M-am hotărât să las o distanță cât mai mare cu puțință între mine și oameni. *Voi merge deci în cea de-a treia vale.*

Mi-am amintit de încercarea de a ține pasul cu Jim și cu Sunny. Dar aceea fusese o joacă de copil în comparație cu situația de față. Chiar și fără jachetă am transpirat, de parcă aș fi fost într-o saună. Corpul mă durea și gâfâiam. Greutatea poverii mă apăsa pe umeri, curelele rucsacului întrerupându-mi circulația sângelui, și a început să mă doară capul. M-am simțit asemenea unei furnicuțe care își cară hrana cu greu. Uneori, apucam pe un drum greșit și mergeam destul de mult până să descopăr greșeala. Parcursesem acel drum o singură dată și aceasta fusese în urmă cu un an de zile.

A trecut o oră, apoi, două. Am început să mă întreb dacă nu cumva oamenii pot muri și din cauza oboselii. În cele din urmă, am ajuns sus pe creastă. Privind în jos, am putut vedea Palm Springs cam la o mie patru sute de metri sub mine și cea de-a treia vale la cinci sute de metri, jos, în partea cealaltă. În timp ce cercetam atent cea de-a treia vale, o stâncă uriașă mi-a atras atenția. Cuibărită printre copaci, era aproape izolată, cu excepția unei

stânci mai mici din spatele ei. Dincolo de stânca aceea mică, peretele muntelui se înălța asemenea unui zid. Din locul unde mă aflam, mi se părea că un izvor curgea chiar paralel cu stânca aceea masivă. M-am hotărât să o cercetez. Cu energii reînnoite, am parcurs drumul lung și accidentat spre vale.

Când am ajuns jos, în vale, am putut vedea partea de sus a stâncii celei mari, în stânga mea, și am mers spre ea preț de aproape zece minute. Am traversat anevoie pe un buștean mare, întins între stânci, și iat-o, stânca era acolo, la câțiva metri înaintea mea. Priveliștea mi-a tăiat răsuflarea. La baza stâncii era o peșteră deschisă asemenea unui castron răsturnat. Intrarea, o arcadă nu prea adâncă, având aproximativ zece metri lărgime, se deschidea în față, iar soarele inunda interiorul. Pârâiașul curgea în valea canionului prin dreapta peșterii, prăvălindu-se peste o stâncă mare și netedă, căzând apoi într-un lac mic, lat de zece metri și adânc de trei metri. Sicomori și dafini de preerie erau din abundență de jur împrejur. În stânga se întindea o zonă cu iarbă, ce se sfârșea într-o lizieră de tufișuri dese, care formau un gard viu. M-am îndreptat încet spre peșteră, ochii mei scăldându-se în frumusețea locului.

Punând rucsacul jos, am intrat cu precauție. N-am văzut niciun semn cum că ar fi fost ocupată recent, dar puteam spune, după tavanul înnegrit de fum, că alții înainte de mine fuseseră aici. Stânca avea o platformă în afară, lângă un perete, formând un raft și pe el era o carte neagră, acoperită de praful ce se depusese cu timpul. Am ridicat-o și am suflat praful de pe ea.

Sfânta Scriptură, am deslușit pe copertă și am pus-o la loc fără s-o deschid. *Cineva Îl caută pe Dumnezeu*, mi-am zis. *Probabil că nu L-a găsit în Biblia aceasta, căci altfel n-ar fi lăsat-o aici.*

În partea stângă, am găsit o altă deschizătură, în jos. M-am așezat pe genunchi și m-am strecurat înăuntru și, puțin mai târziu, stăteam într-o cameră cu tavanul mai jos. O luminiță pătrundea prin spațiul de la intrare și îți crea un sentiment plăcut, dar ciudat. Parcă te aflai în viziunea unui urs.

– Ce loc bun de dormit! am gândit eu cu glas tare.

Abia așteptam să mă aranjez. Doream să pun stăpânire pe acest mic paradis cât mai repede. Am ieșit, mi-am luat rucsacul și l-am dus în prima cameră. Am scos cutiile cu mâncare și le-am pus pe etajeră. La capătul

etajerei, am pus prosopul împachetat frumos, precum și o bucată de săpun. Apoi, am luat sacul de dormit și hainele și m-am vârât în „dormitorul” meu. Mi-am împăturit hainele, le-am așezat frumos lângă perete și mi-am întins sacul de dormit pe jos. Odată aranjate camera de dormit și bucătăria, mi-am scos hamacul din rucsac și l-am legat între doi sicomori, dincolo de lac.

Umbrele nopții se furișau deja peste vale printre zidurile înalte ale canionului. Gândul de a fi singur noaptea în locul acesta izolat m-a neliniștit. *Ce s-ar întâmpla dacă, noaptea, vreo pumă sau vreun coiot ar veni să bea apă din lac? Mai bine să fac un foc.* Animalelor sălbatice le este frică de foc sau cel puțin așa gândeam eu. Am găsit mai multe pietre netede și le-am așezat în cerc, în mijlocul peșterii. Apoi, m-am dus după lemne. Nu m-am oprit până nu am adus câteva brațe de lemne și le-am făcut grămadă lângă adâncitura făcută pentru foc. Apoi, m-am dat câțiva pași înapoi și am aruncat o privire asupra noii mele case. *Acum sunt gata,* mi-am spus. *Arată la fel de îngrijit ca și camera mea de la Școala Militară, înainte de inspecție.*

În săptămânile care au urmat, am fost mai ocupat decât îmi închipuiam. Gătitul și curățenia îmi luau o bună parte din dimineați. Un bătrân din Palm Springs mi-a arătat cum să fac o sobă dintr-o oală mare cu capac. Începeam fiecare zi pregătind pentru masa de dimineață pâine de banane. Aveam vase de spălat și mâncare ce trebuia pusă bine, ascunsă de animalele mici. Mi-am făcut un spălător de vase dintr-un mănunchi de iarbă ce creștea pe malurile pâraiașului. Era tot atât de bun ca și unul cumpărat de la magazin. Am adâncit lacul de lângă peștera mea cu încă o jumătate de metru, făcând un baraj acolo unde apa ieșea afară. În fiecare zi se găsea ceva de făcut.

Am făcut un scaun din lemne și pietre și l-am completat cu brațe și spătar, apoi l-am acoperit cu pături. Puteam sta confortabil în el ore întregi.

Vara, mă dezbrăcam și mergeam gol pușcă. La început, picioarele mele desculțe erau sensibile, iar pietrele ascuțite care erau pe jos în peșteră îmi provocau răni. Așa că am scos pietrele. Apoi, am cărat găleți de nisip din jurul lacului și am făcut o podea netedă, pe care o simțeam în mod plăcut între degetele picioarelor.

Am făcut și o capcană pentru animale. Am prins o veveriță pe care am fript-o și am mâncat-o, iar din blana ei am făcut o traistă. Am omorât, de

asemenea, un șarpe mare cu clopoței, pe care am încercat să-l mănânc, dar erau numai oasele de el, așa că am mâncat numai puțin, iar din pielea lui mi-am făcut o teacă pentru cuțit.

Aveam puține mijloace de a face bani pentru a-mi asigura cele necesare, dar un proiect care mi-a adus ceva mărunțiș a fost cioplirea de pipe, pe care le-am vândut unui magazin renumit din Palm Springs. Aceste magazine *Head Shops* comercializează pipe pentru fumat marijuana și alte accesorii folosite în lumea drogurilor.

La început, a trebuit să cobor de două ori pe săptămână în oraș pentru a-mi face cumpărături, dar obiceiurile mele în ceea ce privește cumpărăturile s-au schimbat pe măsură ce am devenit mai versat în noul meu stil de viață. Astfel, puteam să mă descurc și dacă mă duceam numai o singură dată pe săptămână la cumpărături. Am învățat să cumpăr hrană uscată, precum orez, spaghete, fasole și făină.

Gătitul orezului și al spaghetelor nu ridica probleme. Erau întotdeauna gata după cincisprezece sau douăzeci de minute de fierbere. Dar am avut probleme cu fasolea uscată. Prima dată, am încercat s-o fierb cincisprezece minute, dar era tot atât de tare ca stânca. Am mâncat-o așa și m-am îmbolnăvit. Data următoare, am dublat timpul de fierbere la treizeci de minute, dar nici de data aceasta n-am avut un rezultat mai bun. Când am văzut că era tot tare, încât trebuia să o ronțai chiar și după o oră de fiert, m-am întrebat dacă nu cumva avea ceva fasolea. Când i-am povestit unui prieten despre problema aceasta, el a râs și a zis:

– La altitudinea asta trebuie să fierbi fasolea o zi întreagă!

A ajunge sus și a găsi căi noi de a urca și mai sus fuseseră aproape singurul țel al existenței mele, dar acum începeam să-L caut pe Dumnezeu. Într-o zi, am citit o carte despre amerindieni, despre căutarea lor după Dumnezeu prin plante halucinogene și de-abia așteptam să le încerc și eu. În carte era menționată o buruiană numită *jinson*, care creștea la câțiva metri de peștera mea. Am rupt câteva frunze și le-am uscat, apoi, le-am răsucit și am făcut o țigară. Dar n-a avut niciun efect. După ce am fumat țigara, nu m-am ales decât cu gura uscată. După aceea, am fiert un ceai din frunzele acelea, dar nici de data asta nu s-a întâmplat nimic.

Într-o zi, când am fost în oraș după cumpărături, am trecut pe la un prieten hipiot pe nume Brad. După o scurtă discuție, am scos o frunză din buzunar și i-am arătat-o.

– Știi ce este asta? am întrebat eu.

El a întins mâna, a luat-o, a sfărâmat-o între degete și a mirosit-o.

– Sigur, a spus el. E iarba *jimson*. Conține o substanță foarte tare.

– Ba deloc, am replicat eu. Eu am fumat frunzele și am făcut și ceai din ea, dar nu s-a întâmplat nimic. Nu are niciun efect.

Brad a râs.

– Tu nu știi cum trebuie făcut. O să vin într-o zi sus, la tine, și-am să-ți arăt.

El fusese de câteva ori la peștera mea în weekend și știa unde locuiesc.

Câteva zile mai târziu, Brad, fratele lui, Steve, și un alt tânăr pe nume Mark, care fugise de-acasă, și-au făcut apariția în peștera mea.

– Ești gata de călătorie? a întrebat Brad, după ce și-a prezentat însoțitorii.

– Oricând dorești, am spus eu.

Adusese cu el un supliment de iarbă și mi-a arătat cum să fac un ceai puternic din rădăcinile acestei plante. Ne-a turnat fiecareia câte o cană, dar Steve a refuzat.

– Mai bine mă uit doar, a spus el.

Stăteam cu toții pe jos pe podeaua peșterii și am început să bem.

– Uh! Niciodată n-am gustat ceva mai amar, am spus eu.

– Binee! a râs Brad. Asta îți va oferi o călătorie autentică.

Am așteptat un timp, dar nu s-a întâmplat nimic.

– Vedeți, nu v-am spus eu că n-are niciun efect?

– Va avea. Dă-i numai timp, m-a asigurat Brad.

– Să mergem să facem plajă lângă lac, am propus eu.

Tuturor le-a plăcut ideea mea și, câteva minute mai târziu, eram cu toții întinși la soare. Însă, curând, am început să mă simt straniu.

– Mă duc să mă culc, am spus eu.

Am observat că șireturile de la pantofi erau desfăcute și am încercat să le leg, dar nu mi-am putut controla degetele de la mâini. Am renunțat și m-am dus împleticindu-mă în peșteră, m-am aruncat jos și m-am culcat.

Când m-am trezit, afară era întuneric. Am aprins lumina. La început, am observat un automat de Cola în peștera mea. *Buun!* am gândit eu. *Gura îmi e uscată și, într-adevăr, am nevoie să beau ceva.* Dar am fost întrerupt de o voce.

– Unde te duci, Doug? Vino aici!

M-am întors și am văzut-o pe bunică-mea, stând rezemată de o dubă gri.

– Intră în dubă! Intră în dubă! mi-a poruncit ea cu o voce stridentă.

Am încercat să deschid ușa dubiței, dar aceasta s-a transformat într-o stâncă. Al doilea lucru pe care îl știu este că mă aflam dincolo de „casa” mea de la munte, înconjurat de pigmei care veneau după mine cu arcuri și săgeți. M-am cățărat cât am putut de repede înapoi „acasă”.

– Ajutor! Ajutor! am strigat eu, în timp ce mă luptam să ajung înapoi în peșteră, la prietenii mei. Ajutați-mă! Vor să mă omoare!

Când, în cele din urmă, am ajuns în peșteră, mi-am găsit prietenii morți, plutind pe lac (în realitate, ei erau departe, în Palm Springs).

Soarele apusese, iar luna se ridicase și am putut vedea figuri stând la pândă, gata să se arunce asupra mea. Am țipat, m-am speriat de ele și am început să fug la vale, coborând de pe munte. (Figurile care stăteau la pândă erau de fapt cactuși. Puteți ghici cum am aflat acest lucru.) Dar, în loc de a merge pe cărare, am tăiat-o drept, luând-o pe drumul cel mai direct spre Palm Springs. De ce nu m-am sinucis, nu-mi pot explica. Singura explicație este că Dumnezeu Și-a ținut mâna întinsă asupra mea chiar și în această situație. Coborârea mea era atât de abruptă și aveam atât de multă adrenalină pompată prin vene, încât făceam sărituri uriașe. Fiecare pas

părea să fie de zece metri, deși acum nu sunt sigur dacă totul a fost chiar așa.

Am aruncat o privire peste umăr și am văzut tancuri care coborau huruind de pe munte. Arabi înarmați mișunau în spatele lor. Totul părea atât de real. Niciodată n-am mai simțit atâta frică!

Era aproape două dimineața când am ajuns în cele din urmă lângă Palm Springs. În depărtare, am văzut strălucind luminile unui bar și am fugit într-acolo. Era închis, dar am auzit voci înăuntru.

– Lăsați-mă să intru, lăsați-mă să intru! am strigat eu bătând cu pumnul în ușa. Mă urmăresc! Mă vor ucide!

Ușa s-a deschis și doi negri cu ochii larg deschiși m-au tras înăuntru și au încuiat ușa.

– Nu văd pe nimeni, a spus unul dintre ei. Cine vrea să te omoare?

– Unde-i telefonul? Trebuie să chem poliția, am spus eu gâfâind, ignorând întrebarea omului.

Amândoi au arătat spre un telefon cu plată, aflat la capătul barului. Am format numărul pentru cazuri de forță majoră și o voce a răspuns imediat.

– Numele meu este Doug Batchelor, am zăbierat eu în telefon. Locuiesc într-o peșteră din munți și arabii mă urmăresc. Mi-au omorât deja prietenii.

Vocea de la celălalt capăt al firului tăcea, apoi, după o secundă, a întrebat:

– Unde te afli?

– Sunt într-un bar. Așteptați! Aflu imediat unde sunt.

M-am întors către cei doi care stăteau lângă mine și mă urmăreau cu atenție și îngrijorare.

– Unde ne aflăm? am întrebat eu.

Ei au spus repede și la unison adresa, iar eu i-am repetat-o omului de la celălalt capăt al firului.

– Bine, stai acolo, a spus acesta.

În nici două minute, o mașină a poliției a oprit scârțâind în fața barului și doi polițiști au sărit din mașină și au venit în fugă înăuntru. I-am întâmpinat cu ochii larg deschiși. Unul s-a oprit în fața mea, mi-a mirosit respirația și mi-a pus o lumină în ochi.

– Nu este nici marijuana, nici alcool, i-a raportat el celuilalt polițist. Veniți la poliție cu noi! a spus el, și mi-a deschis ușa.

S-a urcat pe locul din spate și celălalt s-a urcat la volan.

La poliție, m-au condus printr-o ușă laterală. Încă o dată m-au testat pentru a depista vreun miros de droguri și m-au percheziționat, dar n-au găsit nimic care să indice folosirea drogurilor. Cu excepția faptului că eram foarte înspăimântat, în rest păream normal. Vorbeau între ei în șoaptă, dar, având auzul ascuțit ca urmare a faptului că stătusem pe munte, am auzit fiecare cuvânt.

– Ce crezi? a spus unul dintre ei într-o vorbire repezită, crezi că asta are vreo legătură cu embargoul asupra petrolului?

– Tot ce se poate, a răspuns celălalt polițist.

Sergentul a deschis o altă ușă și a chemat un al treilea polițist.

– E strict secret, a spus el în șoaptă. Ar fi mai bine să vii și să pui totul pe hârtie.

Acesta a venit și a băgat o coală de hârtie în mașina de scris. El bătea la mașină în timp ce noi vorbeam. Nu mai văzusem pe cineva care să scrie atât de repede ca el. N-a avut nicio problemă în a ține pasul cu noi, scriind în timp ce noi vorbeam. Sergentul s-a întors spre mine.

– Acum, te rog să ne spui exact ce s-a întâmplat.

M-am hotărât să las la o parte episodul cu pigmeii care mă urmăreau cu arcuri și săgeți. Cumva, treaba asta nu se potrivea deloc în tablou.

– Ei bine, mă aflu în peștera mea, am început eu. Am auzit strigăte. Am ieșit și am văzut un grup de oameni venind spre mine.

– Ai putut vedea cum arătau? a întrebat sergentul.

– Nu prea bine.

– Ai văzut că erau arabi? Cum arătau? De ce ai spus că erau arabi? a întrebat el.

– Luna strălucea și le-am văzut turbanele și hainele largi. Erau arabi, categoric.

Celălalt polițist a intervenit, vorbind repede, în șoaptă, dar din nou l-am putut auzi bine.

– Arabii sunt nebuni atunci când este vorba de embargoul asupra petrolului. Trebuie să fi făcut planul să atace Palm Springs.

Toți cei trei bărbați păreau speriați. Președintele avea acolo o reședință și mulți oameni bogați și celebri locuiau în Palm Springs, așa că ei au luat în mod foarte serios cele spuse de mine.

– Ai spus că ți-au omorât prietenii. Au tras în tine? a întrebat unul dintre polițiști.

– Da, desigur! Erau oameni pretutindeni. Trăgeau în mine, iar eu fugeam, coborând muntele de-a dreptul.

Le-am arătat ghetele mele rupte și pline de țepii cactușilor.

– Apoi, stâncile mari s-au transformat în tancuri și au pornit huruind la vale, coborând din munți spre Palm Springs.

Dactilograful a încetinit scrisul și s-a oprit. Au privit unul la altul dezumflați. În cele din urmă, unul dintre ei a spus:

– Trebuie să fii sub influența a ceva – nu suntem siguri ce anume –, dar ești minor și te vom ține închis pentru câteva zile.

Spunând aceasta, s-a îndreptat către un telefon și a chemat pe cineva de la departamentul pentru adolescenți să vină să mă ia.

NEW MEXICO

Am petrecut două zile în închisoarea din Palm Springs, mâncând numai gogoși și bând cafea, până când cineva a venit și m-a dus în Centrul de Tineret din Riverside County (un nume frumos dat închisorii pentru minori). Mi-au trebuit două zile ca să încetez a mai vedea lucruri și ca să-mi dau seama că avusesem o „călătorie nu tocmai autentică”.

Nu puteam să nu mă întreb ce avea să mi se întâmple la închisoarea pentru minori. M-am gândit la încurcăturile pe care i le făcusem tatălui meu în Florida. Nu-l puteam învinovăți dacă n-ar fi vrut să mă mai vadă vreodată. Nu mi-am dat seama decât în mică măsură că, până și atunci, când mă aflam în închisoare, el acționa în favoarea mea, căutând o soluție la această problemă. Să mă întorc la mama era peste putință. Nu mă puteam gândi decât la o singură soluție, și anume să scap și să mă îndrept spre peștera mea.

În Riverside, eu și colegul meu de celulă, care se numea, de asemenea, Doug, am început să facem planuri. Am făcut rost de chibrituri și unul dintre noi a topit plasticul ramelor care țineau geamurile din plexiglas, în timp ce celălalt stătea de pază. Am privit unul la altul jubilând, dar în liniște, atunci când, după șase cutii de chibrituri, ultima ramă a cedat. Am dat geamul cu grijă la o parte și am privit afară. Nu era nimeni, dar am auzit voci venind dinspre coridor, așa că l-am pus repede la loc. Ne-am privit opera cu satisfacție. Semnele și urmele de foc erau greu de observat și nimeni nu a suspectat faptul că cineva se atinsese de geam. Ne-am hotărât să așteptăm momentul cel mai potrivit pentru a o șterge.

Înainte de a avea o ocazie favorabilă și a ne pune planul în aplicare, un polițist a venit și a deschis ușa:

– Doug Batchelor!

– Da! am răspuns eu.

– Vino cu mine! mi-a poruncit el. Te eliberăm și te dăm în custodia unchiului tău, Harry Batchelor, din New Mexico.

Nu mi-am putut crede urechilor. Unchiul Harry conducea un centru comercial indian în rezervația Navajo. El și cu mătușa Nita erau două dintre cele mai plăcute persoane pe care le știam. Îi iubea pe indienii Navajo și nu-i exploata așa cum făceau unii dintre comercianții indieni. Cinstea și corectitudinea sa erau proverbiale printre indieni, iar el îi ajuta în toate felurile posibile. Nu pretindea că este creștin, dar în multe feluri trăia asemenea unui creștin.

– Unchiul tău te va lua de la aeroport, a spus polițistul.

M-am simțit ușurat. *Unchiului Harry nu-i va părea rău, am hotărât eu. Voi fi cel mai bun ajutor pe care l-a avut vreodată.*

Și, la început, l-am ajutat. Unchiul Harry și mătușa Nita m-au tratat ca pe propriul fiu. Vărul meu, Donnie, era cam de vârsta mea și ne potriveau bine. Am simțit iubirea întregii familii și preocuparea lor reală pentru binele meu. Pentru prima dată după școala militară, mă simțeam, într-adevăr, bine.

Unchiul meu avea două magazine și eu lucram la cel din Kimbito, New Mexico. Așezam marfa pe rafturi, măturam și aveam grijă să fie curat.

– Poți să te servești cu ce dorești, Doug, mi-a spus unchiul meu.

N-a zis nimic atunci când am luat țigări. Și el fuma și n-a obiectat când a văzut că fumez. Luam câte un sendviș când îmi era foame și cartușe când mergeam cu Donnie la poligon pentru trageri.

Îmi plăceau indienii Navajo, în mod deosebit fetele lor. Puțini dintre ei arătau interes față de școală sau pentru a părăsi rezervația, dar erau și excepții. Într-o zi, un tânăr prezentabil, cam de optsprezece ani, a intrat în magazin. După ochii lui strălucitori și exprimarea îngrijită, mi-am dat seama că nu era un tânăr obișnuit.

– Nu te-am mai văzut până acum, am spus eu, întâmpinându-l. De unde ești? Cum te cheamă?

– Numele meu este Ken Platero. Locuiesc aici, în rezervație, dar merg la un colegiu din Washington.

A zâmbit sfios.

– Am venit acasă în vacanța de primăvară, a explicat el.

Eram impresionat.

– Cred că ești deștept, băiete, am spus eu. Bătrânul tău este bogat?

– Nu, eu urmez cursurile datorită unei burse, a spus el, luându-și rucsacul.

– De ce nu vii cândva după ce se închid magazinele să ne plimbăm cu motocicletă? l-am invitat eu.

Lui i-a plăcut atitudinea mea deschisă, iar eu i-am admirat inteligența și înfățișarea plăcută.

N-am știut ce problemă gravă este alcoolismul printre indieni. Din cauza constituției lor fizice, ei devin mult mai ușor alcoolici decât ceilalți oameni. Unchiul meu mi-a spus că, în toți anii petrecuți în rezervație, n-a întâlnit niciodată un indian care să ia o înghițitură de alcool, să pună dopul la sticlă și s-o lase deoparte.

– Ei beau până nu mai au bani, până termină băutura sau până sunt scoși afară, a spus el.

La câteva zile după aceea, m-am întâlnit cu Ken, cu motocicletele. Fără să țin seama de sfatul înțelept al unchiului meu, i-am făcut o sugestie prostească, pe care am regretat-o mereu de atunci.

– Să mergem la un bar și să luăm un bax de bere, am spus eu.

Doream să beau ceva și nu m-am gândit deloc la consecințe. Întreaga expresie a feței lui Ken s-a schimbat. Și-a plecat privirea ca și când i-ar fi fost rușine și a spus:

– Nu, Doug! Băutura aduce numai necazuri. Nu vreau să am de-a face cu ea.

Din nefericire, eu am insistat.

– Ei, măi Ken! O înghițitură nu face rău. Oricum, eu nu am vârsta ca să-mi pot cumpăra singur băătură.

Nu împlinisem încă șaptesprezece ani.

– Nu, Doug! Nu vreau să încep așa! Băutura înseamnă necaz. Toți cei care beau au necazuri.

Puteam vedea lupta care se dădea în el. Bunul-simț din el spunea *nu*, dar bunăvoința lui naturală și dorința de a face cuiva pe plac spuneau *da*. În cele din urmă, a fost de acord. I-am dat ceva bani. Am încălecat pe motociclete și ne-am îndreptat în goană spre bar. El a intrat și, câteva minute mai târziu, s-a întors cu un bax de bere. Am ascuns baxul în jacheta mea și am tras fermoarul. Apoi, ne-am îndreptat spre câmp și am terminat berea împreună.

După o zi sau două, am făcut același lucru, numai că, de data aceasta, a fost nevoie de mai puțin timp să-l conving. Înainte de sfârșitul săptămânii, nu numai că am vizitat barul de mai multe ori, dar l-am învățat pe Ken să facă bere într-un vas de douăzeci de litri, din apă cu drojdie și sirop de malt. Săracul Ken! Nu s-a mai întors niciodată la colegiu.

Am început să petrec mai puțin timp lucrând în magazin și mai mult timp mergând cu motocicleta, bând, dându-mă la fete și intrând în belele. Fiind din ce în ce mai lipsit de control, nefericirea mea creștea.

În cele din urmă, unchiul Harry m-a chemat și, serios, mi-a zis:

– Doug, dacă vrei să faci parte din familie, atunci trebuie să te comporti cum trebuie. Altfel, vei fi nevoit să pleci.

Niciodată nu l-am văzut pe unchiul meu atât de trist și m-am simțit îngrozitor. Câteva zile mai târziu, mi-am amanetat ceasul pentru douăzeci de dolari, am cumpărat un rucsac nou și am făcut autostopul înapoi spre California, la peștera mea. O dădusem din nou în bară.

M-am oprit în Palm Springs și m-am aprovizionat înainte de a mă îndrepta spre peșteră. Tocmai ieșeam din magazin, când am auzit pe cineva strigându-mă:

– Hei, Doug!

M-am întors și iată-l pe Jim, care privea insistent la mine. Era același Jim care îmi arătase peștera lui din canionul Tahquitz atunci când aveam cincisprezece ani.

– Ești chiar tu, Batchelor? a întrebat el neîncrezător.

– Da, eu sunt. Totul este OK, l-am asigurat eu. Tocmai m-am întors dintr-o rezervație indiană din New Mexico.

În mod sigur, Jim auzise despre mine de la prietenii care îmi făcuseră cunoștință cu iarbă *jimson*.

– Noi toți am crezut că ești mort, a spus el cu un rânjel. Nu te-am mai văzut după petrecerea aia cu iarbă *jimson*, din peștera ta. Câteva zile ți-am căutat trupul, dar, în cele din urmă, am renunțat să-l mai căutăm. Mă bucur că ești din nou pe-aici.

– Mulțumesc, am mormăit eu.

Întreaga poveste mi-a trecut ca un fulger prin minte și m-am simțit prost când m-am gândit la faptul că îmi bătusem joc de mine însumi.

– Ce mai fac ceilalți? am întrebat eu cu un oarecare interes.

– Nu prea bine, a spus Jim. Mark a călcat peste niște cărbuni aprinși și și-a ars picioarele atât de rău, încât a trebuit să ajungă la spital, dar acum e bine și a fost externat. Se pare că este hotărât să meargă înainte.

– Ce face Brad? Ce mai știi despre el? am insistat eu.

Jim a dat din cap. După o pauză mai lungă a spus:

– Nimeni nu știe. Steve mi-a spus că, după ce ați plecat voi, el s-a întins pe jos în peșteră și a adormit. Când s-a trezit de dimineață, nu mai era nimeni. Toți plecaseră. Brad poate fi undeva jos, pe fundul canionului.

Nu-i de mirare că au crezut și despre mine că sunt mort. M-am gândit cu părere de rău la fuga mea nebunească, la coborârea de pe munte din noaptea aceea și mă întreb cum de am mai rămas în viață.

M-am gândit mult și serios, în timp ce urcam înapoi pe cărăruie spre peștera mea. Oricât de mult încercam să găsesc o explicație logică n-am putut scăpa de convingerea că nu numai că mă rănisem pe mine însumi atunci când am făcut rău, dar îi rănisem și pe alții din jurul meu. *Oare nebunia mea a costat viața lui Brad?* Tot timpul cât am urcat spre peșteră, greutatea vinovăției a apăsas asupra mea mai greu decât rucsacul din spate.

În cele din urmă, am ajuns la cea de-a treia vale. Părăsind cărarea, m-am îndreptat spre peșteră și, deodată, m-am oprit în drum. Ajungând în dreptul unei stânci, aproape că era să mă ciocnesc de un tânăr. Surprinși pentru un moment, ne-am oprit amândoi și am privit unul la celălalt.

– Asta-i bună! am spus în cele din urmă. Mă numesc Doug.

– Eu sunt Glen, a răspuns el.

– Ce faci pe-aici? am întrebat eu.

– Aici locuiesc.

– Unde anume?

– În peștera mea, a răspuns el timid și și-a îndreptat degetul cel mare peste umăr, indicând undeva în spate.

– Îi cunoști pe Jim și pe Sunny? am întrebat din nou.

– Da.

Mi-am zis: *Ce-o avea tipul ăsta? Nu știe să vorbească?*

Era evident că îi făcea plăcere jocul acesta, cu întrebări scurte, una după alta, așa că am râs forțat.

– Ei bine, eu m-am întors ca să locuiesc aici. Locul meu este acolo, în peștera aceea mare de sub stâncă.

Și am arătat spre stânca proeminentă din față.

L-am studiat cu atenție în timp ce vorbeam cu el. Era un om mărunț, ceva peste un metru și jumătate, cu barbă rară și ochi pătrunzători. Chiar dacă părea să aibă peste douăzeci și cinci de ani, părul lui castaniu era puțin rărit spre vârful capului. Pielea îi era bronzată datorită faptului că trăia în aer liber. Ceva mă intriga în caracterul lui. Reținerea sa de a vorbi mi-a dat impresia că ascunde un secret și mă întrebam care era oare acesta. Mai târziu, am aflat că părinții lui fuseseră medici misionari în India. Oamenii și școlile sunt atât de diferite în India, încât, atunci când familia a revenit în America, el a trebuit să dea unele diferențe. Nu s-a simțit bine în mijlocul copiilor americani și, în mare măsură, s-a izolat. În ciuda inteligenței și a talentelor lui, nu s-a căsătorit niciodată. Acum părea că fuge, că se izolează de lume.

Deci eram doi și urma să fim singurii ocupanți ai văii pentru următoarele câteva luni. Lui Glen îi făcea plăcere modul meu comunicativ de a fi, iar eu eram intrigat de liniștea sa misterioasă. Cu toate acestea, pentru moment, ne-am spus la revedere unul altuia, cu promisiunea lui de a mă vizita curând.

Când am ajuns din nou în peștera mea, n-am fost surprins să constat că proviziile mele dispăruseră. În definitiv, eu fusesem în New Mexico timp de trei luni și prietenii mei crezuseră că sunt mort. Ce m-a surprins însă a fost faptul că Biblia era încă acolo unde o pusesem. O voce mi-a spus:

Doug, ia-o și citește-o! Dar am înăbușit vocea și m-am hotărât s-o citesc mai târziu. *Mai întâi, trebuie să-mi aranjez din nou locuința.*

În timp ce îmi puneam proviziile la locul lor, fredonam o melodie. Muzica apei, clipocitul ei, se auzea asemenea unor copii fericiți care stăteau de vorbă între ei. Soarele strălucea deasupra, o briză se furișa printre sicomori și, afară, un cânepar cânta vesel. Eram acasă.

Într-o după-amiază, stăteam în peștera mea și răsuceam o țigară, când am auzit un mieunat slab. Am stat liniștit și mi-am ridicat capul ca să ascult mai cu atenție.

Miau!

Chiar părea să fie o pisică. Erau pe acolo pisici sălbatice și pume, dar aceasta era o pisică domestică. *Cum a ajuns oare o pisică tocmai aici sus, în acești munți pustii?* m-am întrebat. Apoi, am văzut-o. Dincolo de stâncă, peste râuleț, era cea mai frumoasă pisică pe care am văzut-o vreodată: de culoare alb cu negru, cu blană persană.

– De unde-ai apărut? am întrebat-o eu.

Niciodată n-am primit răspuns la această întrebare, dar, pentru următorul an și jumătate, Străina s-a simțit ca acasă în peștera mea. Era un vânător feroce și își asigura o bună parte din hrană prinzând veverițe, păsări și, desigur, șoareci. Niciuna din aceste creaturi n-a mai apărut în peștera mea după venirea Străinei.

Uneori, noaptea, când termina vânătoarea, sărea în dormitorul meu din peșteră și, foarte fin, îmi atingea nasul cu lăbuța, până când ridicam păturile. Atunci, se strecura la picioarele mele și acolo se încolăcea și torcea. Mărturisesc sincer că, pentru mine, era o senzație foarte relaxantă, dar, odată, după ce a pierdut înfruntarea cu un sconcs, a trebuit s-o dau afară timp de o săptămână.

Am petrecut multe ore plăcute explorând canionul și ținutul înconjurător, până când am ajuns să-l știu ca-n palmă. De primăvara și până

toamna, turiști entuziaști veneau în weekend și, destul de des, se opreau ca să mă întrebe ceva în legătură cu direcția în care se îndreptau sau ca să mai stea de vorbă.

Într-o zi, Glen și cu mine am plecat din canion spre oraș, când, deodată, am auzit un geamăt. Privind cu atenție, am văzut un tânăr căzut pe marginea unei stânci, gemând și tremurând. Îi curgea sânge din scalp și i se prelingea pe o parte a feței. Hainele îi erau rupte, iar corpul îi era acoperit de noroi, răni și sânge uscat. Ne-am grăbit să coborâm la el.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, gâfâind.

El a continuat să geamă și să se miște, dar n-a răspuns nimic. În mod clar, era în stare de șoc și nu era conștient de prezența noastră. Glen s-a uitat în sus.

– Privește, se pare că a căzut de-acolo – a spus Glen, arătând spre o creastă aflată cam la patruzeci de metri deasupra noastră. Nu știu cum de nu a murit din căzătura asta.

– Mai bine să mergem după ajutor, am zis eu.

M-am aplecat și mi-am apropiat fața de urechea omului.

– Ne întoarcem, domnule. Stați aici!

Glen și cu mine am luat-o la vale spre Palm Springs și sunt sigur că, în ocazia respectivă, am bătut recordul la coborâre din munții aceia.

În Mayfair Market, am telefonat la Salvamont.

– Repede! am spus eu, abia trăgându-mi răsuflarea. Este un om grav rănit în canionul Tahquitz. A căzut de pe cărare și are multe răni grave.

După câteva schimburi rapide de întrebări și răspunsuri, mi-au spus că vor trimite imediat o echipă de doi oameni cu un elicopter. Ne-am înapoiat în grabă sus pe potecă pentru a sta lângă cel rănit și pentru a-i semnaliza elicopterului și a-i arăta personalului paramedical unde să meargă.

Elicopterul a găsit un loc unde să planeze. Doi oameni au sărit, grăbindu-se cu echipamentul lor, în timp ce pilotul ținea motorul pornit.

Glen și cu mine stăteam și așteptam. Paramedicii au luat repede pulsul rănitului, i-au pus o perfuzie și l-au așezat pe o targă, legându-l cu niște curele de ea.

Nu era niciun loc plat pentru ca elicopterul să poată ateriza, așa că pilotul, un adevărat profesionist, a pus o talpă a elicopterului pe colțul unei stânci mai mici. Noi, cei patru, l-am cărat pe rănit încet până sus, pe stâncă, la elicopter. Bietul om gemea de fiecare dată când ne alunecau picioarele. Apropiindu-ne de elicopter, eram acum îngrijorat pentru siguranța mea. Paletele elicei produceau rafale de vânt în jurul nostru și bucăți de cactus se rostogoleau pretutindeni în vârtejul de praf. Nu era greu să-ți dai seama că, dacă mica bucată de stâncă pe care se sprijinea elicopterul ar fi cedat, aceasta avea să cadă peste noi, transformându-ne în hamburgeri. Dar, în scurt timp, rănitul a fost urcat în siguranță și „pasărea rotitoare” s-a înălțat zburând spre spital.

Mai târziu, l-am întâlnit în oraș pe pilotul elicopterului și mi-a spus că tânărul rănit fusese beat atunci când a căzut.

– A avut noroc cu voi doi, că ați dat peste el, a spus pilotul.

M-am simțit bine că am putut ajuta la salvarea lui. Acest moment a marcat începutul prieteniei mele cu salvamontiștii. Era un lucru obișnuit ca în munții aceia accidentați să se afle uneori turiști răniți sau pierduți. De multe ori, echipa de salvare zbura cu elicopterul jos, pe deasupra peșterii mele, întrebându-mă printr-o portavoce dacă am văzut vreun turist. Răspundeam cu gesturi sau fluturând un prosop roșu. Deși eram un contravenient, căci regiunea aceea era o rezervație a indienilor Agua Caliente, nimeni nu m-a deranjat, datorită cooperării mele cu echipa de cercetare și salvare.

Majoritatea celor care cădeau erau beți sau drogați. Nu toate victimele aveau parte de un sfârșit fericit. Mergând de-a lungul unei poteci înguste pe stâncă, uitându-se bine unde pun picioarele, turiștii, de regulă, uită de rucsacul înalt din spatele lor. Ori de câte ori rucsacul lovea bucățile de stâncă ieșite în afară, se dezechilibrau și cădeau în canionul de dedesubt.

Unii turiști încercau să urmeze la coborâre cursul unui râuleț și sfârșeau într-o capcană a morții. Erau ademeniți de trei bazine cu apă – trei lacuri – din fundul celei de-a treia văi. Pentru a ajunge la primul lac, trebuiau să

alunece pe un perete aproape vertical. Mai departe, de-a lungul râulețului, ajungeau la cel de-al doilea lac, situat de asemenea pe fundul unei râpe străjuite de o stâncă imensă. Când zăreau cel de-al treilea lac, ei coborau mai departe. Ceea ce nu puteau vedea era o cascadă cam de treizeci de metri sub cel de-al treilea lac. În momentul în care ajungeau în punctul acela, erau deja prinși în cursă. Fără un echipament special, nu era nicio cale de scăpare. A încerca să urci înapoi era asemenea încercării unui gândac de a se cățăra pe peretele unui pahar de sticlă. Unii au murit din cauza expunerii la soare. Alții au murit de foame sau mușcați de șerpi, iar un om în vârstă a murit din cauza unui stop cardiac, după ce a căzut în apa rece a lacului.

Odată, când am mers în oraș după cumpărături, am fost îngrozit la vederea boschetarilor care scormoneau în lăzile de gunoi din spatele marilor magazine alimentare.

– Ce faceți aici? am întrebat când i-am văzut prima dată.

– Suntem vânzători de comori. Magazinele aruncă multă marfă bună, mai ales banane.

O, nu! m-am gândit eu. N-aș lua niciodată mâncare dintr-un loc atât de împuțit. Oamenii ăștia n-au niciun fel de demnitate.

De fiecare dată când veneam în oraș, îi vedeam pe oamenii aceia scormonind prin gunoaie. În cele din urmă, am fost destul de curios ca să mă apropiu mai mult. Curând, am descoperit lucruri pe care mi-ar fi plăcut să le am și n-a trecut mult până când și eu, la rândul meu, căutam prin gunoaie. Alături de cei mai buni în domeniu! Favoritele mele erau bananele maronii, care erau prea coapte ca să mai fie vândute în magazin, dar tocmai bune pentru mine. Făceam din ele pâine de banane. Găseam, de asemenea, multă pâine și pizza în spatele unei brutării numită *Nicolino*. În loc s-o vândă ca pesmet, ei o aruncau, iar noi ne făceam întotdeauna provizii bune. Mai târziu, când am devenit creștin, m-am gândit: *Păcatul este asemenea scormonitului în gunoaie. La început, pare odios și dezgustător, dar, când te obișnuiești, nu ți se mai pare atât de dezgustător și, până la urmă, ești tot timpul acolo, în el.*

La scurt timp, m-am împrietenit cu oamenii străzii din Palm Springs. Niciunul dintre ei nu avea un nume normal, ca de exemplu Bob sau Jim. Toți aveau porecle, precum: Dan Nebunul, Cale Ferată sau Șoarece la

Pachet. Într-o zi, pe când eram cu câțiva dintre amicii mei, un prieten pe nume Rico a început să mă tachineze.

– Ești un om al peșterilor, a spus el. De aceea, de acum înainte, nu-ți vom mai spune Doug. Te vom numi *Dîîîîîng*. Da! Acesta a fost primul cuvânt rostit cândva de un om al peșterilor: *Dîîîîîng*.

– Aș prefera să-mi spuneți simplu Doug sau chiar *Cave-man* (omul-peșterilor), am spus eu. Dar nu *Dîîîîîng*.

Așa că mi-au spus *Omul peșterilor* și pe acest nume încă mai sunt strigat printre acești prieteni.

Oamenii străzii trăiesc adesea unele situații comice. Micul Richie, un tânăr cam de un metru și jumătate înălțime, dormea noaptea într-un container pentru donații. Era destul de mic ca să se poată strecura prin trapa de la intrare și lui îi făcea plăcere să doarmă acolo, pentru că hainele vechi, pe care oamenii le aruncau în container, formau un pat moale. Dar, într-o zi, foarte de dimineață, înainte ca Richie să se trezească, cineva s-a hotărât să doneze niște oale și cratițe vechi. Vă puteți imagina surpriza lui Richie când oalele și cratițele au început să-i cadă zgomotos în cap, dar și surpriza donatoarei când a auzit: „Ei, încetați!” venind din container.

Mai era și Dan Nebunul. El își degradase în așa hal creierul folosind LSD, încât discuta cu manechinele din vitrinele magazinelor.

Când m-am mutat pentru prima dată în peșteră, cântam muzică la un flaut de lemn, dar acest instrument era oarecum limitat și îmi doream ceva mai complex. Când fratele meu mi-a scris și m-a întrebat ce vreau de ziua mea de naștere, i-am cerut un flaut.

Câteva săptămâni mai târziu, a sosit un pachet. L-am deschis cu nerăbdare și înăuntru am găsit un flaut Yamaha, de argint, nou și frumos, așezat într-o cutie capitonată cu catifea albastră. A învățat să cânt la flaut s-a dovedit a fi mai greu decât mă gândisem, dar aveam destul timp și, în cele din urmă, am reușit să cânt suficient de bine, încât să-i fac pe oameni să creadă că mă pricepeam. După aceea, când mergeam în oraș după cumpărături, luam flautul cu mine. Găseam un loc bun în fața bibliotecii – unde erau și alți hipioți care stăteau pe jos, cu picioarele încrucișate sub ei – și cântam din flaut. Ocazional, trecătorii se opreau, ascultau și aruncau

mărunțiș într-o cutie pe care o pusesem înaintea mea. Când socoteam că am strâns destul încât să-mi pot face cumpărăturile, luam ceea ce promisem și mă îndreptam spre Mayfair Market pentru a-mi cumpăra cele necesare, lucruri pe care nu mi le ofereau lăzile în care magazinele aruncau marfa veche și nevândută.

DESCOPERIND ADEVĂRUL

Noutatea vieții din peșteră s-a consumat în cele din urmă și nu s-au mai întâmplat prea multe lucruri. Înconjurat de grandoearea naturii, gândurile mele s-au îndreptat tot mai mult spre Dumnezeu. Tânjeam după pacea aceea lăuntrică, inexplicabilă, care mă adusese la început în locul acesta și petreceam mult timp cu cărțile de filosofie și despre religiile orientale. Aceste religii mă îndemnau să meditez și să privesc înăuntru meu, pentru că acolo aveam să-L găsesc pe Dumnezeu. Dar, cu cât priveam mai mult înăuntru meu, cu atât eram mai nemulțumit, pentru că știam că acolo nu era decât dezordine.

Mintea mea fusese pornită împotriva religiei creștine de către rudele mele, care erau evrei și care, desigur, nu-L acceptau pe Isus ca Mesia. Mi se spusese că religia creștină era cauza tuturor războaielor din istoria Europei – cruciadele, masacrele din Evul Mediu și războaiele din Irlanda, dintre catolici și protestanți.

Un lucru pe care l-am auzit despre Isus Hristos m-a intrigat totuși. Mi s-a spus, în mod eronat, cum că El ar fi predicat reîncarnarea. M-am hotărât să cercetez lucrul acesta. *Poate că am să găsesc muniție corespunzătoare, pe care s-o folosesc împotriva fanilor lui Isus, căroră le place să discute cu mine despre religie.*

Într-o zi, am luat Biblia de pe etajera din stâncă și am șters-o de praf. Pe ea scria: „Holy Bible, King James Version”. Mă întrebam cine a fost King James Virgin, căci, deși făcusem nouă clase, nu citeam fluent și am citit greșit cuvântul „version” (versiune) crezând că scrie „virgin”. Deschizând Biblia, pe coperta interioară am găsit scris cu litere de mână un mesaj: „Născut din nou pe 12 iulie 1972. Rugăciunea mea este aceea ca oricine va găsi această Biblie să o citească și să găsească pacea și bucuria pe care le-am găsit eu.” Sub aceste rânduri era semnătura binefăcătorului meu.

Bine! mi-am zis. *Eu caut pacea. Dar mă îndoiesc că o voi găsi aici.* Cu toate acestea, m-am așezat pe scaunul meu și am început să citesc. De fiecare dată când dădeam peste cuvântul „brethren” (frați), citeam „breath” (respirație). *Probabil că este un termen spiritual*, m-am gândit. Ați rămâne uimiți dacă ați ști cât de multă „respirație” se făcea în cartea Faptele apostolilor!

Deși mă luptam cu limbajul demodat al versiunii King James, istoriile Bibliei m-au captivat. Aveam impresia că lângă mine se afla o prezență divină, făcându-mă să înțeleg că acesta era adevărul. Mi-a plăcut istoria lui Adam și a Evei și mi-am dorit să o pot crede, pentru că mă ajuta să mă simt și eu mai bine. Dacă Dumnezeu a creat primul bărbat și prima femeie, însemna că sunt descendentul unui fiu de Dumnezeu, nu descendentul unei amibe sau al unei maimuțe. Citind mai departe, m-am trezit retrăind evenimentele de la începuturile omenirii. M-a întristat faptul că Adam și Eva au fost neascultători și că au trebuit să părăsească Grădina Edenului.

Istoria potopului mi-a antrenat imaginația. *Dacă apa a acoperit întregul pământ, nu este de mirare că am găsit fosile de viețuitoare marine la o altitudine de două mii de metri atunci când am locuit în New Mexico.* Aceasta explica, de asemenea, de ce pereții canionului erau netezi pe sute de metri în înălțime. Un potop catastrofal a adus cu el tone de aluviuni care au făcut mai mult decât tot ceea ce m-au învățat profesorii mei de la școală.

Când am înțepenit pe scaun, m-am sculat și m-am întins în hamac și am continuat să citesc. Când foamea a început să-mi roadă stomacul, cu părere de rău am lăsat Biblia jos și mi-am pregătit ceva de mâncare. Apoi, m-am așezat la masă (o găleată întoarsă cu gura în jos), am pus Biblia pe genunchi și am continuat să citesc printre îmbucături. Iacov, fiul lui Isaac mi-a reamintit de mine însumi. Șiretlicul său l-a băgat în necaz acasă, obligându-l să fugă și să-și scape viața. Partea aceea în care el, în cele din urmă, s-a întors acasă aproape că mi-a umplut ochii de lacrimi.

Am citit și recitit cele Zece Porunci. Aveau înfățișarea unui set perfect de reguli. Am reținut că porunca a patra spunea să sfințești ziua a șaptea, așa că m-am uitat într-un calendar vechi din dormitorul din peștera mea. *Nu este sâmbăta?* m-am întrebat eu. Apoi, am citit cele Zece Porunci pentru a treia

oară. *Dacă oamenii ar trăi după regulile astea, cât de diferită ar fi lumea noastră!*

Am început să mă împotmolesc atunci când am ajuns la ultima parte a cărții Exodul, cu toate numele de acolo, pe care nu le puteam pronunța și, în cele din urmă, am lăsat Biblia la o parte, dar mintea mea continua să repete acele istorisiri și am început să înțeleg că Dumnezeu se implică în problemele omenirii.

Într-o zi, am fost la un „adept al lui Isus” din oraș și, în loc să-l evit, așa cum făceam de obicei, i-am spus că citesc Biblia.

– Dar poveștile s-au terminat, am spus eu trist. De aici înainte sunt doar nume și cifre și se repetă aceleași lucruri. Nu mai sunt și alte povestiri bune?

– Desigur, Biblia este plină de ele, a răspuns el. De ce nu încerci să citești Noul Testament? Matei, Marcu, Luca și Ioan. Toate aceste Evanghelii vorbesc despre Isus Hristos.

– Nu sunt sigur că vreau să cred în Isus Hristos, am spus încet.

El a făcut o pauză.

– E problema ta.

M-am hotărât să încerc Noul Testament. Matei prezintă la început o genealogie și am fost pe punctul să renunț, dar, curând, am trecut de seria cu „a născut pe” și am fost fericit să aflu că istorisirea are, în sfârșit, o acțiune. Când m-am decis să citesc din Matei, eram cu garda sus, dar, în loc de a-L descoperi pe Isus ca fiind un șarlatan, căutând propria glorie, L-am descoperit ca fiind o persoană caldă, puternică, plină de compasiune, gata să ierte, care mergea din loc în loc, învățându-i pe oameni, vindecându-i pe cei bolnavi și înviindu-i pe morți.

Am simțit o prezență divină care mă asigură că acesta era adevărul, dar Satana încă mai stătea prin preajmă, dând târcoale și dând naștere la îndoieli.

Nici nu știi dacă o astfel de persoană a existat. Poate că El nu este decât o fantezie, un personaj inventat de niște scriitori isteți. Bine, tot ce se poate, dar voi căuta să văd ce pot afla.

Am mers la biblioteca publică din Palm Springs. Am aflat că Isus a fost nu numai o figură istorică, ci a fost atât de important, încât toată istoria este datată începând cu anul nașterii Sale.

Am terminat de citit din Matei și am început să citesc din Marcu, unde am găsit aproape aceeași istorie, având însă parcă mai multă acțiune. Într-adevăr, mi-a plăcut mult cartea lui Luca, în mod deosebit parabola fiului risipitor. Am simțit că eu eram fiul acela răzvrătit, care aveam nevoie să mă întorc la Tatăl meu ceresc.

Luca mi-a istorisit și parabola bunului samaritean. M-am gândit la toți oamenii care trecuseră pe lângă mine când făceam autostopul. Apoi, mi-a apărut în minte creștinul acela care, asemenea samariteanului milos, m-a ajutat. Am început să văd creștinismul într-o lumină nouă și toate celelalte religii au pălit în comparație cu el. În loc să-mi spună să privesc înăuntrul meu pentru putere, îmi spunea să privesc la Isus pentru că El îmi va da odihna și iertarea pe care le caut.

Evangelia lui Ioan, cu profundul ei concept despre Dumnezeu și iubirea Sa, m-a înfiorat și am simțit că Isus mă atrage.

Când am terminat cele patru Evanghelii, am știut că trebuie să decid ce să fac în privința lui Isus. Știam că El trăiește, dar cine era El? Nu puteam vedea decât trei posibilități: era un nebun, era un mincinos sau era cine pretindea a fi – Fiul lui Dumnezeu.

Doream din toată inima să știu adevărul. Nu mi s-a întâmplat să mă rog pentru călăuzire, dar sunt sigur că Dumnezeu a înțeles dorința inimii mele și m-a ajutat să mă gândesc la lucrul acesta.

E posibil oare să fi fost El un nebun? m-am întrebat eu.

M-am gândit la ocaziile numeroase în care Și-a adus la tăcere vrăjmașii numai prin câteva cuvinte. M-am gândit la puterea cuvintelor Lui, cum ar fi Predica de pe Munte, și la cât de bine cunoștea gândurile și intențiile vrăjmașilor. *Nu! Categorie, nu! Isus n-a fost nebun! El era inteligent.*

A fost oare un mincinos și un înșelător?

M-am gândit la viața și la slujirea Lui neegoistă; cum mergea din loc în loc, vindecându-i pe bolnavi, înviindu-i pe morți și scoțând demoni. El Și-a consacrat întreaga viață promovării adevărului și demascării ipocriziei.

Dacă ar fi fost un înșelător, ar fi putut foarte ușor să mintă la procesul Lui și să scape de moarte. Eu eram un mincinos îngrozitor și se spune că mincinoșii îi recunosc pe mincinoși. *Nu, Isus nu a fost un mincinos!*

Astfel, a rămas o singură posibilitate. Isus trebuie să fie ceea ce a pretins că este: Dumnezeu întrupat, care a venit pe pământ să locuiască printre noi. Când a pus stăpânire pe mine această convingere, am căzut în genunchi chiar acolo, pe podeaua peșterii mele.

– Doamne Isuse, am strigat eu, cred că Tu ești Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul meu. Cred că Tu ai plătit pentru păcatele mele. Vreau să vii în viața mea și să-mi arăți cum să Te urmez.

Satana s-a grăbit să mă descurajeze în pasul pe care îl făcusem. Am simțit forțele binelui și ale răului luptându-se în inima mea.

– *Ce faci?* a întrebat Satana. *Ești aici de multă vreme. Iată-te vorbind cu tine însuși. Oricum, ești un păcătos fără speranță. Îți aduci aminte de toate lucrurile rele pe care le-ai făcut? Ai mers prea departe.*

– *Dar ce-am de pierdut, cu excepția păcatului și a vinovăției mele?* am răspuns eu. *Isuse, știi că am făcut multe lucruri rele, protesti. Îmi pare rău! Mă vei ierta pentru toate acestea? Mă vei schimba Tu oare?*

Am rămas mai mult timp pe genunchi. Nu mi-am simțit sufletul ușurat, n-am simțit ceva dramatic, dar, oricum, știam că Dumnezeu mi-a auzit rugăciunea și mi-a iertat păcatele. Inima a început să se umple de cea mai plăcută pace pe care am trăit-o vreodată. Încet, m-am ridicat în picioare și am privit în jur. Întreaga lume părea mai frumoasă. Muzica aceea a cascadei, limpezimea apei din lacul meu, copacii care se legănau în vânt, cerul albastru. Ce lume minunată a făcut Dumnezeu pentru oameni, lume în care aceștia să trăiască! Inima îmi cânta și doream nespus să împart această fericire cu cineva.

Nu m-am lăsat de fumat în ziua aceea. Nu m-am lăsat de băutură și nici n-am încetat să mai fumez marijuana. Dumnezeu nu m-a copleșit, arătându-mi deodată toate schimbările pe care trebuia să le fac în viața mea, dar El m-a primit și am simțit că Îi aparțin. Duhul Sfânt urma să mă convingă de păcatele mele, unul după altul, pe măsură ce creșteam în har.

Câteva zile mai târziu, un turist baptist a venit în drumeție și s-a oprit la peștera mea ca să stăm de vorbă. Imediat, conversația noastră s-a îndreptat spre religie și i-am povestit totul despre faptul că m-am predat Domnului Isus.

– Este minunat, Doug! Mă bucur pentru tine, a spus el sincer, dar n-ai fost botezat, nu-i așa?

– Nu, de ce? am admis eu încet. De fapt, nici nu m-am gândit la asta. Unde se spune de lucrul ăsta?

El a luat Biblia mea și a deschis-o repede la cartea lui Matei.

– Iată, aici, în Matei 28:19: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.”

– Bine, cred că este destul de clar, am admis eu. Dar cum pot fi botezat? Nu cunosc niciun pastor.

– Nu-i nicio problemă, a spus el. Te voi boteza eu.

– Da, dar..., am ezitat eu. Bine, fie! Dacă asta se presupune că trebuie făcut, atunci așa să facem. Voi lua ceva cu care să ne ștergem.

Am luat două prosoape de pe etajera mea și le-am pus pe pământ, lângă lac. Am simțit că ni se taie respirația când am intrat în apa rece ca gheața. El a ridicat mâna dreaptă deasupra capului meu și a spus solemn:

– Frate Doug, pe baza credinței tale în Isus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, te botez în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Amin!

M-a cufundat în apă, apoi, m-a ridicat. Amândoi am ieșit repede, scuturându-ne de apa aceea rece, dar m-am simțit entuziasmat, în timp ce ne ștergeam trupurile umede.

Extazul meu a fost însă de scurtă durată. Mai târziu, chiar în ziua aceea, m-am dus în oraș pentru a sărbători botezul cu mai multe halbe de bere. Dar ceva dinăuntru mi-a spus: *Nu, Doug! Nu! Creștinii nu consumă băuturi alcoolice.*

Dar oare Domnul Isus n-a băut vin? am raționat eu. *N-a prefăcut El apa în vin?* Nu știam pe atunci că, în Biblie, cuvântul „vin” înseamnă, de cele mai multe ori, must. Atunci când se referă la vinul fermentat, Biblia îl numește „vin amestecat” sau „băutură tare”. Mai târziu, am descoperit că, în

realitate, Biblia învață că băuturile alcoolice sunt „batjocoritoare” și „gălăgioase” (Proverbele 20:1).

Am consumat multe droguri la viața mea, inclusiv LSD, hașiș, THC (canabis), PCP (fenciclidină) și cocaină, dar niciunul dintre aceste droguri nu este mai înrobitor și mai primejdios ca alcoolul. Mai mult de jumătate dintre accidentele mortale de pe marile artere de circulație sunt cauzate de alcool și mai mult de jumătate dintre cei din închisori, spitale și instituții de boli mintale sunt acolo din cauza alcoolului.

Nu-mi plănuisem să beau în ziua aceea, dar, după o bere, voința mi-a scăzut, așa că am luat mai multe beri cu un prieten și, înainte ca soarele să apună în ziua în care fusesem botezat, am fost arestat pentru că m-am comportat necuviincios în public.

Prietenul meu baptist trecuse cu vederea importanța versetului următor: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.” El nu m-a învățat cum să trăiesc viața de creștin. În apărarea sa, voi spune că a-l învăța pe un creștin nou cum să trăiască cere mult timp, iar el fusese doar în trecere pe la peștera mea în ziua aceea. Dumnezeu l-a folosit ca să mă urnească pe drumul trăirii creștine. Mai târziu, alții m-au învățat cum să trăiesc viața de creștin.

Mi-a fost rușine când am fost eliberat din închisoare a doua zi, dar am știut cumva că Dumnezeu mă va ierta și am continuat să citesc și să mă rog. Am început să fiu atent la semne care să-mi confirme faptul că Dumnezeu este cu mine. Am citit în Scriptură: „Aduceți totdeauna mulțumiri.” L-am crezut pe Dumnezeu pe cuvânt. Dacă mă loveam la cap sau dacă mă răneam într-un fel sau altul, spuneam: „Îți mulțumesc, Doamne!”. N-am vrut să-i dau ocazie lui Satana să mă facă să înjur și eram conștient de faptul că nu puteam, în același timp, să-I mulțumesc lui Dumnezeu și să înjur.

Am fost dezamăgit atunci când mi-am dat seama că Glen nu era interesat de noua mea stare de fericire. N-am înțeles atitudinea lui, dar nici n-am lăsat ca aceasta să-mi strice buna-dispoziție. Entuziasmul meu creștea zilnic și am început să mă rog ca Dumnezeu să-mi deschidă o cale ca să dau mărturie despre El. *Dar poate că asta e un lucru foarte greu chiar și pentru*

Dumnezeu, m-am gândit eu. Aici nu este nimeni în afară de Glen, iar pe el nu îl interesează.

Puțin am bănuț eu ceea ce ne rezerva Dumnezeu mie și lui Glen. N-am înțeles atunci că Glen era interesat totuși de lucrurile spirituale, așa că, după câțiva ani, și-a încredințat viața lui Dumnezeu.

VEDETĂ PENTRU O ZI

La câteva zile după ce m-am rugat ca Dumnezeu să-mi arate cum pot să-L mărturisesc, am coborât din canion pentru a o suna pe mama, așa cum făceam în fiecare lună. Ea a fost foarte bucuroasă când mi-a auzit vocea.

– O, Doug! Ghici ce-am să-ți spun! a zis ea agitată. Am luat masa cu un reporter de știri de la CBS care crede că un reportaj cu fiul unui milionar trăind într-o peșteră ar fi o relatare foarte interesantă, cu priză la telespectatori. Vrea să vină la tine să facă reportajul.

– Grozav! am spus eu.

Să apar la televizor mi se părea un lucru extraordinar. Probabil că am moștenit ceva de la mama: atracția pentru senzațional.

– Când va veni? am întrebat eu.

– Nu știu, sună-mă mâine! Până atunci, voi ști, a spus ea.

Am făcut multe drumuri coborând și urcând în săptămâna aceea, dar răspunsul era același: „Sună-mă mâine!”.

În cele din urmă, cum discuția cu CBS nu a avut niciun rezultat, mama a luat legătura cu NBC. Au sărit în sus la auzul ideii unui asemenea reportaj. A doua zi dimineață, la 9:30, m-am întâlnit cu mama și cu două echipe de la CBS și NBC. Ambele echipele au urcat în mod neintenționat în același avion și au sosit împreună la aeroport. S-a declanșat imediat o discuție aprinsă în legătură cu cine anume va face reportajul. Pentru mine a fost foarte neplăcut. Mama, drăguța de ea, a luat problema în mână și a acționat ca arbitru.

– Ați avut ocazia, le-a spus ea celor de la CBS. Fiul meu a bătut zilnic drumul ăsta, coborând și urcând, iar voi nu ne-ați dat niciun răspuns. Acum, le-am dat povestea celor de la NBC.

Reporterul de la CBS s-a făcut roșu la față și a început să strige la mama:

– Doamnă, nu vă dați seama că a fost nevoie de multă muncă pentru a pune în mișcare o asemenea acțiune? Ne-am mișcat cât am putut de repede pentru a face toate aranjamentele, a spus el apăsător.

– Se poate, dar în mod sigur celor de la NBC nu le-a luat prea mult ca să răspundă și să pregătească totul, a contraatacat ea. Ei au obținut reportajul și cu asta am încheiat discuția!

– Aveți idee cât va plăti compania mea pentru această deplasare? Doamnă, sunteți vrednică de dispreț!

Și, zicând acestea, și-a luat echipa și a plecat ca o vijelie.

La început, m-am întrebat: *Doamne, de ce s-au întâmplat toate aceste lucruri?* Mai târziu însă, am aflat că reporterul de la CBS adusesese cu el un șort gen *Tarzan*, pe care să-l port, plănuind să facă o întreagă comedie din toată povestea. Dumnezeu a știut ce era mai bine.

Ce senzație deosebită am avut să văd din elicopter drumul pe care urcasem de atâtea ori! Lui Pete, pilotul, i-a trebuit o îndemânare deosebită ca să aterizeze. Nu era loc de aterizare în fața peșterii, așa că Pete a găsit o stâncă netedă, pe care elicopterul să se poată sprijini și să rămână într-un punct fix, în vreme ce pasagerii coborau cu echipamentul lor.

Pete și cu mine ne cunoșteam foarte bine. Era același Pete care lucrase în echipa de căutare și salvare și care întotdeauna lua legătura cu mine când căuta vreun turist pierdut. El se amuza de toată agitația care se făcea în legătură cu prietenul său hipiot.

Când au fost gata, mi-au dat unele instrucțiuni și au început filmarea. Inițial, m-au filmat urcând pe cărare cu rucsacul în spate. Apoi, mi-au cerut să fac un foc și să gătesc ceva. Mi-au filmat peștera pe dinăuntru și pe dinafară, hamacul, micuța cascadă, lacul, scaunul și chiar găleata de plastic pe care, întoarsă cu gura în jos, o foloseam ca masă și, în același timp, ca o cămară de păstrat și ferit hrana de dăunători.

– Ce altceva mai faci în afară de a găti și a mânca? m-a întrebat reporterul.

– Uneori, explorez locurile din jur, alteori, confecționez unele obiecte sau citesc, am spus eu. Câteodată, înot în lac.

Fața i s-a luminat.

– Ce-ar fi să înoți puțin pentru noi? mi-a cerut el. Acesta ar fi un cadru bun pentru final.

Am ezitat și am privit în jos. În cele din urmă, am spus:

– N-am slip de baie.

– O, nu-i nicio problemă, m-a asigurat el. Cameramanii mei sunt profesioniști. Pot lua niște cadre foarte bune de la o distanță destul de mare, ca nimeni să nu observe nimic.

Am stat să mă gândesc o clipă.

– OK, dacă voi nu sunteți deranjați de lucrul ăsta, nici eu nu sunt, și m-am dezbrăcat.

Cameramanii s-au dat înapoi cât au putut. Eu m-am urcat pe stâncă la o înălțime de aproximativ șapte metri și am plonjat în lac. Reporterul și cameramanii erau încântați. Am înotat un minut sau două, în timp ce rola de peliculă se învârtea cu repeziciune, urmărindu-mă din depărtare. Mama a stat pe margine și mi-a dat un prosop când am ieșit. (Era imposibil s-o șochez.) După ce m-am îmbrăcat, reporterul mi-a spus că trebuie să-mi pună câteva întrebări pentru interviu.

– Dă-i drumul, am spus eu.

– Tatăl tău este milionar. Mama ta este om de afaceri în showbiz. Tu puteai să devii orice ai fi vrut. De ce ai ales să trăiești într-un loc ca acesta, departe de confortul civilizației?

M-am gândit pentru un moment.

– Cred că am fost un laș, fugind de disciplina vieții. Am dorit dintotdeauna să fac numai ce vreau eu. Totul în jurul meu mi se părea atât de fals. Era o lume în care se ducea o luptă pe viață și pe moarte. Eu nu făceam altceva decât să intru în tot felul de belele și știu că era din cauza atitudinii mele. Aici, în afara societății, mă simt minunat. Am din belșug lumina soarelui, aer curat și fac mișcare urcând pe cărările acestor munți. În peștera mea, am găsit o Biblie care mi-a vorbit despre Isus Hristos. El mi-a

schimbat viața și, în cele din urmă, am găsit bucuria și pacea pe care le căutam. Acum, sunt un om liber, căci păcatele mele sunt iertate. Aș vrea ca toată lumea să poată fi tot așa de fericită cum sunt eu acum, aici, în peștera mea, împreună cu Dumnezeu, înconjurat de lucrurile făcute de El.

Când mi-am terminat discursul, m-au filmat cântând la flaut, apoi, și-au strâns aparatura și ne-am întors la Palm Springs.

– Când va fi dat pe post? l-am întrebat eu pe reporter.

– Se va da astăzi de trei ori. La știrile de la ora 5, de la ora 10 și de la ora 11, a spus el.

– Cum puteți face lucrul ăsta? am întrebat eu sceptic. Acum este aproape ora două după-amiază.

– Ai să vezi! a spus el cu o sclipire în ochi. Nu uita că suntem profesioniști!

Dar eu încă aveam îndoieli.

– Mai este un lucru, am spus eu. Vă rog să nu spuneți unde se află locul ăsta. Nu vreau ca peștera mea să se transforme într-o atracție turistică.

– Am înțeles. Am să-i spun asta șefului meu, a promis el.

După ce au coborât toți de pe munte, m-am hotărât să rămân în oraș și să văd dacă, într-adevăr, vor face montajul la timp pentru știrile de la ora 5. Desigur, în peșteră nu aveam televizor și mă întrebam unde aș putea merge ca să văd și eu reportajul. Nu puteam suna la ușa nimănui ca să întreb dacă pot urmări și eu știrile de la ora 5. În timp ce mergeam, am zărit un hotel peste drum.

– ăsta este locul, am spus cu voce tare. Am să-l întreb pe funcționarul de la hotel dacă îmi dă voie să mă uit la televizorul din holul hotelului.

Fata de la recepție mi-a permis, mai mult în silă și fără tragere de inimă, așa că m-am îndreptat spre televizor și l-am deschis, așteptând știrile. Eram atât de nerăbdător, încât abia puteam sta liniștit. Aș fi dorit să fi avut timp să îi anunț și pe unii dintre prietenii mei, astfel încât să poată viziona și ei reportajul, dar era prea târziu. Tocmai atunci l-am văzut pe Joe, un prieten polițist, parcându-și mașina în fața hotelului. Am alergat și l-am prins de braț:

– Vino, Joe! Vreau să-ți arăt ceva! am spus eu agitat.

– Ce este? Sunt de serviciu și n-am timp, a protestat el.

– Nu-ți va lua decât câteva minute, l-am asigurat eu. La știrile de la 5 vor arăta un delincvent din partea locului.

– Da? A ridicat din sprâncene. Cine este?

– Ai să vezi, i-am spus eu.

A trebuit să așteptăm puțin și Joe era cât pe ce să plece, când un elicopter zburând deasupra canionului a apărut pe ecran.

„În canionul Tahquitz, la numai câțiva kilometri de Palm Springs, este un adevărat paradis”, a început să spună cel ce prezenta buletinul de știri.

O, nu! am gemut eu. *Au spus unde se află peștera mea!* Dar nu m-am îngrijorat prea mult atunci. Eram prea emoționat văzându-mă urcând pe munte, făcând focul și pregătindu-mi hrana. M-am uitat la Joe. El stătea pe marginea scaunului, sorbind totul din ochi. Mă simțeam o celebritate. M-am simțit prost când au dat secvența în care făceam baie în lac, în pielea goală, dar cameramanii au fost, într-adevăr, profesioniști, așa cum spusese reporterul. Am răsuflat ușurat. Când am vorbit, la încheiere, Joe și-a ridicat sprâncenele și m-a privit.

– Doug, ești creștin?

Niciodată nu mă întrebasese cineva lucrul acesta de când începusem să citesc Biblia. Am stat să mă gândesc dacă sunt destul de bun ca să zic da.

– Încerc să fiu, am răspuns eu.

– Sunt bucuros să aud lucrul acesta!

Ochii lui Joe s-au luminat.

– Eu sunt instructor la Școala duminicală. Treci pe-acolo, om al peșterilor! Ești pe drumul cel bun.

Mai târziu, unul dintre prietenii mei mi-a spus că a vizionat reportajul de trei ori în ziua aceea, în timp ce era în pușcărie.

Atunci nu mi-am dat seama, dar, din momentul acela, viața mea s-a schimbat radical.

Câteva zile mai târziu, în drumul meu spre oraș, am întâlnit un turist pe Traseul Cougar.

– Ei, încotro te îndrepti? l-am întrebat eu.

– Merg sus, pe munte, să văd pe cineva din cel de-al treilea canion. Trăiește într-o peșteră și l-am văzut la televizor, a spus el însuflețit.

Cu greu nu m-am dat de gol.

– Pe bune? am întrebat eu. Cine este? Povestește-mi despre el!

El a început să-mi povestească totul despre mine, adăugând unele informații pe care nici chiar eu nu le știam. În cele din urmă, nu m-am mai putut abține.

– Ei, prietene, am spus eu, este ceva ce trebuie să-ți spun. Tipul care locuiește în peșteră...

– Da? și a privit la mine întrebător.

– Ei, bine..., eu sunt acela. Cel pe care l-ai văzut la televizor.

El s-a uitat la mine și a zâmbit îngăduitor.

– Foarte nostim, a spus. Nu arăți deloc ca tipul ăla. L-aș recunoaște oriunde.

A urmat o conversație interesantă, deși nu sunt sigur că m-a crezut.

După aceea, au urmat nenumărați musafiri. Uneori, veneau singuri, alteori, în grupuri. I-am hrănit cu pâine de banane și am împărțit cu ei noua fericire pe care o găsisem. N-a trebuit să mă îngrijorez dacă voi avea cui să dau mărturie. Peștera mea se transformase într-o atracție turistică.

Cred că Dumnezeu a avut un motiv pentru care a îngăduit ca în reportajul televizat să se precizeze unde era localizată peștera mea.

PRIN DIFERITE BISERICI

O dorință mereu crescândă a izvorât în inima mea, și anume aceea a unei comuniuni cu alți credincioși. Și astfel am început să frecventez unele biserici din oraș. Un loc în care îmi plăcea să merg era Casa lui Iosua. Era asemenea unui cămin creștin. Proprietarul, Homer, invita oameni ca musafiri sau ca rezidenți permanenți. El conducea servicii de închinare, precum și clase de studiu biblic, vorbindu-le oamenilor străzii despre Dumnezeu. Avea un program de lucru la care participau și rezidenții. Cântam imnuri, ne rugam și dădeam mărturie. Un grup de fete drăguțe mi-a sporit interesul pentru locul cu pricina, dar niciuna dintre ele nu era interesată de un hipiot murdar și care cunoștea atât de puține lucruri despre viața de creștin. Deși mă bucuram de comuniunea creștină de acolo, realmente ea nu era asemenea unei biserici. Homer mergea la o biserică penticostală și ne-a încurajat și pe noi să facem la fel.

Am vizitat biserica sa și, de asemenea, multe altele. Unele dintre ele erau charismatice, iar membrii lor vorbeau în limbi. Am luat parte la o adunare într-un loc numit Centrul Credinței și m-am interesat, de asemenea, de mormoni și de martorii lui Iehova. Am aflat că majoritatea creștinilor susțineau că biserica lor este cea adevărată și că toate celelalte sunt greșite. Un pastor chiar mi-a spus: „Dacă nu vorbești în limbi, nu ai experimentat botezul Duhului Sfânt.”

Întors în peștera mea, am studiat subiectul și am aflat că vorbirea în limbi era unul dintre multele daruri care le sunt date acelor pe care Duhul îi alege. Unora le dă un dar, altora le dă alte daruri, dar nicăieri n-am găsit scris că o persoană trebuie să vorbească în limbi pentru a dovedi că are Duhul Sfânt. Rodul Duhului Sfânt nu este numai vorbirea în limbi, ci și dragostea, bucuria, pacea etc. Am reținut, de asemenea, că, atunci când Duhul Sfânt a fost revărsat în Ziua Cincizecimii, apostolii au vorbit în limbi adevărate, care au fost înțelese de iudeii prezenți, care vorbeau acele limbi.

Ei nu-L lăudau pe Dumnezeu într-o limbă cerească, pe care nimeni să n-o înțeleagă.

M-am simțit dezamăgit, încurcat chiar, de toate neînțelegerile pe care creștinii le au între ei, precum și de faptul că se poartă într-un mod atât de necreștin unul față de celălalt. N-am putut înțelege lucrul acesta. Nu spune oare Biblia: „Este o singură nădejde, o singură credință, un singur botez”? *Cu siguranță, undeva, Dumnezeu are o biserică adevărată, dar care este aceasta?* M-am întors pe munte ca să studiez și să mă rog pentru călăuzire.

Într-o noapte, stăteam în fața peșterii și priveam bolta înstelată. Cerul negru, catifelat strălucea de puncte de lumină și părea foarte real și aproape. *Cât de mare este Dumnezeu, de a atârnat atâtea stele în spațiu!* Apoi, m-am gândit la diferitele biserici, fiecare pretinzând că este cea adevărată. Am căzut pe genunchi și m-am rugat:

Doamne, Tu m-ai călăuzit pe un drum destul de lung și știi că mai am încă drum lung de parcurs, dar trebuie să fie undeva o biserică ce se bazează numai pe Biblie. Nu-mi pasă ce biserică este aceea. Dacă mi-o arăți, o voi accepta. Am rămas pe genunchi mai mult timp. Pacea mi-a umplut inima și, încă o dată, am știut că Dumnezeu mi-a auzit rugăciunea.

A doua zi, Glen a venit pe la mine. Chiar dacă nu pretindea că este creștin, era prietenul meu și mi-am vărsat povara inimii în fața lui.

– Ce să fac? O biserică spune un lucru, iar altă biserică spune altceva și toți pretind că ei cred în Biblie. Am citit o mare parte din Biblie, dar uneori nu o înțeleg. Nu știu care dintre biserici are dreptate.

Glen n-a spus prea multe. Părea că trece printr-o luptă sufletească.

Câteva zile mai târziu, eram întins în hamacul meu și citeam, când Glen și-a făcut din nou apariția. El mi-a întins o carte.

– Ce este asta? am întrebat eu, privind coperta.

Avea o ilustrație: două mâini ținând globul pământesc. Titlul era *Tragedia veacurilor*.

– Citește-o! a spus el simplu.

– Dar ce este?

– Citește-o! a spus el din nou.

Fusese dintotdeauna un om care vorbea puțin.

– Ea îți va răspunde la unele dintre întrebările tale.

– OK! OK! am spus.

După ce a plecat, am cercetat cartea mai atent. Avea 678 de pagini, iar eu niciodată în viața mea nu citisem o carte nici măcar pe jumătate de groasă. *În fine, am să citesc câteva pagini ca să-i dau satisfacție lui Glen.* De altfel, n-aveam altceva de făcut.

Am trecut peste introducere și am început citind direct capitolul întâi. Scriitoarea descria Ierusalimul, așa cum se întindea la picioarele lui Isus. Am fost captivat de cele prezentate. Deși limbajul nefamiliar mi se părea dificil, din cauza educației mele precare, am mers înainte, citind pagină după pagină.

O! am gândit eu. *Cine a scris cartea asta vorbește cu autoritate.* Referințele biblice erau foarte multe, iar relatarea căpăta viață pe măsură ce acele cuvinte curgeau unele după altele.

De fapt, cine a scris cartea asta? m-am întrebat eu, o oră sau două mai târziu. Am întors coperta și am citit numele autoarei: Ellen G. White.

În afară de Biblie, asta este cea mai interesantă carte pe care am citit-o în viața mea, mi-am spus în gând. În cele din urmă, am închis-o. Stând întins acolo și citind, mi se făcuse somn. Chiar am adormit, dar scenele despre care citisem mi s-au amestecat în vis. Când m-am trezit, m-am simțit îndemnat să citesc mai departe. Timp de câteva zile, am petrecut după-amiezele citind *Tragedia veacurilor*.

Data următoare când l-am văzut pe Glen, l-am întrebat:

– Cine este această Ellen G. White?

– Ei bine, unii cred că ea a fost inspirată de Dumnezeu.

– Așa m-am gândit și eu, am spus. Este clar că Dumnezeu vorbește prin ea. Mi-ar plăcea s-o întâlnesc cândva și să vorbesc cu ea.

– E puțin cam târziu, a zâmbit Glen. A murit în 1915.

Am fost dezamăgit, dar am continuat să citesc și, în cele din urmă, întreaga Scriptură a început să se lege și să capete mai mult sens. Noua mea

carte mi-a vorbit despre Sabat, despre starea omului în moarte, despre lupta dintre Diavol și Domnul Hristos și despre cum a suferit biserica în timpul Evului Mediu.

De obicei, citeam întins în hamac, sub sicomor, legănându-mă înainte și înapoi, împingându-mă cu piciorul într-o stâncă. Era locul cel mai relaxant pentru a citi. Era multă umbră și întotdeauna adia o briză dinspre canion, chiar și atunci când termometrul arăta 49 de grade Celsius. Citeam puțin, mă aruncam în lac să mă mai răcoresc, așteptam pentru o vreme și, apoi, citeam mai departe. Reflectam asupra capitolelor și adesea visam lucrurile pe care le citisem. Nu mă gândeam la altceva decât la cartea aceasta, care mi-a lărgit orizontul despre Dumnezeu și Biblie.

M-am gândit de mai multe ori la faptul că nu voi termina niciodată o carte atât de groasă, dar, de fiecare dată când eram gata să abandonez, o voce îmi spunea: *Mergi înainte, poți face lucrul acesta!*. După mai multe săptămâni, am ajuns la paragraful final, care mi-a mișcat profund sufletul:

„Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și bucurie pulsează prin vasta creație. De la Acela care a creat toate lucrurile se revarsă viața, lumina și fericirea prin toate domeniile spațiului infinit. De la atomul cel mai mic până la lumile cele mai mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și cu bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire.”

Ieeee! am strigat eu, ridicându-mă în picioare, atât de bucurie că am terminat de citit cartea aceea groasă, dar mai mult pentru triumful final al lui Dumnezeu asupra lui Satana și asupra păcatului. Era atât de mult, încât abia puteam să cuprind totul cu mintea.

Am urcat la peștera lui Glen și i-am înapoiat cartea.

– Mai ai vreo carte ca asta? l-am întrebat eu.

– Desigur, o mulțime, mi-a spus el.

Glen fusese crescut într-o familie creștină și părinții lui continuaseră să-i trimită literatură creștină, în speranța că-i vor trezi din nou interesul. În lunile care au urmat, am citit *Patriarhi și profeți*, *Daniel* și *Apocalipsa*,

Calea către Hristos și Hristos, Lumina lumii. M-am ospătat din Biblie și din aceste cărți inspirate.

Un lucru mă deranja totuși, și anume problema Sabatului zilei a șaptea. După ce citisem Biblia și toate cărțile acelea, aveam prea puține dubii că sâmbăta era Sabatul, dar nu prea voiam să-l accept. Mă consideram și așa destul de diferit. Nu voiam ca lucrurile să se înrăutățească și mai mult, respectând sâmbăta când toți ceilalți țineau duminica. În plus, nu exista nicio biserică creștină care să se închine sâmbăta. M-am hotărât să caut o soluție la problema aceasta. Cu siguranță că prietenii mei, care țineau duminica, aveau motive serioase pentru credința lor. M-am hotărât să întreb zece pastori, dar, făcând acest lucru, am primit unsprezece răspunsuri. Un pastor a spus:

- Legea a fost desființată. Nu trebuie să ținem Sabatul.
- O! Asta înseamnă că nu trebuie să ținem cele Zece Porunci? am întrebat eu.
- O, nu! Pe celelalte nouă le respectăm, a admis el.
- Vrei să spui că porunca pe care trebuie s-o uităm este aceea de care Dumnezeu a zis să ne aducem aminte? N-are sens!

Un alt pastor mi-a spus:

- Noi mergem la biserică duminica, pentru că aceasta este ziua în care a înviat Isus și acesta este Sabatul cel nou.
- Sună bine, dar am nevoie să știu unde găsesc în Scriptură această poruncă nouă, care să ne spună să păzim prima zi a săptămânii, am răspuns eu. Dacă îmi poți arăta acest lucru în Biblie, mă voi alătura imediat bisericii voastre.

– Păi, vezi, noi..., dă-mi voie să pun altfel problema, s-a fâstâcit el stânjenit. Nu avem clar o poruncă, ci avem numai o tradiție.

Dar eu nu doream tradiție. Domnul Isus a spus: „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu ca să țineți datina voastră” (Marcu 7:9). De aceea doream autoritatea Bibliei pentru o astfel de schimbare.

Următorul pastor a fost cel mai creativ dintre toți. Iată cum a explicat problema:

– Pe timpul lui Iosua, când soarele s-a oprit pe bolta cerului, și în zilele lui Ezechia, când Dumnezeu a dat umbra soarelui înapoi cu zece trepte, am pierdut o zi și, astfel, sâmbăta a devenit duminică.

– Aha, înțeleg. Vrei să spui că atunci când Domnul Isus a fost pe pământ, El n-a ținut ziua a șaptea, ci ziua întâi? am întrebat eu.

Pastorul a privit confuz.

– Ei bine, nu sunt sigur de lucrul ăsta, a admis el.

M-am întors și am citit din nou istoria creației. Deodată, am sesizat ceva ce nu observasem până atunci, un lucru care a cântărit greu pentru mine. Dumnezeu binecuvântase ziua a șaptea înainte ca păcatul să intre în lume. Aceasta înseamnă că Sabatul a fost desăvârșit, asemenea lumii pe care Dumnezeu a făcut-o desăvârșită. *De ce oare să schimbe Dumnezeu ceva ce este desăvârșit?*

Mai mult chiar, Dumnezeu a scris cele Zece Porunci pe table de piatră și nimeni nu scrie în piatră ceea ce are de gând să șteargă sau să schimbe. Am concluzionat că un creștin nu este un urmaș al creștinilor, ci al lui Hristos. *Isus S-a închinat în ziua a șaptea a fiecărei săptămâni și n-a menționat niciodată nimic despre prima zi a săptămânii, așa că eu Îl voi urma pe Isus.*

Dar eram încă nelămurit. Încotro să mă îndrept? Unde să găsesc oamenii care păzesc toate cele Zece Porunci?

M-am dus la Glen și l-am privit în ochi.

– Spune-mi, există vreo biserică în lumea asta în care oamenii cred lucrurile acestea? l-am întrebat eu.

– O, da! Pretutindeni! a răspuns el.

– Adevărat? Care este numele acestei biserici?

– Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, a spus el.

– Ce biserică? Ziua a șaptea? N-am auzit niciodată de ea. Ce înseamnă adventist? am întrebat nedumerit.

– Cuvântul „adventist” înseamnă așteptător al venirii cuiva. Adventiștii sunt oamenii care așteaptă a doua venire a Domnului Hristos.

Mi-am zis: *Probabil că eu sunt adventist. Cred în revenirea lui Isus.* Apoi, am spus cu voce tare:

– Cum ai ajuns să cunoști atât de multe despre toate astea?

Glen părea puțin cam încurcat.

– Eu am crescut cu Biblia și cu toate acele cărți și, de când m-am născut, am frecventat această biserică.

– Vrei să spui că știi toate astea, dar nu faci nimic? l-am întrebat eu uimit. Este incredibil!

M-am gândit la toate ocaziile în care fumasem marijuana și băusem împreună. N-am putut înțelege cum cineva putea ști totul despre Dumnezeu, despre iubirea Sa minunată și despre sacrificiul Său pentru om și totuși să-L ignore.

– Să mergem la biserică sâmbăta asta, am sugerat eu entuziasmat. Trebuie să-i cunosc pe acești oameni minunați.

– Ei bine, nu știu, Doug. Nu cred că sunt pregătit pentru asta. Du-te tu primul și, apoi, o să-mi spui și mie cum este.

Glen părea să nu împărtășească entuziasmul meu, pentru că știa ce urma să experimentez eu. În mintea mea, mi-am închipuit o bisericuță liniștită, albă, cu o cruce sus pe turlă. Oamenii, desigur, aveau să fie sfinți, atât de sfinți, încât picioarele lor abia dacă vor atinge podeaua. Toți vor zâmbi, având Biblia în mână și cântând.

În Sabatul acela, m-am sculat devreme și mi-am îmbrăcat salopeta murdară și bocancii de munte, fără șosete. Mi-am pieptănat părul lung, dar nu l-am mai legat în coadă, chiar dacă îmi ajungea până la umeri. Nici nu m-am bărbierit. Mi-am netezit mica mea barbă, care creștea numai în partea de jos a feței. Având Biblia în mână, am plecat cu mari speranțe.

Am găsit strada și m-am îndreptat spre adresa pe care mi-o dăduse Glen, dar, în loc de a găsi o mică biserică de țară, am găsit un edificiu mare, modern, într-un cartier prosper. Parcarea era plină de cele mai luxoase mașini. M-am grăbit să intru. Covorul roșu l-am simțit ca un pluș sub picioare. Toți bărbații purtau haine elegante, iar femeile purtau îmbrăcăminte scumpă și aveau coafuri pretențioase. Nu citisem nimic

despre felul în care trebuie să se îmbrace creștinii, dar, dintr-odată, m-am simțit străin. Mai multe persoane și-au întors capetele în direcția mea și sunt sigur că se întrebau dacă nu cumva am greșit adresa. Un bărbat a dat mâna cu mine și mi-a zis:

– Suntem bucuroși că sunteți aici.

Dar am avut impresia că joacă teatru. Toată viața mă învățisem printre cei din lumea teatrului și filmului și puteam să-mi dau seama când cineva joacă teatru. Cu toate acestea, am intrat și am fost îndreptat către un loc din spate.

Se desfășura un program interesant și mi-a plăcut mult istorisirea misionară. Când a venit timpul pentru a discuta lecția Școlii de Sabat, m-am îndreptat împreună cu alții către o cameră unde scaunele erau aranjate într-un cerc mare. Nimeni n-a vorbit cu mine, deși unii mi-au zâmbit discret. M-am așezat pe un scaun și toți ceilalți și-au găsit câte un loc, dar, cu toate că sala era plină, scaunele din dreapta și din stânga mea au rămas libere.

După câteva cuvinte de bunvenit adresate grupei, instructorul și-a deschis Biblia și manualul.

– Subiectul de astăzi este profeția celor 490 de zile profetice din Daniel 9, a început el.

Minunat! m-am gândit eu. Tocmai citisem despre asta într-o carte scrisă de Uriah Smith – *Daniel și Apocalipsa*. După câteva cuvinte de introducere, s-a pus întrebarea:

– Când începe profeția celor 490 de zile?

Deodată, am simțit că mă aflu unde trebuie. Știam despre ce vorbea instructorul. Aproape că explodam de nerăbdare să răspund, dar m-am gândit că nu era potrivit pentru un vizitator să vorbească. Am privit la distinsele persoane din cerc, care arătau foarte bine. Instructorul a așteptat, dar nimeni n-a luat cuvântul. Priveau cu toții podeaua, ușa, pereții, dar nimeni n-a răspuns la întrebare. N-am mai putut să tac și am ridicat mâna.

– Da? a spus instructorul cu sprâncenele ridicate.

– 457 î.Hr., am răspuns eu cu gura uscată.

Nu mai fusesem într-un grup atât de mare de multă vreme.

– Corect! a spus instructorul, oarecum surprins. Și când s-a terminat această perioadă? a întrebat el câteva minute mai târziu.

De data aceasta, toți priveau spre hipiot. Deoarece era clar că toți așteptau răspunsul de la mine, am spus:

– 34 d.Hr.

– Din nou, corect!

De data aceasta, instructorul n-a mai părut atât de surprins, dar n-am înțeles de ce anume niciunul dintre cei de acolo nu știa răspunsul. Nu era oare aceasta biserica *lor*? Nu era religia *lor*? Poate că erau politicoși sau modești sau poate că erau cu toții vizitatori ca mine.

M-am simțit puțin dezamăgit în acel prim Sabat, în mare parte din cauza lipsei de căldură și de comuniune. Membrii celorlalte biserici fuseseră atât de prietenoși, căutând întotdeauna să-mi fie pe plac, și n-am putut să nu mă întreb dacă atitudinea oamenilor din Biserica Adventistă ar mai fi fost aceeași dacă ar fi știut că tatăl meu era milionar. Sau poate că eu avusesem așteptări prea mari.

Am vizitat biserica încă de câteva ori, dar niciodată n-am simțit că m-aș putea integra, așa că am păzit Sabatul cum m-am priceput mai bine și am mers la biserică duminica, pentru comuniune creștină.

Am continuat să dau mărturie despre noua mea credință oricui poposea la peștera mea și, uneori, erau chiar grupuri numeroase. Glen a fost impresionat, în ciuda atitudinii lui.

– N-am știut dacă să-ți spun lucrul ăsta sau nu, Doug, a spus el într-o zi. Dar, atunci când le vorbești oamenilor despre Dumnezeu, fața ta se luminează.

Credința mea creștea din zi în zi. Cu cât o exercitam mai mult, cu atât devenea mai puternică. Adesea, stăteam de vorbă cu un prieten al cărui nume era, de asemenea, Doug. El cânta la chitară, iar eu, la flaut, așa că împreună cântam pe stradă, cerșind bani. Noua mea experiență creștină avea un impact atât de puternic asupra mea, încât nu puteam să nu vorbesc despre ea. Într-o zi, eram în oraș cântând din instrumentele noastre pentru a primi bani, dar nimeni nu se oprea și nimeni nu ne dădea niciun ban, așa că am început să vorbim. Curând, discuția a alunecat din nou spre religie.

– Păi, eu cred în Dumnezeu, a spus Doug, dar nu cred în Isus.
– Pot dovedi că Isus există, am spus eu, plin de încredere.
– Și cum vei putea face lucrul ăsta? m-a întrebat el sceptic.
– Câți bani ne trebuie chiar acum? am întrebat eu.
– Ei, ar fi bine dacă am primi câțiva dolari. Apoi, am putea merge să mâncăm ceva.

– Buun! Mă voi ruga chiar acum lui Isus și vom primi patru dolari.

Așa că mi-am plecat capul și am spus:

– Doamne, ajută-ne să primim patru dolari, astfel încât să putem cumpăra niște mâncare bună și ajută-l pe Doug să afle și să creadă că Tu ești în realitate. Te rog, în Numele lui Isus! Amin.

Am început să cântăm din nou și, nu peste mult timp, o doamnă, trecând pe acolo, s-a oprit să asculte. Când am terminat, am întrebat-o dacă nu are cumva ceva mărunțiș.

– Ei bine, a ezitat ea pentru un moment, în mod normal nu fac așa ceva, dar astăzi este ziua de naștere a fiului meu și el este cam de vârstă voastră.

A căutat în geantă și a scos niște bani.

– Vă sunt de-ajuns patru dolari? a întrebat ea.

Am asigurat-o că ne vor fi de-ajuns. Continuându-și drumul, cu siguranță că s-a întrebat de ce oare prietenul meu o privise ca lovit de trăsnet și cu gura căscată.

Nu peste mult timp, el L-a acceptat pe Isus Hristos ca Mântuitor personal.

DACĂ LA ÎNCEPUT NU REUȘEȘTI...

Prima dată când am văzut-o pe Karyn avea doar cincisprezece ani. Ea, împreună cu un grup de fete, tocmai plecase de la o întâlnire și stăteau toate la colțul străzii râzând, vorbind tare și comportându-se prosteste. M-am gândit atunci: *Ce adunătură!... Drăguțe, dar prostuțe.*

Ea nu era interesată de băieți ca mine. Îi prefera pe cei maturi și cu mașină.

Am văzut-o ocazional prin oraș după aceea și mi-am adus aminte cine era, dar eram prea absorbit de evenimentele din viața mea. Cu toate acestea, doi ani mai târziu, tocmai când începusem să citesc Biblia, drumurile noastre s-au intersectat din nou. Într-o zi, am mers la bazinul de înot împreună cu Rico, prietenul meu, să înotăm și să jucăm biliard. Atunci, am văzut-o pe Karyn cu o altă fată, la o masă de vizavi. S-a întâmplat ca fata cealaltă să fie prietena lui Rico, așa că ei mi-au făcut cunoștință cu Karyn și, apoi, s-au dus la bar, lăsându-ne singuri. A fost o situație foarte neplăcută. Niciunul dintre noi nu plănuiise ca lucrurile să se întâmple astfel.

– Vrei să jucăm o partidă de biliard? am întrebat-o eu.

– Nu prea, a răspuns ea.

– OK! Să mergem atunci în altă parte, am spus eu, deschizând ușa.

Am ieșit vorbind și mergând încet. Când am ajuns la un magazin de băuturi, am intrat și am cumpărat o sticlă cu vin.

– Să mergem într-un parc și să găsim un loc răcoros unde să stăm, am spus eu. Am cumpărat un șpriț.

– Nu, mulțumesc, Doug! Nu mai beau, a spus ea.

– Cum adică nu mai bei? am întrebat eu neîncrezător. Toată lumea bea!

Dar ea a rămas pe poziție.

– Te pomenești că acum citești și Biblia! i-am trântit-o sarcastic.

Ea s-a oprit și m-a privit surprinsă.

– De fapt, chiar o citesc. De unde știi?

– Nu știu. Dar, punând lucrurile cap la cap, am ghicit. Este curios, am continuat eu, dar și eu citesc Biblia.

Ne-am plimbat mult timp împreună în noaptea răcoroasă de deșert, vorbind despre Biblie și religie. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât aveam mai multe subiecte de discutat.

După aceea, ne-am văzut mai mult timp și, mai târziu, ne-am căsătorit. Ne-am mutat în oraș, dar nu ne plăcea viața de oraș, așa că, într-o zi, ne-am luat lucrurile în spate și am început să urcăm coasta Californiei, spre nord. Nu am avut o țință precisă, așa că nu ne grăbeam. Uneori, dormeam pe marginea autostrăzii, iar dimineața eram treziți pe la ora cinci de cei care veneau să ude asphaltul. Altă dată, am ieșit de pe drumul principal, pe lângă Big Sur, California, și am dormit în pădure. Când ne-am trezit, un gardian al parcului era aplecat deasupra noastră.

– Nu-mi pasă și nu-i nicio problemă că ați rămas aici peste noapte, a spus el, dar poate că ar trebui să știți că stați sub un stejar otrăvitor.

Restul săptămânii respective a fost foarte neplăcut.

În Ukiah, California, un cuplu tânăr a oprit ca să ne ia cu mașina.

– Unde mergeți? a întrebat cel de la volan.

– Nu știm sigur, am răspuns eu. Ne rugăm ca Dumnezeu să ne descopere. Voi unde mergeți?

Puțin surprins, șoferul a spus:

– Nu cred că vreți să mergeți acolo unde locuim noi. Este undeva în mijlocul pustietății. Un orașel numit Covelo. Este înconjurat de păduri naționale.

– Hmm! Sunt și peșteri pe-acolo?

– Presupun că da, a spus tânărul.

– Sunt și biserici? a întrebat Karyn.

– Bisericile sunt singurele chestii de pe-acolo, a răspuns soția tânărului. Nu există în oraș nici măcar un singur teatru.

Karyn și cu mine am simțit impulsul de a merge la Covelo și, imediat, ne-am îndrăgostit de frumusețea munților acoperiți de pini. Am locuit într-o peșteră din pădure pentru un timp și am căutat un teren prin împrejurimi. Curând, am găsit un loc pe care, într-adevăr, îl doream. Singura problemă erau banii. Unicul loc de muncă pe care îl găsisem era ca sezonier. La sfârșitul verii, am fost obligați să ne întoarcem în Palm Springs pentru a ne întreține familia, care se înmulțea, deoarece, curând, aveam să devenim părinți.

Pentru un timp, am încercat diferite slujbe ocazionale, dar nu am găsit nimic bun cu adevărat. În cele din urmă, m-am angajat ca vânzător și distribuitor de carne. Am văzut imediat că, de fapt, era vorba de o afacere din care aveau mai mulți de câștigat. *De ce nu i-aș elimina pe intermediari ca să-mi rămână profitul mie?*

Tata m-a ajutat să-mi cumpăr un Volkswagen mic, la mâna a doua. Nu avusesem niciodată până atunci vreo mașină și nu știam aproape deloc cum s-o întrețin. Dar am învățat repede.

Pe portieră aveam o mică reclamă: *Doug Batchelor's Wholesale Prime Beef Steaks*. După ce am tipărit cărți de vizită și am făcut unele contracte, am pus un frigider în spatele micului meu VW. Am cumpărat o parte dintr-o vită sacrificată și un prieten mi-a arătat cum s-o tranșez. Curând, aveam o afacere prosperă, vânzând *en-gros* carne pentru friptură. Afacerea a mers bine chiar de la început.

Am învățat câteva lucruri interesante în timpul scurtei mele aventuri cu vânzare de carne. Într-o zi, un client mi-a cerut să-i fac rost de niște carne de porc, de calitate întâi. Știam de categoriile cărnii de vită și ale cărnii de pui, dar a trebuit să fac unele cercetări cu privire la carnea de porc.

M-am dus la unul dintre prietenii mei măcelari. Când a auzit întrebarea mea, acesta a început să râdă.

– Departamentul de Agricultură consideră că nici câinii nu merită hrăniți cu o astfel de carne. Carnea de porc nu se tranșează pe categorii.

Mișună toată de viermi. Chiar s-a tipărit o broșură în care se spune că trebuie să te asiguri că ai fript bine carnea de porc, pentru a ucide larvele de *Trichinela*.

– Îmhm...

Asta m-a revoltat. Apoi, mi-am amintit că citisem ceva în Biblie despre carnea de porc. Unii predicatori îmi spusese că legile acelea fuseseră desființate, dar ceva nu se lega. Oare corpul omenesc nu reacționează la hrana pe care o consumă tot așa cum reacționa în timpul Israelului din vechime? Nu este încă sensibil la microbi și paraziți?

De asemenea, am mai aflat și altceva, de data asta din experiență proprie. Deoarece vindeam carne de vită calitatea întâi, m-am decis să consum propriile produse. În scurt timp, am ajuns să mâncăm la masa de dimineață „biftec de New York”, la prânz, „pulpă de vită” și la masa de seară, „filé mignon”. Dar am observat că mă simțeam tot timpul fără putere. Noaptea stăteam și mă uitam la televizor, mâncând singur jumătate de kilogram de înghețată. Da, jumătate de kilogram! Simțeam că viața mea spirituală amorsea și că eram mai puțin înclinat să rezist ispitei. Dieta mea de om al peșterilor, alcătuită din orez, fasole, pâine și fructe, îmi dăduse putere și vigoare. Pentru prima dată, mi-am dat seama ce impact avea alimentația asupra bunăstării mele fizice, morale și spirituale.

Câștigam bani buni din comerțul cu carne, dar nu știu cum nici Karyn și nici eu nu eram în stare să economisim. Cu cât câștigam mai mult, cu atât cheltuiam mai mult.

– Să mai încercăm o dată în Covelo, am spus eu într-o zi. De data asta poate reușim.

Am schimbat VW-ul nostru cu un camion vechi și cam rablagit. După ce l-am tot „dădăcit” pe parcursul celor o mie de kilometri, am ajuns la Covelo. Și, nu peste mult timp, am găsit o parcelă frumoasă de pământ neexploatat la un preț pe care l-am putut accepta. Am locuit într-un cort, până când ne-am construit o mică locuință de lemn pe proprietatea noastră. Nu era o vilă, dar era a noastră și țineam la ea. Am început o mică afacere cu lemne de foc.

La început, am mers la Biserica Prezbitariană, dar n-am putut uita Sabatul și celelalte lucruri pe care le aflasem. Chiar peste drum de Biserica Prezbitariană era o biserică a adventiștilor de ziua a șaptea și mă întrebam dacă membrii acestei comunități erau mai prietenoși. Am cunoscut un tânăr, pe nume Duane, căruia îi plăceau biserica și religia, așa că, într-o sâmbătă, el și cu mine ne-am hotărât să vizităm Biserica Adventistă. Karyn a ales să rămână acasă cu Rachel, fetița noastră.

Simțămintele mele din dimineața aceea erau amestecate: nerăbdare și teamă. *Ce se întâmplă dacă nu sunt prietenoși? Ce se întâmplă dacă nu le place felul în care arătăm? Ei bine, nicio problemă! Este Sabat și eu am același drept de a fi acolo pe care îl au și ei.* Dimineața aceea a fost o provocare pentru mine, pentru că am dat jos de pe mine vechiul halat, am găsit o cămașă care arăta de parcă ar fi fost de furat și am îmbrăcat-o. Părul mi l-am legat la spate, într-o coadă.

M-am urcat pe motocicletă și am demarat în trombă ca să-l iau pe Duane. În perioada aia, erai considerat „beton” dacă purtai blugi rupți, iar el, într-adevăr, arăta „beton”. Unul dintre buzunarele de la spate îi era rupt, iar pielea goală care se vedea demonstra că nu purta nici măcar lenjerie de corp. M-am simțit stânjenit din cauza lui, dar n-am spus nimic.

Un bărbat cu zâmbetul pe buze ne-a primit la ușă și ne-a strâns mâna cu putere. Ne-a spus un călduros bun-venit și ne-a invitat înăuntru, unde o doamnă mai în vârstă, plăcută și mică de statură, a dat mâna cu noi și ne-a rugat să semnăm în cartea de oaspeți. Am intrat în biserică și am luat loc. Oamenii încă mai soseau și îi priveam intrând în sală. În ziua aceea, am văzut o mulțime de capete cu părul alb sau cu chelie. Un cuplu a intrat și s-a așezat pe banca din fața noastră, dar, înainte de a se așeza, amândoi s-au întors, s-au prezentat și au dat mâna cu noi.

Predica din ziua aceea părea izvorâtă în mod spontan din inima bătrânului pastor. Avea o căldură și o sinceritate care m-au impresionat. Am sorbit cuvintele asemenea unui om însetat, aflat într-un deșert uscat și dogoritor. După serviciul religios, oamenii s-au îngrămădit asupra noastră, spunându-ne bunvenit și invitându-ne la ei acasă pentru masa de prânz. Niciunul dintre ei nu părea să dea atenție hainelor noastre și mi-a fost cam rușine. Duane și cu mine eram copleșiți de toate invitațiile acelea și de atenția care ni se acorda, încât nu

știam ce să facem. În cele din urmă, bătrânul pastor, Joe Phillips, și soția sa au avut întâietate față de ceilalți și am mers la ei acasă. Sunt sigur că oamenii aceia buni n-au visat niciodată că, într-o zi, hipiotul acela avea să le fie pastor.

Ne-am așezat la masă și ni s-a servit o hrană sănătoasă, pregătită simplu. O mâncare vegetariană: cartofi, două-trei legume, pâine de grâu făcută în casă, salată și plăcintă cu mere.

– Serviți-vă! ne-a invitat pastorul Joe. Soția mea este cea mai bună bucătăreasă din oraș și o veți ofensa dacă nu veți mânca.

Duane și cu mine n-am ofensat-o în niciun caz. Aproape că am golit castroanele de pe masă. Gazdele noastre erau uimite și bucuroase.

După masă, pastorul Joe a spus:

– De ce n-am merge în sufragerie pentru un studiu biblic?

Am salutat ideea și, în curând, mi-am deschis Biblia și am discutat texte din Scriptură cu pastorul și cu doamna Phillips. Duane a adormit pe scaunul lui.

Sabatul următor, Karyn a mers împreună cu mine la biserică, apoi, în fiecare Sabat, iar pastorul și doamna Phillips ne luau la ei la masă. Întotdeauna, după masă, studiam Scriptura. De îndată ce pastorul aborda un subiect, îmi și dădeam seama că eu tocmai îl studiasem singur. Când am studiat Daniel și Apocalip-sa, am știut toate amănuntele legate de caii, călăreții și coarnele din profeție, precum și datele profetice. Într-o zi, pastorul Joe mi-a spus:

– Doug, ești aproape gata pentru botez.

– Ce vrei să spui, pastore? Cum adică... aproape? Eu sunt gata acum, am spus. Cred tot ceea ce învață această biserică.

El a ezitat.

– Cum stai cu fumatul, Doug? Ești gata să renunți la el?

A fost rândul meu să ezit:

– Nu știu ce să spun. Nu văd ce are a face lucrul acesta cu iubirea mea pentru Dumnezeu. Am renunțat la toate viciile mele, de exemplu la fumatul

marijuanei. Dar fumatul nu este chiar atât de rău. Nu fumez decât o jumătate de pachet pe zi. Oricum, știu că Dumnezeu mă iubește și că răspunde rugăciunilor mele.

– Așa este, Doug, El te iubește, a spus pastorul Joe cu răbdare. El te învață și te conduce mai departe pas cu pas. Dar, atâta vreme cât ești dependent de țigară, ești prins în lațul Diavolului. Ți-L poți imagina pe Isus suflând fumul țigării în fața cuiva, în timp ce îi vorbește despre iubirea Tatălui Său?

Știam că Isus este exemplul nostru și gândul că El ar fuma o țigară mi se părea atât de ridicol, încât am râs.

– Vezi, a continuat pastorul, când te botezi înseamnă că te naști din nou, iar Domnul nu dorește ca fiii Lui să fumeze. Înțelegi, Doug?

– Ei bine, dacă pui problema așa, înțeleg, am admis eu.

Am început să mă gândesc la lupta de a renunța la băutură. Avusesem discuții cu Domnul:

– *Dar, Doamne, îmi place să beau. Este distractiv.*

Și Domnul îmi spusese:

– *Mergi înainte, Doug, și bea.*

Nu vreau să spun că Domnului Îi plăcea faptul că eu consumam alcool, ci doar că voia să-mi spună că nu mă va forța să mă las de băutură. Încet-încet, am început să văd consecințele negative ale băuturii. *Mă voi trezi în închisoare sau voi fi bolnav toată ziua și voi fi părăsit sau mă voi trezi și voi constata că mi-am bătut joc de mine și că am pus într-o situație neplăcută pe cineva drag.* Odată, am accidentat o mașină care nici măcar nu era a mea. L-am auzit pe Domnul spunând:

– *Doug, te distrezi?*

În cele din urmă, am înțeles că Dumnezeu dorește ca urmașii Lui, creștinii, să renunțe la ceea ce este vătămător pentru ei, fie din punct de vedere fizic, fie din punct de vedere spiritual. Când am înțeles lucrul acesta, am renunțat la băutură. Dar am știut imediat că va fi mai greu cu fumatul.

Karyn s-a lăsat relativ ușor de obiceiul acesta. Doctorul îi explicase că fetița noastră se născuse prematur pentru că ea fuma.

– Fumatul nu numai că-ți face ție rău, spusese el, dar îi face rău și copilului tău.

Într-o zi, când a intrat în cameră, Karyn a observat țigara pe care o lăsase pe marginea scrumierei. Fumul acesteia se îndrepta direct spre locul unde dormea micuța Rachel.

– Ce fac?! a exclamat Karyn. Este destul de rău că-mi distrug plămâni. Cum pot să distrug și plămâni copilului meu?

În ziua aceea, când am venit acasă, ea mi-a spus:

– Doug, vreau să văd cât pot să rezist fără să fumez.

Și a rezistat. N-a mai fumat niciodată. Karyn a fost botezată fără mine.

Pentru unele persoane, este ușor, dar pentru altele, demonul țigărilor lovește și țipă înainte de a le da drumul. M-am luptat cu mine însumi, încercând să am destul curaj pentru a o rupe cu fumatul. Într-o zi, mi-am spus: *Măine mă las*, am aruncat țigările și am încercat să uit de ele. Dar, a doua zi, doream atât de mult o țigară, încât au început să-mi tremure mâinile. M-am dus în grabă la un magazin și am cumpărat altele. *În mod sigur nu fac altceva decât să-mi arunc banii pe fereastră*, mi-am spus eu. Am fumat o jumătate de pachet în următoarele câteva ore, dar conștiința nu mă slăbea deloc. *OK, OK, voi încerca din nou!* Bătălia a durat luni de zile.

Iubeam Biserica Adventistă pentru că susținea ceva precis. Știam că mă puteam alătura oricărei biserici fără să fie nevoie să renunț la fumat sau la băutură, dar știam că, dacă doream să mă alătur Bisericii Adventiste, trebuia să-mi iau crucea și să-L urmez pe Isus. Un dicton favorit al pastorului Joe devenise și dictonul meu: „Dacă nu ai un crez, vei cădea din orice.” Voiam cu disperare să fiu adventist, dar n-am făcut-o atunci.

Câteva săptămâni mai târziu, pe când conduceam camionul meu bătrân și uzat, am auzit un pocnet, urmat de un şuierat și apoi flap, flap, flap.

– O, nu! Nu încă una, am suspinat eu.

Era a doua pană de cauciuc din ziua aia. Camionul își dădea duhul sub ochii mei. În ultimele douăzeci și patru de ore, îi căzuse un far, toba și țeava de eșapament, iar motorul începuse să scoată fum.

În timp ce ridicam mașina cu cricul, pentru a schimba cauciucul, m-am gândit la camioanele Datsun cărora li se făcea reclamă. Cât de mult îmi doream unul! Am început să visez cu ochii deschiși. *Dacă aș avea bani, aș lua unul cu o cabină king-size – pentru familia mea, care se mărea – cu cinci viteze, cu un vinci în față și cu o rampă ca să pot căra lemne.*

Am strâns ultimul șurub, am pus capacul și am pornit motorul, dar mintea îmi era încă la noile camioane Datsun. În cele din urmă, am izbucnit: *Doamne, mă voi lăsa de fumat, dacă îmi vei da un camion ca acela!*

N-am pretins niciodată că am auzit vocea lui Dumnezeu vorbindu-mi distinct, deși am auzit-o de multe ori adresându-se conștiinței mele, dar, deodată, am auzit o voce răsunând în cabina acelui camion vechi: *Vrei să renunți la fumat pentru un camion, dar nu vrei să renunți la fumat pentru Mine?*

Am fost șocat și am rămas tăcut mai multe minute, așteptând să mai aud vocea. Apoi, mi-am spus: *Isus a murit pe cruce pentru mine și mie nu mi-a cerut decât să renunț la lucruri care îmi fac rău; cu toate astea, eu n-am lăsat fumatul pentru El. Dar îmi trebuie totuși un camion nou. O, Doamne, Te rog să mă ierți! N-am vrut să spun lucrul acesta și, cu ajutorul Tău, n-am să mai fumez niciodată.*

Când am ajuns acasă, am luat țigările și le-am aruncat afară, căci știam că nu mă voi duce după ele acolo. Și, prin harul lui Dumnezeu, n-am mai pus niciodată între buze o țigară. Două săptămâni mai târziu, am primit botezul.

Exact după zece ani, Domnul mi-a dat un Datsun 4X4, cu vinci, cabină king-size și cinci viteze. Nu mă rugasem și pentru geamuri securizate și cruise-control, dar le-am primit. *M-am întrebat însă: Doamne, de ce ai lăsat să treacă zece ani?*

Iar El mi-a răspuns că, în tot acel timp, am economisit suficienți bani – pe care altfel i-aș fi cheltuit pe țigări – ca să-l cumpăr.

DOAMNE, N-AM SĂ POT FI NICIODATĂ PREDICATOR!

De când L-am primit pe Isus acolo, în peșteră, le-am spus oamenilor despre iubirea lui Dumnezeu. Aproape fiecare conversație o îndreptam spre religie și spre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mine. Le povesteam hipioților, omului de la garaj, oamenilor străzii, turiștilor, vecinilor noștri, tuturor.

Când pastorul a anunțat în biserică, nu mult după botezul meu, că va începe un ciclu de evanghelizare peste două săptămâni, m-am gândit la toți acești oameni cu care vorbisem; mulți dintre ei tânjeau după fericirea și pacea pe care le simțeam eu. M-am hotărât să-i invit la întâlnirile de evanghelizare.

În seara în care au început întâlnirile, mica noastră biserică era plină. Stăteam la ușă și mă uitam după prietenii pe care îi invitasem. Mulți dintre vecinii mei din munți au participat la acea primă seară și, apoi, au fost prezenți seară de seară. Când am avut primul botez, zece dintre cei doisprezece candidați au fost dintre aceia pe care îi invitasem eu. *Ce bucurie să-I slujești lui Dumnezeu*, m-am gândit eu. *Este o fericire pentru mine și nu îmi lăasă nicio urmă de indispoziție.*

Într-o zi, pastorul Joe mi-a spus:

– Doug, de ce nu ne predici? Iubirea ta pentru Dumnezeu și entuziasmul tău ating inima oamenilor și trebuie să le împărtășești și de la amvon.

Dintr-odată, m-am simțit timid. *Eu să predic?*

– O, nu, nu, pastore! Ai greșit omul. Nu voi putea fi niciodată predicator! Nu am studiile necesare și nu voi ști ce să spun. Mulțumesc, pastore, dar eu chiar nu pot face lucrul acesta.

– Nu-i nevoie să fi urmat cursuri la un colegiu, a insistat el. Pur și simplu, ridică-te și spune-le oamenilor ce a făcut Dumnezeu pentru tine. Asta este tot ce trebuie să faci.

– O, nu cred că pot face asta, am spus eu apăsător.

Pastorul a renunțat la subiectul acesta pentru moment, dar mi-a sădit ideea în minte, iar Duhul Sfânt a „udat-o”. Când a abordat din nou subiectul, m-am opus mai puțin și, în cele din urmă, am fost de acord să încerc.

Chiar dacă am să trăiesc până la o sută de ani n-am să uit niciodată acea primă predică pe care am rostit-o. Nu aveam nici măcar un costum și am uitat să-mi pun cravată, dar nu hainele erau acelea care mă deranjau. Am urcat agitat pe platformă, așteptând momentul adevărului. Măinile îmi transpiraseră și am simțit inima bătându-mi tare în piept. Când, în cele din urmă, m-am ridicat să vorbesc, am pus Biblia în fața mea și m-am prins de marginea amvonului. Eram bucuros că aveam ceva în spatele căruia să mă ascund, așa încât cei din biserică să nu-mi vadă genunchii lovindu-se unul de celălalt. Când am deschis gura ca să vorbesc, vocea care s-a auzit nu suna ca vocea mea. Am tot înghițit și mi-am umezit buzele, pentru că gura îmi era uscată. Dar acei oameni buni, dragii de ei, mi-au acordat toată atenția lor. Pastorul și doamna Phillips se așezaseră în primul rând și, de fiecare dată când eu subliniam ceva, ei dădeau aprobator din cap și spuneau „amin”. Reacția pe care oamenii au avut-o față de cuvintele mele neînsemnate m-a încurajat să continui și, cumva, am scos-o la capăt. Când am dat mâna la ieșire cu cei prezenți în ziua aceea, mulți aveau lacrimi în ochi și mi-au mărturisit ce binecuvântare fusese pentru ei predica mea.

Eu? O binecuvântare? m-am gândit. Am observat că cei mai mulți dintre cei care îmi lăudaseră predica purtau aparate auditive. M-am gândit că poate acestea nu funcționaseră în dimineața aceea.

După acel început, am vorbit frecvent și, de fiecare dată, mi se părea mai ușor.

– Doug, chiar ar trebui să mergi la colegiu pentru a te pregăti să devii pastor, a insistat pastorul Phillips. Domnul ți-a dat un talent deosebit pentru lucrarea aceasta și știu cât de mult îți place să prezinți Evanghelia. Lucrarea Sa are nevoie de tine.

Am privit cu atenție fața blândă a bătrânului. M-am gândit, așa ca pentru mine: *Dacă voi deveni vreodată predicator, doresc să fiu așa... ca tine*. Ce sursă de inspirație a fost el pentru mine! I-am spus:

– Sigur, pastore Joe, ne vom ruga pentru lucrul acesta.

În cele din urmă, m-am întors la școală să urmez câteva cursuri. Scumpul și bătrânul meu tată dorise dintotdeauna ca eu să urmez o școală, chiar dacă aceasta era o școală creștină, așa că a fost bucuros să mă ajute și, timp de șase luni, am urmat cursurile Colegiului Adventist Southwestern, Keene, Texas. A fost unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut vreodată. În școala generală, lenevisem atât de mult, încât eram convins că nu sunt prea inteligent, dar, la colegiu, am fost notat numai cu note maxime. Acum știu că pot învăța ceva atunci când vreau.

Am luat de la bibliotecă o carte: *Biografia lui Benjamin Franklin*. Am fost uimit să aflu cum acest om a abandonat școala, a fugit de-acasă și, cu toate acestea, a învățat să scrie și să citească în șapte limbi. El a inventat lentilele bifocale și soba cu lemne, a înființat sistemul poștal, biblioteci publice și departamentul pompierilor. El a făcut descoperiri în domeniul energiei electrice, a început să publice ziare și reviste și a fost primul ambasador al Statelor Unite în Franța. Și, în plus, fusese vegetarian!

M-am gândit: *Dacă el a putut să învețe singur, atunci și eu pot*. În Biblie scrie că putem „totul în Hristos”. De când am devenit creștin am învățat multe lucruri pe care n-am visat să le pot învăța vreodată, inclusiv să cânt la flaut, la chitară, la armonică, la pian și la trompetă. Am învățat să vorbesc puțin în limba spaniolă și să pilotez un avion și un windsurf, iar între timp am învățat să cânt cu vocea, deși prietenii mei mă tot roagă să renunț.

După ce am absolvit colegiul, am lucrat în Texas cu pastorul Marvin Moore. Acesta era un bărbat înalt, prietenos, care semăna cu Abraham Lincoln. Am prezentat împreună niște seminare de Apocalipsa și am format o echipă bună, căci Domnul a binecuvântat în mod real eforturile noastre și mulți au fost botezați. Mai târziu, în același an, am fost invitat să mă alătur ca vorbitor bine-cunoscutei formații de muzică gospel *Heritage Singers*.

Dumnezeu știa ce face, căci, stând înaintea publicului seară de seară, luând parte la fiecare concert al grupului *Heritage Singers*, spunându-le

oamenilor ce a făcut Dumnezeu pentru mine și invitându-i să-L urmeze pe Isus, s-au risipit și ultimele rămășițe ale temerii pe care o aveam când mă aflam pe podium. Optsprezece luni în care am vorbit de cinci ori pe săptămână au valorat mai mult decât ceea ce am pierdut prin lipsa unei educații formale.

EXPERIENȚE INDIENE

Într-o zi, în timp ce mă aflam la biroul grupului *Heritage Singers*, a sunat telefonul.

– Aici este Leroy Moor, a spus o voce. Eu răspund de lucrarea adventiștilor de ziua a șaptea printre indigenii din America de Nord. Am auzit de succesul dumneavoastră ca evanghelist. Ați vrea să veniți la Misiunea *La Vida* și să lucrați printre indienii Navajo?

Mi-am amintit de zilele petrecute printre indieni, atunci când fusesem la unchiul meu în New Mexico. Într-adevăr, îmi plăcuseră oamenii de acolo. Cu toate acestea, sunt încă unele lucruri pe care doresc să le uit.

– Îmi pare rău, domnule Moor, am spus eu, dar mașina noastră este încărcată și vom pleca în curând în California. Lucrez cu *Heritage Singers*.

– Înțeleg, a spus el și, apoi, a tăcut câteva clipe.

După o pauză mai lungă, a adăugat:

– Ei bine, deoarece oricum veți trece prin New Mexico, de ce nu vă opriți la Misiunea *La Vida*, cel puțin așa, ca să ne cunoașteți? Vă putem găzdui peste noapte.

– Mulțumesc, domnule Moor, am spus. Ne vom opri acolo și voi face un subiect de rugăciune din oferta dumneavoastră. Ținem legătura.

În inima mea hotărâsem deja că nu vom accepta propunerea făcută, dar Dumnezeu avea alte planuri. Chiar înainte de a ajunge în apropierea misiunii, rulota noastră a început să aibă o legănare ciudată și să scoată un zgomot neobișnuit.

– E bine că aproape am ajuns, i-am spus eu lui Karyn. Ceva nu este în regulă cu mașina noastră.

Câteva minute mai târziu, am ajuns la misiune și, pe când intram în curte, mașina a cedat. Dintre toate locurile unde s-ar fi putut întâmpla în

călătoria aceea de trei mii de kilometri, defecțiunea s-a produs tocmai în curtea misiunii.

– Aveți nevoie de o nouă casetă de direcție, mi-a spus unul dintre oamenii de acolo.

El mi-a scos un pinion și mi-a arătat piesa uzată.

– Cât timp durează? am întrebat eu.

– Va lua ceva timp, presupun. Service-urile de doi bani de pe aici nu prea au multe piese. Probabil că vor trebui comandate la Albuquerque. Aș spune cel puțin două zile.

Am oftat. *Bine, asta îmi va oferi șansa de a analiza lucrurile.* Când Karyn și cu mine am văzut nevoile indienilor Navajo, am știut că acolo era locul unde dorea Dumnezeu să fim.

– Vom rămâne, i-am spus lui Leroy ceva mai târziu.

Misiunea a cumpărat o casă veche în Waterflow, New Mexico, ce avea să fie căminul nostru. Trebuia să înființăm aici o biserică, dar oamenii care ocupau casa nu se mutaseră încă; nici măcar nu terminaseră de împachetat. Ei au lăsat în casă mobilă, vechituri de care n-au mai avut nevoie și gunoi. Au lăsat pe masă chiar și farfuriile murdare în care mâncaseră. În aproximativ o lună, am făcut curățenie, am zugrăvit și pot spune că nu arăta deloc rău. Cel puțin casa era spațioasă.

În apropiere era o casă mobilă care aparținea misiunii, dar care era închiriată unei familii de indieni. Curtea era plină de cutii de bere aruncate peste tot.

Cu greu se putea vedea vreun copac prin împrejurimi, numai un deșert întins și platoul înalt și neted, care stătea ca o santinelă pe un tărâm părăsit.

Începutul lucrării nu era deloc promițător. Am început prin transformarea unui spațiu în care se vindeau hamburgeri într-o sală de adunare și am ținut un seminar de Apocalipsa într-un cort. Totuși Domnul a binecuvântat eforturile noastre și lucrarea s-a dezvoltat. După o vreme, peste o sută de persoane se îngrămădeau în clădirea aceea mică.

Misiunea se afla la numai o sută de kilometri de centrul comercial al unchiului meu și adesea mă gândeam la el și la familia lui, precum și la unii

dintre vechii mei prieteni. Într-o zi, un camion rablagit a intrat, poticnindu-se, în curtea în care lucram. Vehiculul nu era atât de vechi pe cât era întreținut prost. Ușile erau lovite, una era închisă cu o curea, parbrizul era crăpat, iar cauciucurile erau tocite. Un indian a deschis ușa încet, împleticindu-se. Avea un păr lung și sârmos, o față lucioasă și cu cicatrici, ochii ieșiți din orbite și o burtă mare. Arăta ca un om la vreo cincizeci de ani. A venit șchiopătând spre mine, privind atent în jur.

– Cunoști un tip pe nume Doug Batchelor? a întrebat el.

Am fost surprins să aud numele meu. Am privit atent la el, dar n-am găsit niciun indiciu cu privire la identitatea lui.

– Ei bine, eu sunt Doug Batchelor, am spus încă nedumerit.

El a ezitat o clipă, m-a privit atent și, apoi, fața i s-a luminat.

– Doug, Doug, a strigat el. Nu-ți mai aduci aminte de mine? Sunt Ken!

A venit, clătinându-se, spre mine și m-a strâns cu putere în brațe. L-am îmbrățișat și eu, nefiind încă sigur cine este.

– Ken? am întrebat eu.

– Da! Ken Platero. Nu-ți amintești? Obişnuiam să ne plimbăm cu motocicletele atunci când stăteai la unchiul tău.

Dintr-odată, m-am luminat. Acesta era prietenul meu de băutură, cu care stătusem de vorbă și mersesem la bar. Acela care a spus: „Băutura aduce necazuri.”

– Tu ești? Nu te-am recunoscut! am spus eu. A fost demult. Cam acum zece ani...

– Cam așa ceva. Am auzit de la unchiul tău că ești aici. El mi-a spus că acum ești creștin. Este adevărat?

– Așa este, Ken. Sunt adventist de ziua a șaptea.

– Sunt atât de bucuros! a adăugat Ken, părând că vorbește din adâncul sufletului său. Am nevoie de Dumnezeu în viața mea. N-am obținut nimic, decât necazuri!

Zbuciumul sufletesc îi brăzdase cute adânci pe frunte și, când a scos un oftat adânc, mi-am dat seama că durerea lui era profundă.

– Ce fel de necazuri? l-am întrebat eu.

– Soția mă părăsește. Am intrat în conflict cu legea și viața mea este la pământ.

Arăta atât de trist!

– Am nevoie de Domnul!

– Înțeleg cum te simți, am spus eu. Eu sunt cel mai mare dintre păcătoși. Să ne rugăm pentru situația asta.

Ken și cu mine am îngenuncheat acolo în curte și m-am rugat pentru el și pentru familia lui. Lacrimi curgeau pe obrajii lui atunci când ne-am ridicat. Mi-a luat mâna în palmele sale.

– Voi veni la biserica ta. Te rog să continui să te rogi pentru mine și pentru familia mea.

– Te voi căuta, Ken. Vei fi întotdeauna în rugăciunile mele, te asigur de lucrul acesta.

– Ai fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, a spus el, în timp ce se urca în camionetă.

În timp ce pleca, m-am gândit: *Nu, Ken, am fost cel mai mare vrăjmaș al tău. Eu te-am făcut să pornești în jos pe un drum greșit. O, Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut? N-am distrus eu oare viața acestui om prin exemplul rău pe care i l-am dat când eram tânăr și neghiob?*

Nu l-am mai văzut niciodată pe Ken. Am sperat că va veni la una dintre întâlnirile noastre, dar n-a venit niciodată. Am încercat să aflu unde locuiește, dar n-am reușit. Poate că n-am încercat destul de mult. Amintirea aceasta este atât de dureroasă!

Doamne, m-am rugat, dacă este ceva ce pot face pentru a compensa această mare nelegiuire, Te rog, arată-mi ce anume pot face.

Chiar în timp ce mă rugam, stăteam în fața casei mobile care era lângă casa mea. Cine erau cei care locuiau acolo? Karyn și cu mine știam că aveau trei copii, că erau inteligenți și că arătau bine. Mai târziu, am aflat că se numeau Tom și Alaice Begay. Ea avea un serviciu bun, ca operatoare informaticiană, și era pricepută în munca de birou. El fusese în Vietnam, vorbea fluent limba Navajo și engleza și era un electrician foarte iscusit, cu

înalță calificare. Dar, în ziua în care mă rugam în curte, pentru mine ei erau doar niște necunoscuți.

Ne-am apropiat de ei și am încercat să fim niște vecini buni. Karyn a făcut pâine și dulciuri și le-a dus la ușa lor. Alaice a crăpat puțin ușa, a zâmbit, le-a primit politicos și, apoi, a închis ușa. Întotdeauna îi salutam și vorbeam cu ei atunci când îi vedeam, dar ei rămâneau rezervați. Ne întrebam care să fie cauza.

Apoi, într-o noapte, am auzit o bătaie violentă în ușă. Soneria de la intrare a țârâit și bătaia în ușă a continuat până când am putut ajunge să deschid. Am deschis repede. În fața ușii se afla Tracy, în vârstă de unsprezece ani, cea mai mare dintre cei trei copii ai vecinilor noștri. Ochii ei trădau groaza.

– Veniți repede! a spus ea rugător. Tata o omoară pe mama.

Am ezitat pentru o fracțiune de secundă, în timp ce căutam rapid în minte o soluție. Pentru o clipă, am crezut că trebuie să chem poliția și să nu mă amestec în problemele vecinului meu, dar, dacă procedam astfel, poate că niciodată n-aș fi putut să le duc Evanghelia. Am deschis ușa, am alergat de-a lungul curții spre ușa lor și am început să bat tare. Înăuntru am putut auzi lovituri înăbușite, strigăte și încăierare. Mi-am dat seama imediat că nimeni nu va veni să deschidă ușa, așa că am forțat-o cu o lovitură și am năvălit înăuntru.

Bărbatul stătea în dormitor sprijinindu-se de perete, gâfâind și abia respirând, privind la soția sa. Ea era la podea, gemând, suspinând și ținând o mână la nas și la gură, care sângerau. Obrazul ei cafeniu era rănit și umflat. El abia dacă a privit în direcția mea când am intrat în cameră. Avea ochii ațintiți asupra ei, ținând și înjurând, cu unele cuvinte în engleză, iar altele în limba Navajo. A întins mâna să o lovească, dar a ratat lovitura. Ea a țipat și s-a ghemuit înaintea lui. El a întins din nou mâna să lovească, dar a ratat din nou. Mi-am dat seama că încerca numai s-o intimideze și nu s-o lovească. În cameră, mirosul de alcool era foarte puternic.

Nu puteam sta acolo doar să privesc, așa că am pășit între ei și am ajutat-o să se ridice în picioare.

– A, l-ai adus pe pastor ca să te salveze? a spus el, rânjind.

– Stai, oprește-te! am spus eu. Las-o în pace!

– O, da? Cine te-a invitat aici? a bombănit el. Ieși afară!

Am rămas pe loc.

– Nu încerc decât să vă ajut, am spus eu calm. Puteam să chem poliția, dar n-am făcut-o. Nu ăsta e modul de a rezolva problemele. Dacă o urăști atât de mult, las-o, dar n-o mai bate.

– Este vina ei! a strigat el.

Apoi, au început să se acuze unul pe altul, iar el a întins mâna ca să dea în ea.

Eu aveam numai cincizeci și nouă de kilograme, dar l-am prins într-un Nelson total, cu mâinile mele sub ambele sale subțiori și cu degetele strângându-l puternic de ceafă. Când soția lui a văzut că el nu poate să scape, l-a atacat și a început să-l tragă de păr.

– Termină! am strigat.

Pe el l-am împins spre un perete și pe ea spre celălalt – n-a fost prea greu, pentru că amândoi erau pe jumătate beți – și m-am așezat între ei. Piepturile noastre pulsau în același ritm. Cei doi copii mai mici erau ghemuiți într-un colț, plângând încet.

Când bătăile inimii ni s-au mai domolit și am început din nou să respirăm normal, am spus:

– De ce să nu luăm loc și să nu discutăm toate acestea ca niște ființe umane raționale?

Ei s-au îndreptat spre sufragerie și s-au așezat. Amândoi erau îmbrăcați sau, mai bine zis, fuseseră îmbrăcați, pentru a merge la o petrecere. N-au vorbit prea mult, dar m-am hotărât să nu plec până ce unul dintre ei nu va ieși din cameră. După câteva minute, Alaiice s-a ridicat și a ieșit, cu copiii după ea.

Și astfel s-a deconspirat secretul lor. Karyn și cu mine am aflat curând că aceasta era familia cea mai „cunoscută” din zonă. Ani de zile, fuseseră pe primele pagini ale ziarelor. Tom era înalt și chipeș: un macho. Alaiice era frumoasă și-i plăcea să flirteze. Amândoi erau geloși, iar atunci când beau și se îmbătau, începea cearta.

M-am întrebat ce să fac. *Să-i raportez la misiune și să-i evacueze? Dacă fac așa ceva voi pierde orice speranță de a-i mai câștiga pentru Hristos. Ce ar face Domnul Hristos?* După un timp de gândire, am ajuns la convingerea că El ar încerca să fie prietenul lor. *O, Doamne, bine! Voi încerca*, mi-am zis eu.

Când Tom a avut necazuri, pentru că a amenințat cu revolverul un om care îl insultase, am fost cu el la tribunal. Când a ajuns în închisoare, l-am ajutat să iasă de acolo.

Karyn s-a împrietenit cu Alaice și copiii. Le-a făcut prăjituri și i-a invitat de mai multe ori la noi pentru părtășie. Uneori, când apăreau probleme, Alaice și copiii, iar alteori numai copiii, găseau scăpare în casa noastră. Două sau trei mașini ale poliției intrau în curtea lor, cu luminile roșii și albastre ale girofarurilor strălucind intermitent, în timp ce agenții de poliție coborau din mașini și intrau în casă pentru a arbitra luptele.

Într-o noapte, pe când eram plecat pentru câteva zile ca să țin o serie de prezentări biblice, Karyn era în pat și citea. Deodată, ușa din spate a dormitorului s-a deschis și Alaice a dat năvală înăuntru. S-a uitat la Karyn și a spus: „Scuză-mă!”, apoi, a plecat fugind pe cealaltă ușă. Câteva secunde mai târziu, a venit Tom urmărind-o cu o mătură. Karyn nici nu s-a sculat din pat. Eram obișnuiți cu astfel de episoade. Lumea întreagă părea un loc urât din cauză că ei se îmbătau și făceau scandal.

Tom rămânea treaz câteva săptămâni, obținea o slujbă și câștiga bani mulți. Apoi, se apuca iarăși de băutură și de chefuri. Și, nu numai că-și cheltuia toți banii, dar producea și tot felul de pagube. Odată, și-a accidentat mașina cea nouă. Altădată, a aruncat cu ceva în televizorul lor mare și scump și l-a stricat.

Adesea, când Tom era treaz, mergeam și vorbeam cu el despre iubirea lui Dumnezeu. La început, era cu garda ridicată, dar am continuat să fim prietenos și să-l vizitez. Știa că noi nu suntem indiferenți față de ei și a început să asculte. Era interesat de lucrurile spirituale. Citise câteva cărți creștine și chiar mersese la biserică. Unii prieteni baptiști îl învățaseră ce înseamnă să-L urmezi pe Isus, cât de important este să studiezi Biblia și să ai o viață devoțională personală, cum trebuie să-i educăm pe copiii noștri și cum să ne rugăm împreună cu ei. Acestea erau pentru el concepte noi.

Organizasem un nou seminar de Apocalipsa și doream mult să-i conving pe Tom și pe ai lui să participe și ei. Într-o zi, am intrat în vorbă cu el.

– Tom, i-am spus eu, îmi datorezi ceva.

– Ce vrei să spui?

– Am mers la tribunal cu tine, am fost alături de tine, te-am protejat de poliție, am fost un vecin bun... Acum, vreau să-mi faci o favoare.

– Bine, Doug, ce anume? a întrebat el.

– Vreau să vii la aceste prezentări pe care le încep, am spus eu. Urmează să studiem cartea Apocalipsa și sunt sigur că o să-ți placă.

– O, nu, Doug, nu pot face asta.

– De ce nu? De ce nu vii măcar pentru primele câteva seri? Apoi, dacă nu-ți place, poți să nu mai vii.

– OK, voi veni, a spus el.

– Îmi promiți?

– Da, îți promit.

Am știut că trebuie să-l fac să vină când era nebăut. Celelalte biserici nu ne prea încurajau. „Nu se ajunge nicăieri cu indienii Navajo” – fuseserăm noi avertizați. „Veți fi norocoși dacă vor veni cincizeci la întâlnire. Dar, după toate probabilitățile, vor fi zece sau cincisprezece.”

– Să ne punem ținta pentru o sută, i-am spus eu micii mele comunități. Mâna Domnului nu s-a scurtat. El poate să ne binecuvânteze.

Astfel, ne-am rugat pentru o sută de participanți.

În seara deschiderii, am avut trei sute șaptezeci și cinci de oaspeți, numărând și copiii. Sala de sport era plină până la refuz.

– Este lucrarea cea mai spectaculoasă pe care am văzut-o vreodată printre amerindieni, ne-a spus Leroy Moor. Este incredibil cum, așa, dintr-odată, oamenii aceștia doresc să audă despre Evanghelie.

Cel mai emoționant moment din seara aceea a fost cel în care Tom și Alaiice au intrat împreună cu cei trei copii ai lor. Oamenii se îmbulzeau

înăuntru, iar cei de la protocol s-au împotmolit în încercarea de a-i înregistra pe toți.

– Pot să te ajut? a întrebat-o Alaice pe Karyn, care lucra din greu.

– Sigur că da! i-a spus Karyn cu recunoștință, în timp ce-i făcea lui Alaice un loc la masă.

În timp ce se desfășurau întâlnirile, a fost interesant de urmărit schimbarea care a avut loc în familia lor. Alaice a început să zâmbească. Apoi, copiii au început să zâmbească. Tom și Alaice, și chiar Tracy, cea mai mare dintre copiii lor, au fost chiar activi atunci când ajungeam la întrebări și răspunsuri. Stăteau la o masă în față și i-am văzut studiind, gândindu-se și scriind răspunsurile. Când erau discuții, ridicau mâna, iar uneori dădeau răspunsurile cu voce tare.

Am ținut întâlnirile șase seri pe săptămână, timp de șase săptămâni. Într-o seară, când am început să predic, am văzut că Tom nu era la locul lui obișnuit. Am simțit o greutate pe inimă și am strigat înăuntrul meu: *Doamne, nu-l lăsa să bea!* Când, după câteva minute, a venit și s-a așezat lângă familia lui, am răsuflat ușurat.

Am început, de asemenea, să vedem schimbări în viața lor de familie. Într-o zi, priveam pe fereastră. Tom și Alaice strângeau cutiile de bere și le puneau într-un sac de plastic. Apoi, au greblat și au curățat curtea. Câteva zile mai târziu, Karyn și cu mine am văzut afară întreaga lor familie, săpând pământul pentru a face o grădină. Tom și Alaice se udau unul pe altul cu furtunul de stropit grădina. Copiii au fugit către tatăl lor, strigând: „Udă-ne și pe noi!”.

Tom a îndreptat furtunul spre ei și, în curând, toți erau uzi, iar râsul lor înveselise atmosfera.

Ce deosebire! Înainte de începerea seminarului de Apocalipsa, nu îi văzusem niciodată pe copii zâmbind în prezența părinților lor, cu atât mai puțin râzând. De fapt, nici măcar nu se jucau în curtea lor, ci veneau să se joace în casa noastră.

Într-un Sabat, ne-au surprins venind la Școala de Sabat și la biserică. Ce familie deosebită! Erau îmbrăcați cu gust și fiecare dintre ei arăta bine, de la Tom și Alaice până la cel mai mic dintre copii.

La încheierea seminarului, aproape o sută de persoane și-au mărturisit credința și și-au exprimat dorința de a fi botezate. Fusesem avertizați să nu ne grăbim să-i botezăm pe indienii Navajo.

– Ei sunt oameni nobili, care doresc să se facă plăcuți, ne-a spus Leroy. Trebuie să te asiguri de faptul că se botează pentru că sunt convinși de Duhul Sfânt și nu pentru a fi pe placul cuiva.

Astfel, i-am vizitat cu foarte mare grijă pe fiecare, înainte de botez, iar treaba asta, desigur, mi-a luat ceva timp. În această perioadă de așteptare, am continuat să avem servicii divine în comunitate, iar Tom și Alaice au luat parte în mod constant, Sabat de Sabat. Într-o zi, traducătorul meu n-a venit. Ce puteam să fac? Nu vorbeam prea bine limba Navajo și mulți dintre bătrânii Navajo nu vorbeau engleza.

– Voi traduce eu, s-a oferit Tom.

Și a tradus el.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi, urmărindu-i pe oamenii aceia însetați de adevăr, căutând să nu piardă niciun cuvânt, și văzând chipul lui Tom strălucind în timp ce stătea în fața lor. El nu numai că traducea, ci îi și învăța pe cei prezenți. Nu știam cine era mai fericit: Tom sau eu. Tom și Alaice au fost botezați câteva luni mai târziu și toată lumea părea că e mai bună datorită a ceea ce făcuse Evanghelia pentru această familie.

SPRE CASĂ

Ușa cu plasă s-a trântit cu zgomot în urma mea, în timp ce intram grăbit în casă.

– Cine vrea să meargă la Covelo?

Copiii au venit alergând și Karyn a pus ultima tavă cu pâine în cuptor, apoi s-a întors spre mine cu ochi jucăuși.

– Noi vrem, noi vrem! au spus copiii în cor.

– Cum se face că mergem la Covelo? a întrebat Karyn.

– Am primit un telefon de la Dave și trebuie să merg acasă pentru a mă ocupa de unele probleme legate de cabana noastră de-acolo. Cât de repede putem împacheta câteva lucruri?

– Nu putem pleca până nu se coace pâinea, a spus Karyn, dar pot să încep să fac bagajele chiar acum.

– Este prea repede, am spus eu. De fapt, nu vom pleca până mâine dimineață, dar va trebui să plecăm în zori.

În dimineața zilei următoare, toți s-au sculat din pat de îndată ce au fost strigați și, când s-a luminat de ziuă, eram deja pe drum.

– Vom trece să-i vedem pe pastorul Joe și pe doamna Phillips? a întrebat Micah, în timp ce ieșeam de pe autostradă.

Soții Phillips erau ca niște bunici pentru copiii noștri, care îi iubeau mult.

– Sigur că vom trece, l-am asigurat eu. Vom revedea întreaga familie a bisericii noastre.

O discuție animată a umplut mașina, în timp ce savuram cu toții gândul reîntoarcerii acasă. Dar, după-amiază, discuțiile s-au domolit și toți au

adormit. Am rămas singur cu gândurile mele, în timp ce mașina înghițea kilometru după kilometru.

Familia Phillips! Ce amintiri plăcute mi-au inundat mintea, despre cum ajutaseră ei familia noastră și cum ne influențaseră viața în bine! *Acesta trebuie să fie modul practic în care își trăiesc ei religia*, m-am gândit eu. În mintea mea s-au derulat amintirile de la începutul prieteniei noastre.

– Ce să fac? o întrebam pe Karyn într-o zi. Dacă vreau să vând lemne de foc, atunci îmi trebuie un fierăstrău electric. Este singurul mod în care pot face destui bani pentru a achita ratele pentru teren, fiindcă banca mi-a respins cererea de împrumut.

– De ce? Ce au spus? mă întrebase ea.

– Au motivat că nu-mi pot împrumuta bani pentru că nu prezint garanții. Dacă n-aș fi un bărbat în toată firea, aș fi plâns. Să pierd oare terenul înainte de a putea achita prima rată?

– Dar cum vei putea să devii un debitor credibil dacă nu poți împrumuta niciun ban?

Ea îmi aruncase o privire speriată.

– Asta i-am întrebat și eu. Dar au fost categorici. Nu sunt dispuși să le acorde vreo șansă unora ca mine. Pentru ei, eu sunt doar un hipiot murdar.

Dar, când auzise de situația mea neplăcută, pastorul Joe n-a ezitat. Băgase mâna în buzunar, își scosese carnetul de cecuri și începuse să scrie.

– Mi-i dai înapoi când vei putea, îmi spusese el zâmbind, în timp ce ținea în mână un cec de trei sute de dolari.

Rămăsesem cu gura căscată. Omul ăsta abia mă cunoscuse. M-am hotărât ca prioritatea mea să fie aceea de a-i restitui banii împrumutați. Și așa a fost.

Pastorul Phillips ieșise la pensie și se mutase în Covelo înainte ca eu să mă nasc din nou. Aici, el construise o biserică și, mai târziu, o școală. Unii pastori privesc la lucrarea lor de slujire ca la o carieră, care se încheie cu o pensie bună. Dar nu și pastorul Joe! El refuzase să fie „pensionar”. A continuat să lucreze pentru Domnul până în ultimul ceas.

N-am putut să nu fiu impresionat de stilul său de viață. La vârsta de optzeci de ani, se întorsese în Covelo și își construise propria casă, desigur cu ceva ajutoare, stând acolo, alături de meseriași, cărând scânduri și lucrând ca un om de cincizeci de ani.

„Trebuie să fie ceva cu acest stil de viață vegetarian”, îmi amintesc că i-am spus atunci lui Karyn. M-am gândit la zarzavaturile și legumele minunate pe care le cultivau soții Phillips. Practic, ei trăiau din ceea ce producea grădina lor, iar asta din două motive. În primul rând, pentru sănătatea lor, dar nu mai puțin importanți erau și banii pe care îi economiseau astfel. Cu cât cheltuiau mai puțin pentru mâncare, cu atât puteau oferi mai mult pentru răspândirea Evangheliei. Din puținul lor venit lunar, ei dădeau mai mult de cincizeci la sută pentru diferite proiecte misionare.

Știu că rugăciunile acestui om consacrat au contribuit mai mult decât orice altceva la hotărârea mea pentru Hristos. Joe și Miriam Phillips aveau o listă de peste cincizeci de persoane pentru care se rugau în fiecare dimineață. Pastorul Joe amintea fiecare persoană pe nume, se ruga pentru problemele și pentru binele ei și petrecea mult timp cu Biblia lui. Sunt sigur că acesta era secretul puterii lui spirituale. Se pare că el niciodată n-a manifestat vreun semn de nerăbdare, de mânie sau de supărare, ci, în situațiile cele mai stresante, a păstrat o atitudine amabilă, binevoitoare.

Și doamna Phillips! Ce mărturie puternică a fost viața ei! Ea a lucrat întotdeauna alături de soțul său, ajutându-l chiar și la construirea casei. Îmi aduc aminte că el căra o scândură lungă și, învârtindu-se, a lovit-o zdravăn.

– Joe! îl atenționase ea.

– O, scuză-mă, scumpo! îi răspunsese el și amândoi își văzuseră de treburile lor.

Am râs tare, amintindu-mi de episodul acesta.

– De ce râzi? a dorit Karyn să știe, trezindu-se din somn.

– O, tocmai mi-am adus aminte de familia Phillips, am spus eu.

– Sunt un cuplu adorabil, nu-i așa? a întrebat ea.

– Sunt sigur că de când doamna Phillips s-a căsătorit cu pastorul Joe, îngerul ei păzitor a avut mult de furcă, trebuind să lucreze uneori și peste program. Îți aduci aminte când el, dând mașina înapoi, aproape că a dat peste ea? am întrebat eu.

– Da, îmi aduc aminte! Știi, situațiile astea seamănă uneori cu filmele cu Stan și Bran, la care obișnuiam să mă uit când eram mică.

– Da! Este o comparație bună. Îți aduci aminte când am văzut o mașină venind pe autostradă pe contrasens și s-a dovedit a fi familia Phillips?

– Sigur! A fost îngrozitor! a spus Karyn râzând. Acum ni se pare de râs, dar puteau fi omorâți. Sunt un cuplu atât de simpatic! Ea este cu un cap mai înaltă decât el și, când râde, gura i se întinde de la o ureche la cealaltă.

Am râs la această observație.

– Doamna Phillips este singura femeie pe care am văzut-o vreodată în stare să se ridice în picioare și să-l întrerupă pe pastor.

– Dar nu e niciodată lipsită de bună-cuviință, s-a grăbit Karyn să-i ia apărarea. Îmi place felul în care își închide ochii și citează fără nicio greșală texte din Sfânta Scriptură.

– Da, sunt de acord. Iar fața îi strălucește. Întotdeauna mă simt de parcă aș primi un mesaj direct din ceruri.

– Cred că toată lumea gândește la fel. Toți se opresc, o ascultă și-i acordă întreaga lor atenție, a spus Karyn. Oricum, pastorul Joe se pare că apreciază lucrul acesta.

Călătoria până în California a fost grea. Am mers mult, aproape fără să ne oprim, și am fost desigur bucuroși când ne-am văzut casa de la munte. Am coborât din mașină cam anchilozați.

– Fiecare trebuie să care ceva înăuntru, le-am amintit eu copiilor, atunci când aceștia s-au repezit spre ușă.

Timpul petrecut în Covelo a trecut foarte repede. Erau atât de multe de făcut și atât de puțin timp pentru a le putea face! Ne-am luat timp și pentru a-i face o vizită familiei Phillips.

– Ei, mamă! Uite cine-a venit! i-a spus pastorul soției sale, în timp ce el se grăbea să iasă pe ușă ca să ne întâmpine.

După sărutări și râsete și „ia te uită cât ai mai crescut” adresat fiecărui copil de către gazda noastră și soția sa, am mers cu toții înăuntru.

Mirosul merelor coapte umplea toată casa. Doamna Phillips făcea un sos de mere și pastorul Joe o ajuta.

– Nu vă opriți din lucrul dumneavoastră, a spus Karyn. Venim și noi în bucătărie să vă ajutăm.

Doamna Phillips ne-a dat fiecăruia câte un șorț și am ajutat-o, curățând coaja și îndepărtând sâmburii merelor.

– Arătați bine! i-am spus pastorului Joe. Câți ani aveți acum?

– Am nouăzeci și trei de ani, Doug. Și, într-adevăr, simt că am această vârstă.

– Mă uimiți, am spus eu, dând din cap.

El s-a oprit din curățatul mărului pe care îl avea în mână și s-a sprijinit de masă.

– Doug, nu mai pot, știi... a fost nevoie de toată puterea pe care o am pentru a curăța merele astea, dar vreau să fac cât mai mult, atâta timp cât mai pot, pentru cât mai mulți oameni și cât se poate de des.

Cuvintele lui aproape că m-au făcut să plâng, pentru că știam ce voia să spună. El trăise într-adevăr pentru a sluji și pentru a fi o binecuvântare pentru alții.

Cu cei patru membri ai familiei noastre, am terminat repede merele. Apoi, ne-am spălat pe mâini și ne-am așezat în jurul mesei.

– Doug! a spus pastorul Joe, privind îndelung la mine cu ochii în lacrimi. Domnul te cheamă în lucrarea de slujire. Eu nu numai că mă gândesc la asta, dar sunt sigur de lucrul ăsta. Nu știu cum se va întâmpla. Știu că este greu cu soția și cu trei copii, dar, dacă Dumnezeu te cheamă, atunci aceasta este problema Lui. El o va rezolva.

– Sper să fie așa, am spus eu. M-am gândit la ocaziile pe care le-am irosit în viața mea. Nu prea sunt pregătit pentru a fi pastor, cel puțin în ceea ce privește educația formală.

– Pentru că eu cred cu putere lucrul acesta, ți-am lăsat ție prin testament toate cărțile mele, a spus pastorul Joe. Vino să-ți arăt biblioteca.

Ne-am ridicat și am mers în biroul lui, doamnele venind după noi. Acolo, frumos aliniate, erau rafturi întregi de cărți.

– De unde le aveți pe toate? am întrebat eu.

– O, de aici, de colo. Nu uita, am fost în lucrarea de pastorație mai bine de șaizeci de ani. Într-o așa perioadă de timp, strângi o mulțime de lucruri.

– Da, plus că a fost și președinte de Conferință și a călătorit mult, a adăugat doamna Phillips. Cumpăra câte o carte nouă de oriunde mergea.

Am fluierat admirativ. Erau destule cărți pentru trei vieți.

– Cât timp mai stai? Vei fi aici în Sabat?

– Da, vom fi aici în Sabat, dar plecăm duminică dimineața, am răspuns eu.

– Buun! Atunci, de ce să nu ne predici? Toți prietenii tăi doresc să te vadă și să te audă.

– Voi fi bucuros să fac lucrul acesta, pastore, l-am asigurat eu.

După un Sabat minunat petrecut cu prietenii, ne-am întors în New Mexico pentru a continua lucrarea printre indienii Navajo. Două săptămâni mai târziu, am primit vestea că pastorul Phillips a murit. A căzut din pat în timpul nopții, dar a fost prea slăbit ca să se poată ridica. Soția lui a încercat să-l ridice înapoi în pat, dar n-a reușit.

– Nu-ți face griji, mamă, i-a spus el. Acoperă-mă numai aici, pe podea. Mă simt bine.

Ea l-a acoperit, sperând ca a doua zi să găsească un ajutor, dar, până dimineața, el s-a stins din viață. Am fost foarte bucuros că îl văzusem cu două săptămâni înainte.

Într-o zi, a sunat telefonul.

– Sunt Richard Schwarzs, secretarul Asociației Pastorale de la Conferința California de Nord, a spus vocea de la celălalt capăt al firului.

Mi-am amintit că îl văzusem de câteva ori, în trecut.

– Doug, am auzit de succesul tău cu indienii Navajo și analizăm posibilitatea venirii tale în California de Nord pentru a lucra ca pastor-evangelist. Crezi că te interesează acest lucru?

Dacă mă interesează? Având casa și prietenii în nordul Californiei, suna prea bine ca să fie adevărat, dar am încercat să nu par prea entuziasmat.

– Este o biserică anume pe care o aveți în vedere? am întrebat eu.

– Mda, desigur, a răspuns el. Sunt mai multe pe care le-am luat în considerație. Una este într-un mic orașel numit Covelo. Poate că nu ai auzit de el...

Capul a început să mi se învârtă. Dintre cele o sută treizeci de biserici adventiste din nordul Californiei, aceasta era, mai presus de toate celelalte, biserica pe care îmi doream s-o păstoresc.

Karyn m-a înghiontit.

– Spune da! a șoptit ea.

Dar, chiar dacă în mintea mea eram deja hotărât, știam că mai întâi trebuia să pun problema aceasta înaintea Domnului.

– Vom mai vorbi despre acest lucru și ne vom ruga, am spus eu, iar Karyn a adăugat:

– În timp ce tu te rogi, eu fac bagajele.

Dacă nici asta n-a fost o minune, atunci niciodată n-am văzut vreuna. Aveam nevoie de o biserică asemenea celei din Covelo, pentru că oamenii de acolo erau conștienți că eu nu știam ce trebuie să fac, dar mă iubeau oricum. Prietenii noștri erau, de asemenea, entuziasmați că mă întorceam ca pastor al lor.

Când, în cele din urmă, am ajuns acolo, am descoperit cât de multe nu cunoșteam despre lucrarea de pastorație. Nici nu știam cum să conduc un comitet. De exemplu, am făcut o propunere și tot eu am susținut-o. Dar frații s-au purtat cu mine cu multă răbdare și m-au iubit în ciuda tuturor acestor lucruri. Cu binecuvântarea lui Dumnezeu, comunitatea a crescut și a progresat. Am cumpărat proprietatea de lângă noi și am construit o anexă a bisericii.

Pe lângă îndatoririle de pastor, de la mine se mai aștepta și să conduc întâlniri de evanghelizare. Am ținut prima mea serie de prelegeri biblice chiar acolo, în Covelo. Cam o sută de persoane au fost prezente în prima seară și participarea a rămas la un nivel destul de ridicat în decursul tuturor întâlnirilor din seria respectivă. La sfârșit, 12 persoane s-au hotărât pentru Hristos și au fost botezate chiar în acel an. În timpul scurtei mele slujiri ca pastor, comunitatea a crescut de la 86 de membri la 112.

Evanghelizarea a început să-mi ocupe din ce în ce mai mult timp și, în cele din urmă, am cerut să fiu eliberat de îndatoririle de pastor, astfel încât să pot face tot timpul evanghelizare.

Odată, m-am întors din nou acasă, în Covelo, și am predicat în Sabat dimineața. Privindu-i pe cei prezenți în biserică, am văzut multe persoane de care eram foarte legat. Era acolo o doamnă care se număra printre primele persoane pe care le-am întâlnit după ce m-am mutat în Covelo. Era o hipiotă pe atunci și așa eram și noi. O invitasem la întâlnirile pe care le susținusem și, acum, ea este o membră credincioasă a bisericii, așa cum era și mama ei, Paulina.

Ca răspuns la invitația insistentă a bunicii ei, nepoata soților Phillips a luat parte la întâlnirile de evanghelizare, iar acum este și ea o membră credincioasă a bisericii.

Sara Phillips spunea:

– Dacă Joe ar putea vedea că te-ai întors la biserica pe care el a clădit-o, ar fi atât de mândru de tine! O, dacă ar putea Joe să vadă că nepoata sa a fost botezată după participarea la întâlnirile tale de evanghelizare, ar fi atât de fericit!

A început să plângă.

Apoi, tot acolo era și John. Acest om crescuse în biserică, dar o părăsise în tinerețe și mersese la Biserica Prezbiteriană treizeci de ani. Când am început acea primă serie de întâlniri de evanghelizare, el a participat fără întrerupere și a fost prima persoană pe care am botezat-o. Acum, l-am regăsit ca membru puternic. Era instructor al unei grupe de Școală de Sabat și se căsătorise cu mama lui Char.

Și Marta! Văzând-o pe Marta, mi-au venit în minte unele amintiri la care țin mult. Este o poveste lungă, dar cred că merită să v-o spun. Chiar dacă am simțăminte amestecate cu privire la serviciile religioase din dimineața de Paște, într-o astfel de ocazie, la răsăritul soarelui, mă hotărâsem să iau și eu parte la ele. Era un lucru bun să mențin legăturile cu ceilalți pastori din oraș și nu mă săturam niciodată ascultând relatarea învierii Domnului Hristos. Fusesem invitat să rostesc rugăciunea de dimineață, așa că m-am îmbrăcat în costum, mi-am pus cravata și m-am dus în centrul orașului.

După terminarea programului, m-am suit în mașină și m-am îndreptat spre casă, dar, trecând prin fața *Tabernaculului credinței*, care aparținea Bisericii Penticostale, am simțit un îndemn puternic de a opri și de a intra. Aveam simțământul că trebuia să predic acolo în ziua aceea. *Dar de ce aș face așa ceva?* m-am întrebat în sinea mea. *Eu sunt pastor adventist.*

Mi-am continuat drumul, dar aveam simțământul puternic că nu ascultam de Dumnezeu, așa că am întors. *Dacă nu este decât imaginația mea?* Am continuat să discut cu mine însumi. *Să presupun că voi intra în biserică, voi înainta spre amvon și îi voi spune pastorului: „Domnul mi-a spus că trebuie să predic aici în dimineața asta, așa că dă-te la o parte și ia loc pe scaun!”.* Cred că sunt obosit. Și am trecut iarăși pe lângă biserică.

Nu mai țin minte de câte ori m-am învârtit pe lângă ea, discutând cu mine însumi și rugându-mă pentru călăuzire divină. În cele din urmă, m-am dus acasă ca să mănânc. Mi-am scos cravata și am pus-o pe bufet. Am deschis frigiderul și am luat o banană, dar sentimentul acela mi-a revenit. Aveam senzația că fugisem asemenea lui Iona. *O, Doamne, nu înțeleg de ce, dar cred că este mai bine să mă duc.* Așa că mi-am pus din nou cravata și am pornit spre ușă.

– Unde mergi? m-a întrebat Karyn.

– La biserică, am spus eu.

– Aha!

Asta a fost tot ce a zis. N-a fost surprinsă, pentru că eu mă comportam ciudat deseori. Am mers cu mașina înapoi și am parcat în fața *Tabernaculului credinței*. Intrând, am văzut că serviciul divin era în plină

desfășurare și pastorul tocmai îi invitase pe cei prezenți să se plece pe genunchi și să se roage pentru revărsarea Duhului Sfânt, înainte de a începe predica. M-am strecurat spre o bancă din spatele sălii și am îngenuncheat.

Rugăciunea într-un serviciu divin penticostal nu este asemenea celei din majoritatea bisericilor. Ei se roagă mult și nu numai că se roagă liniștit în inima lor, dar unii se roagă tare, alții mormăie, iar unii vorbesc în limbi. Doamna de lângă mine se ruga de parcă vorbea despre motociclete japoneze. Când despre mine, I-am cerut Domnului să-mi spună dacă El m-a adus acolo sau dacă era ceva numai în imaginația mea. În timp ce mă rugam, mi-a intrat în suflet convingerea că atunci când vor termina rugăciunea, pastorul îmi va cere să le predic.

Dar ce să le spun? m-am gândit, în timp ce stăteam pe genunchi. Apoi, o predică întreagă mi-a venit în minte, ca și când mi-ar fi fost înmănată pe o hârtie, și anume despre Maria Magdalena ca un simbol al bisericii.

Rugăciunea a ajuns într-un punct culminant și, apoi, a început să se stingă, în timp ce unul după altul, oamenii luau loc. M-am ridicat de pe genunchi și m-am așezat pe banca din spate. Pastorul Roy Hull a coborât de la amvon, a privit în direcția mea și a zis:

– Văd că fratele meu adventist este astăzi aici. Pastore, ai câteva cuvinte să ne spui din partea Domnului în această dimineață?

Am înțeles ce voia să spună.

– Ai o mărturie?

Inima îmi bătea într-un ritm alert, dar am căutat să-mi ascund emoția. Când am putut de calm, m-am ridicat.

– Știi cum e, pastore – am spus eu – noi, predicatorii, nu putem spune doar câteva cuvinte.

Am zâmbit și am vrut să mă așez, dar, înainte de a mă așeza, el a venit chiar acolo, în spate.

– Atunci, de ce nu urcați la amvon să predicați?

Inima a început să salte în pieptul meu și m-am gândit: *Asta nu poate fi o simplă întâmplare.* Mergând spre amvon, cu Biblia în mână, m-am simțit mai încrezător ca niciodată că mă aflu acolo unde Dumnezeu dorea să fiu,

pentru că El mă adusese în biserica respectivă într-un mod atât de deosebit. Știam că El mă va învăța și-mi va da cuvintele pe care să le rostesc.

Parcă nici nu călcam pe pământ în timp ce mă îndreptam spre amvon. Mi-am deschis Biblia la capitolul 8 din Evanghelia după Ioan. Totul părea că se desfășoară așa cum fusese la repetiție. Am început să vorbesc despre femeia prinsă în adulter, iar cuvintele ieșeau de pe buzele mele aproape fără niciun efort. Am auzit o abundență de „Amin”-uri, „Domnul să fie lăudat” și „Spune, frate, spune!”. Asta îmi confirma faptul că cei prezenți mă ascultau cu adevărat și lucrul acesta îmi încălzea inima.

La sfârșit, am adresat invitația la consacrare. Mulți au venit în față și ne-am rugat împreună. Când ultimul om a plecat, pastorul Hull s-a întors spre mine, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Pastore Doug, a spus el cu vocea sugrumată de emoție, Dumnezeu te-a trimis aici în dimineața asta.

M-am întrebat de unde știa.

– Am fost bolnav, a început el să spună. Nu știam ce voi face, așa că m-am rugat pentru asta. I-am cerut soției mele să predice, dar ea era înspăimântată de moarte. Vezi dumneata, frate Doug, Dumnezeu te-a trimis ca răspuns la rugăciunea mea.

Din ziua aceea, nu m-am mai îndoit niciodată de faptul că Dumnezeu Își are poporul Său în fiecare biserică, indiferent de crez sau de doctrină. El aude și răspunde la rugăciunile tuturor și, înainte ca Domnul Isus să revină, vom fi cu toții uniți într-un singur corp al acelora care respectă poruncile lui Dumnezeu și care au credința lui Isus (vezi Apocalipsa 14:12).

Înainte de a pleca, pastorul Hull m-a invitat să mai vin pe la ei și i-am promis că voi mai veni.

Dar să vă povestesc cum am întâlnit-o pe Marta. Într-o altă duminică, m-am dus în vizită la *Tabernaculul credinței* și mi-a atras atenția o doamnă de origine hispanică, din fața mea. Nu vorbea engleză, așa că am înălțat o rugăciune ca Domnul să mă ajute să mă împrietenesc cu ea. Imediat după ce m-am rugat, pastorul a spus:

– Acum, ridicați-vă și dați mâna cu cei de lângă dumneavoastră.

Am văzut că Dumnezeu a deschis calea, așa că, în timp ce oamenii se salutau unii cu alții, am spus:

– *Como está usted, hermana?* (Ce mai faceți, soră?)

Învățasem puțină spaniolă de la un prieten mexican, care locuia la mine. Ea a zâmbit fericită când și-a auzit propria limbă. A început să vorbească în spaniolă mai repede decât puteam eu înțelege, așa că am ridicat mâna:

– *Despacio*, am spus. *Mas lento!* (Vorbiți mai rar.)

Apoi, folosind spaniola mea nu foarte fluentă, am întrebat-o:

– Înțelegeți ce se spune aici?

– Nu, a spus ea, dar aceasta este casa lui Dumnezeu și de aceea am venit.

– Eu merg la biserică sâmbăta și avem mai mulți membri care vorbesc spaniola. Veniți sâmbăta viitoare, am invitat-o eu.

– *Gracias, señor!* (Mulțumesc, domnule!) a spus ea.

Și, desigur, a fost în biserica mea Sabatul următor. Nu după mult timp, și-a adus și copiii, devenind membri credincioși ai bisericii noastre. Așa că, atunci când i-am privit în acel Sabat pe membrii bisericii, m-am bucurat să-i văd pe Marta și pe copiii ei.

Nu mult după aceea, într-o seară, în timp ce eram în drum spre întâlnirea pentru rugăciune, am văzut o ambulanță în fața casei sorei Phillips. Aceasta paralizase și, câteva zile mai târziu, a murit. Nepoata ei a găsit Biblia deschisă pe masa de lângă fotoliul ei și studiul de la Școala de Sabat. Era într-o miercuri și ea completase în studiul din ziua aceea răspunsurile, cu scrisul ei tremurător. Ultimele cuvinte scrise în dimineața aceea au fost: „Nu vom muri.”

Desigur că fiecare om moare de prima moarte, dar cei neprihăniți nu vor muri de moartea a doua, menționată în Apocalipsa 20. Sora Phillips avea o încredere deplină în această promisiune a lui Dumnezeu.

A fost privilegiul meu să conduc serviciul de înmormântare. Biserica era plină până la refuz de prieteni și de vecini și pretutindeni erau flori. Era ca la o sărbătoare. Un mare războinic câștigase biruința asupra păcatului și

depunea armele. Sora Phillips se odihnea în pace, dincolo de posibilitatea ca Satana s-o mai atace. N-am avut un sentiment de părere de rău pentru ea. De fapt, o invidiam. Următorul lucru pe care ea îl va auzi va fi vocea Domnului Isus chemând-o afară din mormânt. Așa cum este făgăduit în 1 Tesaloniceni 4:16,17, ea va simți fluxul dător de viață eternă curgând prin corpul ei nemuritor și va fi cu preaiubitul ei Joe. Ce întâlnire va fi aceea! Împreună, vor merge pe străzile de aur din cetatea glorioasă descrisă în ultimele două capitole ale Bibliei.

După serviciul de înmormântare, m-am dus să-i fac o vizită fiului ei. El încă nu-și predase inima Domnului și am sperat că voi găsi câteva cuvinte de încurajare pe care să i le adresez.

– Știu că mama ta te-a iubit foarte mult și că s-a rugat în fiecare zi pentru tine, am spus eu. Ea a continuat să se roage pentru tine până în ultimele sale clipe.

– Da, știu, a spus el, duhnind a alcool. Dar nu e cazul să vă omorâți cu prea multe rugăciuni pentru mine.

Ce puteam să-i mai spun acestui bețiv, acestui om cu un vocabular grosolan, ca să-i miște inima?

– Dacă m-ai fi cunoscut cu ceva ani în urmă, n-ai fi crezut niciodată că am să devin vreodată creștin. Părinții tăi s-au chinuit mult cu mine ca să ajung unde sunt astăzi. Ei au fost niște adevărați sfinți.

– Știu. Au fost sfinți, a spus el liniștit și a privit în jos, frământându-și pălăria. Dar n-au fost dintotdeauna așa. Au devenit sfinți.

Aceste cuvinte mi-au dat curaj. Pot deveni un sfânt. Când privesc la exemplul desăvârșit al Domnului Hristos, îmi spun: *Mai am încă un drum lung de parcurs*, dar când mă uit în urma mea și văd cât de departe m-a dus El, mă umplu de curaj. Știu că El nu Și-a terminat încă lucrarea în mine. Dar, dacă Îl las, o va termina și va desăvârși ceea ce a început în viața mea. Apoi, într-o bună zi, mă va lua acasă.

STÂNCA CE NU SE VA CLĂTINA!

Odată, mi-am dus familia în sudul Californiei pentru o scurtă vacanță. Am găsit un hotel mic și plăcut, Desert Hot Springs, ce avea o vedere frumoasă spre munții care au fost cândva casa mea.

– Tăticule, hai să urcăm la peștera ta!

Micah, cel de-al doilea copil al meu și cel mai mare băiat, fusese întotdeauna fascinat de povestirile despre peșteră. Rachel a preferat să meargă la cumpărături cu mama ei, iar Daniel, de cinci ani, era prea mic pentru o călătorie atât de istovitoare.

A doua zi dimineața, în zori, Karyn ne-a lăsat pe mine și pe Micah în Palm Springs, cu rucsacurile în spate. Mergând prin oraș, am văzut cât de mult se schimbaseră lucrurile. Vechiul Mayfair Market fusese închis și intrările erau blocate cu scânduri bătute în cuie. Prietenii mei, oamenii străzii, dispăruseră. Centrul Credinței, unde obișnuiam să mergem, se mutase. Chiar și când am început să urcăm spre canion, lucrurile păreau cu totul diferite.

Trecuseră opt ani de când urcasem ultima oară pe traseul acesta. Între timp, avuseseră loc un incendiu pe muntele San Jacinto, un cutremur moderat și o inundație mai mare în regiune. Copacii care fuseseră cândva semne de-a lungul cărării erau acum doar niște trunchiuri înnegrite. În multe locuri, vechea cărare se pierduse și fusese retrasată. Până și pârlăiașul își schimbase cursul.

Deși Micah avea numai șapte ani, se avânta ca un adevărat soldat, fără să se plângă de căldură sau de micul rucsac pe care-l avea în spate.

Urcând pe munte mai departe, spre nord, am arătat înainte, spunând:

– Ne vom opri acolo, sus, la *Square Pool*. Este un loc admirabil de popas și numai bun de făcut baie, unde poți să înoți și să te răcorești.

Dar, când am ajuns la *Square Pool*, l-am găsit plin de nisip. N-am putut decât să-l traversăm și să facem un duș sub cascadă, nu departe de acolo.

Am început să mă întreb dacă peștera mea mai era încă acolo. *Ce vom găsi oare?*

După două ore și jumătate de urcat, am ajuns la punctul cel mai înalt al expediției noastre. Un loc situat cam la o mie două sute de metri deasupra orașului Palm Springs, cu o vedere panoramică a tuturor orașelor din deșert. Am stat pe loc aproape zece minute, sorbind priveliștea aceea spectaculoasă. De asemenea, am băut puțină apă. După scurtul nostru popas, ne-am luat rucsacurile și am continuat drumul, coborând spre cea de-a treia vale. Lucrurile au început să arate mai familiar și inima a început să-mi bată mai tare, mai mult de emoție decât din cauza efortului de a urca. După ce am înconjurat creasta și am văzut cea de-a treia vale chiar înaintea noastră, m-am oprit pentru un moment ca să respir și să savurez scena.

– La ce te uiți, tată? m-a întrebat Micah.

– La stânca mea, am răspuns eu liniștit.

În locul acela eram înconjurați numai de stânci și afirmația mea poate că i-ar fi sunat straniu cuiva care nu putea vedea ceea ce văzusem eu. Dar, în valea aceea, o stâncă ieșea în relief asemenea unei mingi de baschet într-o cutie de marmură. Trăisem la umbra acelei stânci gigantice vreme de un an și jumătate. De fiecare dată, după ce urcam la o mie de metri deasupra deșertului dezolant, într-una dintre cele mai calde clime de pe pământ, înconjuram creasta aceea și priveam stânca mea. Pentru mine, ea reprezenta odihnă și umbră. Ea însemna faptul că el, căminul meu, era acolo – îl vedeam! – cu hrană și cu apă. Uneori, erau cutremure în munții aceștia, iar stâncile și pământul veneau rostogolindu-se de pe pereții văii, din toate direcțiile, dar nu îmi fusese niciodată frică, pentru că eram sub protecția stâncii mele.

După toți acești ani, revederea ei, neschimbată, mi-a adus lacrimi în ochi.

– Vino, Micah, am spus eu. Aproape am ajuns.

Voiam să ne continuăm drumul, pentru ca el să nu-mi observe lacrimile.

În aproximativ zece minute, eram pe fundul văii, mergând de-a lungul pârauului Tahquitz. N-am putut să nu-mi aduc aminte:

– Micah, acolo era sauna mea, am arătat eu spre o parte a cărării.

Încălzeam pietre mari în foc, apoi, le căram cu o lopată până într-un cort de plastic, închideam bine intrarea și puneam peste ele apă fierbinte. În câteva minute, îmi era atât de cald, încât trebuia să fug repede afară și să mă arunc în lacul acela mare de acolo.

Micah asculta fascinat, cu ochii larg deschiși. În câteva minute, am urcat printre două stânci și am trecut peste un buștean care ne introducea în „curtea” peșterii. Foarte puține se schimbaseră. Tavanul negru de fum, balansoarul meu, făcut dintr-un buștean, și vatra în care făceam focul, toate erau la fel. O parte din nisipul din dormitorul peșterii și din încăperea principală fusese cărat, dar peștera încă mai semăna cu o casă.

Micah nu-și putea ascunde emoția. Deși eram sigur că era obosit, el și-a scos rucsacul, l-a pus jos și a ieșit să exploreze. Eu m-am odihnit câteva minute, înainte de a despacheta și de a instala cortul. Când Micah s-a întors, am făcut o baie în lac. De această parte a muntelui, apa era rece și înviorătoare.

Am stat în lumina soarelui ce apunea, pentru a ne zvânta.

– Micah, în curând se va întuneca, am spus eu. Ar fi bine să strângem câteva lemne pentru focul din seara asta.

Până la apusul soarelui, am adunat un morman mare de lemne de foc, dar și o poftă uriașă de mâncare, așa că am făcut focul și am încălzit câteva din proviziile noastre.

– Tată, a spus Micah în timp ce terminam și ultima lingură de fasole, unde ai găsit Biblia care era în peșteră?

Am arătat spre peșteră.

– Vezi policioara aceea de stâncă, lângă dormitorul meu din peșteră? Acolo se afla.

– Și ce s-a întâmplat cu ea?

– Nu mult după ce am început s-o citesc, am scăpat-o din greșeală în râuleț, am spus eu. După aceea, s-a umflat și nu se mai putea citi bine, așa că prietenul meu Glen mi-a dat una nouă. Nu știu ce s-a întâmplat cu cea dintâi.

Ne-am făcut rugăciunea de seară și am mai aruncat câteva lemne pe foc. Mult timp după ce s-a vârat în sacul de dormit, Micah a continuat să pună întrebări despre viața din canionul sălbatic.

În cele din urmă, a tăcut și mi-am dat seama că adormise. Lumina focului dansa pe pereții peșterii, creând imagini fantastice. Un mic șoricel a venit sărind pe podeaua peșterii, s-a oprit pentru un moment și a privit la mine ca și când ar fi întrebat: „Unde ai fost până acum?”, apoi, a dispărut sărind. Am băgat mâna în rucsac și am căutat Biblia pe care o luasem cu mine. Am scos-o și am deschis-o așa, la întâmplare, și, la lumina focului, am citit Matei 7:24,25. Domnul Isus a spus: „De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă.”

M-am gândit: *De câte ori în Biblie Domnul Isus este comparat cu o stâncă?! El este numit piatra din capul unghiului, temelia sigură și piatra tăiată din munte. Chiar și cele Zece Porunci au fost scrise pe piatră ca un simbol al faptului că sunt de neschimbat. Exact așa cum stânca peșterii mele a rezistat neschimbată și neclintită în fața ploii, vântului, focului și cutremurului, tot așa Domnul Isus a fost întotdeauna acolo, El – Cel de care am depins, care m-a iubit și mi-a oferit adăpost de arșița și de răceala spirituală.*

Cu aceste gânduri pline de bucurie, am pus Biblia pe policioara de stâncă și m-am băgat în sacul meu de dormit. Nu știu dacă locul era mai tare sau dacă eu devenisem mai sensibil, dar mi-a trebuit destul timp până să mă simt confortabil. În final, am adormit, cu sunetul pârâiașului vorbindu-mi.

Lui Micah i-a fost greu să se scoale dimineața următoare. Ochii îi erau doar pe jumătate deschiși și era chiar comic privind în jur, încercând să-și

aducă aminte unde se afla și cum a ajuns acolo. Părul îi arăta ca și când s-ar fi „pieptănat” toată noaptea cu un bătător de ouă!

– Va trebui să coborâm devreme de pe munte, pentru a ne întâlni cu mama în oraș, am spus eu, deschizând o conservă pentru masa de dimineață.

– Dar, tăticule, de-abia am venit aici.

– Știu, fiule, dar vacanța noastră este aproape de sfârșit. Să fim bucuroși că am avut șansa să vizităm acest loc.

– OK, a spus Micah cu un suspin.

După ce am mâncat, am făcut o scurtă baie în lac și am înălțat o rugăciune, ne-am împachetat lucrurile și am privit pentru ultima oară în jur. Când ne-am îndreptat spre curtea exterioară a peșterii, Micah m-a strigat:

– Tăticule, ți-ai lăsat Biblia pe bordura aceea din stâncă!

– Știu, fiule.

Părea că a înțeles de ce, așa că am pornit pe drumul de coborâre de pe munte.

– Tăticule! a spus Micah, după o lungă tăcere.

– Da, fiule!

– Ți-a fost vreodată dor de viața de aici, de sus?

N-a trebuit să mă gândesc mult ca să-i răspund.

– Da, fiule, mi-a fost dor. Din multe puncte de vedere, viața era mai simplă aici. Nu era niciun fel de presiune sau de stres.

– Tăticule!

Îmi dădeam seama că roțițele minții lui se învârteau cu mare viteză.

– Crezi că te vei întoarce vreodată ca să trăiești aici?

– Nu, fiule! Dumnezeu nu ne-a chemat să fugim de lume. Domnul Isus a spus că trebuie să mergem în toată lumea și să predicăm Evanghelia.

Amândoi am tăcut, în timp ce continuam să coborâm pe cărare. Eu eram cu gândurile mele și, în felul său copilăresc, Micah era cu gândurile lui. Eram foarte recunoscător pentru toți copiii mei, dar, în dimineața aceea,

mergând împreună în drumeție, mă simțeam în mod deosebit mai aproape de Micah. Prin copiii mei, Dumnezeu mi-a arătat multe lucruri despre iubirea Sa, iar Micah m-a învățat una dintre cele mai mari lecții posibile.

DE ACELAȘI AUTOR:

IATĂ-MĂ! TRIMITE-MĂ!

Prezentare:

- Nouă VERSETE care îți vor orienta teologia
- Șapte PAȘI care te vor apropia de cer
- O perspectivă care îți va schimba povestea

Profetul Isaia L-a văzut pe Dumnezeu șezând pe tronul slavei, înconjurat de serafimi. Viziunea sfințeniei divine l-a uimit, l-a conștientizat de micimea făpturii și a valorii sale și l-a orientat către o viață nouă, către aventura slujirii lui Dumnezeu.

Pornind de la istoria biblică a lui Isaia, pastoral Doug Batchelor îți prezintă 7 pași indispensabili experienței de viață a oricărui creștin. Departă de a rătăci pe tărâmul arid al tratării speculative cu privire la divinitate, autorul te va călăuzi, pas cu pas, spre tronul unui Dumnezeu viu, gata să îți așeze viața pe un făgaș nou.

În final, vei tresălta plin de entuziasm și vei striga asemenea profetului din Biblie: „Iată-mă! Trimite-mă!”

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi achiziționate
prin rețeaua sa națională de librării
www.viatasisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:

Editura Viață și Sănătate

Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34

E-mail: comenzi@viatasisanatate.ro

Site: www.viatasisanatate.ro